

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

BILLEDFORTEGNELSE

Vignet, tegnet af Louise Augusta Zytphen.

	Side
1. Komtesse Mathilde Ahlefeldt-Laurvigen	VII
2. Dragsholm	X
3. Lensbaron O. Fr. G. Zytphen-Adeler	XIII
4. Portrætgruppe fra Adlersborg	XXI
5. Baronesse Hedvig Zytphen-Adeler	XXII
6— 7. Greve Vilh. Ahlefeldt-Laurvigen og Grevinden	XXV
8. Gruppe med Kronprinsen, Corselitze	XXVIII
9. Corselitze	XXXVI
10. Komtesserne Hedvig og Agner Ahlefeldt-Laurvigen	XXXX
11—12. Lensbaron O. Fr. G. Zytphen-Adeler og Hustru	3
13. Huset i Amaliegade	5
14. Marmorplads	7
15. Gruppe ved Jægerhuset, Dragsholm	12
16. Jomfru Sine Petersen	25
17. Huset i Lyngby	28
18. Bergøren (Grevinde Louise Ahlefeldt-Laurvigen)	34
19. Hofmarskeraden (efter »Punch«)	36
20. Fru Louise Augusta Zytphen, f. Pechlin	44
21. Kapellet (tegnet af Baron Beaulieu)	49
22. Baronesse Agnes Beaulieu, f. Ahlefeldt-Laurvigen	53
23. De tre Komtesser. Maleri	70
24—25. Tre Søskende og Grev Fr. Ahlefeldt-Laurvigen	72
26—27. Greve C. F. C. Ahlefeldt-Laurvigen og Hustru	73
28. Komtesse Mathilde som Barn	77
29. Ved Marmorpladsen	78
30. Jomfru Madsen	79
31. Vallø Slot	89
32. Prinsesse Wilhelmine	98

Rettelser:

Side XXIV, L. 15 for n.: Baronen Beaulieu, læs: Baronesse Beaulieu.

MATHILDE AHLEFELDT-LAURVIGEN

MINDEBLADE OG SKIZZER

UDGIVNE AF HENDES EFTERLADTE

ARTHUR JENSENS FORLAG
KØBENHAVN
1937

REDAKTIONENS FORORD

De efterfølgende Blade indeholder en Række Optegnelser, Skizzer og Digte samlede og for en Dels Vedkommende forfattede af Komtesse Mathilde Ahlefeldt-Laurvigen. Det var Komtessens Hensigt at udgive dem i December 1936, Udgivelsen opsattes, men i Foraaret 1937 gjorde en Kørselsulykke Ende paa hendes Liv, og hendes efterladte har da overgivet mig at redigere det M. S., Komtessen selv betegnede med Titlen »Skuffernes Kaos«. Jeg har tilladt mig at ændre Titlen, da der saa lidet er Tale om noget Kaos, som M. S. tværtimod frembyder et fint sammenstemt Billede af værdifulde Mennesker gennem 100 Aar. Da Bogen ved sin Religiositet, og for vore Dage særegne Form og saa frembyder Interesse for andre end den afdøde Komtesses Slægt og Venner, har jeg ledsaget den med en Indledning, der giver Oplysninger om de i Bogen omtalte Personer, og et Register til den strængt biografiske Del af Bogen.

Palle Rosenkrantz.

INDHOLD		Side
Indledende Oversigt		IX—XXXXI
1. Bog:		
Dragsholm og Hjemmet der, Mindeblade og Digte om og af Louise Ahlefeldt-Laurvig		1—46
1. Dragsholm (ved Mathilde Ahlefeldt)		3— 4
2. Prinsessen fra Adlersborg (ved samme)		4— 8
3. Erindringer fra min Barndom		9—13
4. Turen til København		14—19
5. Fred. Juleskizze af Meta Moe		20—25
6. Digte og Rimerier og Louise Ahlefeldt		26—44
a. første Rimforsøg	26	
b. til Hedvig	27	
c. Vort kære Hus i Lyngby	28—29	
d. Intermezzo	29—30	
e. Røde og hvide Roser	30—31	
f. Jægersborg	32—33	
g. Maskeraden paa Amalienborg	34—38	
h. Der er et Sted	38—39	
i. Juleaften 1898	39—41	
j. Salme	41	
k. de gamle Vægtervers	42—44	
7. 3 Digte af Louise Augusta Zytphen		44—46
2. Bog:		
Mindeblade om Agnes Beaulieu (ved Mathilde Ahlefeldt)		49—67
1. Tante Agnes	49—51	
2. Baronesse Beaulieus Optegnelser	52—65	
3. Breve mellem Lama og Kim	66—67	
3. Bog:		
Mindeblade og Skizzer af Mathilde Ahlefeldt		71—98
1. Minder fra Sommeren 1868	71—72	
2. Bedsteforældrenes Guldbryllup	73—74	
3. Sommeren 1868	74—76	
4. Mindet lader som ingenting	76—80	
5. Kraft i Naturen	80—82	
6. Lensgreven i Missionshuset	82—84	
7. Ved Aarhundredskiftet	84—88	
8. Tanker ved Vallø	88—90	
9. Oliventræet	90—92	
10. Sine	92—94	
11. Feberdrømme	94—96	
12. Prins Hans af Glycksborg	96	
13. Maleriet fra 1790	96—97	
14. Prinsesse Wilhelmines Billede	98	
Breve fra Enkedronning Caroline Amalie, Prins Hans, Kong Frederik VIII, Hertuginde Wilhelmine og Dronning Louise		98—102

Komtesse Mathilde Ahlefeldt-Laurvigen,
Stiftsdame i Vallø,
f. 14. Marts 1863, d. 22. Febr. 1937.

INDLEDENDE OVERSIGT

Den, der blader i de følgende Blade med deres vidt forskellige Indhold, maa ikke vente at finde spændende Scener eller interessante Indiscretioner. Tvertimod det er som et Billede af et sjældent Menneske i ganske dagligdags Oplevelser, men værdifulde, fordi det afspejler en ren og følsom Sjæl og tillige giver den Baggrund, der betinger denne Sjæls Udvikling.

Saaere gammeldags vil mange Nutidsmennesker sige. Og dog, hvad er gammeldags?

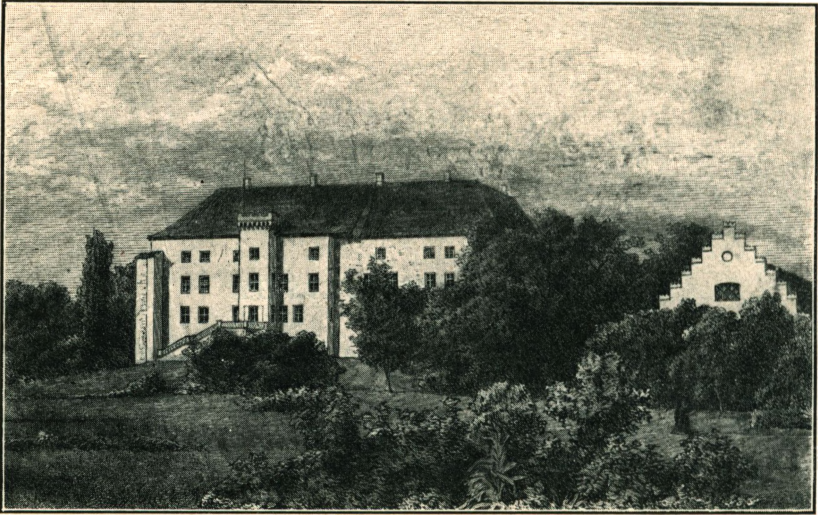
Den romerske Kejser og Filosof Marcus Aurelius Antoninus siger i sine Erindringer: »Den, der har set det, som nu er, har set alt, hvad der i al Evighed har været, og hvad der i al Evighed skal vorde, thi alt er af samme Art, og det ene er det andet ligt.«

Er gammeldags, naar alt kommer til alt, andet end Betegnelsen for det evigt Konstante, det værdifulde, som altid var, altid bliver og derfor altid lever i de gode Minder?

Og i den Forstand er Mathilde Ahlefeldts Mindeblade gammeldags.

Hun naaede ikke selv at faa dem udgivet, og Udgiverne har anset det for rigtigt for den rette Forstaaelses Skyld at forudskikke en orienterende Indledning, der indeholder Oplysninger om de Mennesker, der danner Rammen om hendes Liv, og som tilhører en svunden Tid. Det er om dem, Stoffet er ordnet. I et Navneregister bagest i Bogen gives Oplysninger om andre nævnte Personer.

Bogen indledes med to Skizzer af Forfatterinden, der omhandler hendes Moders Barndomshjem, Dragsholm, Hovedsædet i Baroniet Adellersborg.

Dragsholm, efter et Stik fra Midten af 1800.

Dragsholm ligger i Odsherred og er Sjællands ældste Borg. Den tilhørte i Middelalderen Roskilde Bispestol og var det befæstede Sæde i et stort Len. Den sidste Bispelensmand var den senere Rigshofmester Eiler Hardenberg. Da Kirken maatte opgive sit Jordegods til Kronen, blev Borgen Kongeligt Lenssæde, og af Lensmændene kan nævnes Otto Rud og Historieskriveren Arild Huitfeld. Borgen blev Statsfængsel, og her sad de fangne svenske Stormænd under Syvaarskrigen, desuden Jarlen af Bothwell, Maria Stuarts Mand, hvis balsamerede Lig endnu ses i Faarevejle Kirke. Slottet er ødelagt i Svenskekrigen 1658—60. Lenet blev et Amt, og den berømte Finansmand Henrik Müller ejede en Tid Godset. Ved 1694 solgtes det til Admiral Cort Adelaers Søn, Amtmanden Fr. Chr. Adeler, og hans Søn Chr. Lente Adeler oprettede 10. Jan. 1755 Stamhuset Adlersborg for sin Brodersøn Conrad (Cort) Vilhelm Adeler (1739—85). Aaret før sin Død blev han Baron, og ved hans Død blev Stamhuset et Baroni, der omfattede en Række Sogne i Ods Herred. Baron C. W. Adeler's Søn Frederik Adeler blev Overpræsident i København, født 25. Juli 1764 og døde 23. Marts 1816. Hans Datter, Baronesse Sophie Hedevig, f. 15. Jan. 1795, ægtede Kammerherre

Herman Løvenskjold, og Baroniet gik over til hendes Datter Bertha Henriette (1814—1875), der ægtede Georg Frederik Otto Zytphen, som under Navnet Zylphen-Adeler overtog Baroniet. Om ham senere mere.

Det er dette Dragsholm, der omtales paa de følgende Blade. Det gik i Arv i to senere Generationer Zytphen-Adeler. Baroniet ophævedes i 1921, og da Linien ikke efterlod Mænd ved den sidste Besidders Død i 1932, er Godset nu splittet, og kun den gamle Borg staar tilbage i sin Park som et trist Minde om Aarhundreders Historie.

Den Slægt, der paa de følgende Blade skildres, er Baron Georg Frederik Otto Zytphen-Adelers, idet hans ældste Datter Bertha Sophie Louise Baronesse Zytphen-Adeler, født 21. Oktober 1836, blev gift 29. September 1857 med Forfatterindens Fader, Greve Vilhelm Frederik Ahlefeldt Laurvigen (om hvem senere mere).

Slægtens *ældste*, af hvem et Par Digte er optagne, var Baron G. Fr. O. Zytphen-Adelers Moder, Louise Augusta Baronesse Pechlin v. Löwenbach, Datter af Amtmand i Nordborg m. fl. Nicolaj Otto Pechlin (1752—1807) og Caroline Polyxene v. Lövenstern (1756—95) og Søster til Diplomaten Baron F. C. F. Pechlin.

Hun var født i Nordborg paa Als 12. Februar 1787, udmærkede sig ved sin Skønhed og sin litterære Dannelse og var nøje knyttet til Christian d. VIII's æstetiserende Hof. Hun var Veninde med Sofie Ørsted, født Oehlenschläger, og i hendes Hjem samledes vor litterære Guldalders Stormænd. Hun har oversat Ingemanns »Holger Danske« paa Tysk og stod Biskop Grundtvig nær. Hun døde 13. November 1869 og er Bogens »Oldemor Zytphen«.

Hendes Svigerinder er de to »Tanter« Elise og Frederikke Zytphen.

Skildringen af Hjemmet paa Adellersborg skyldes iøvrigt Forfatterindens Moder Grevinde Ahlefeldt, og de to fremragende Skikkelser er Faderen Baron G. F. O. Zytphen-Adeler og Moderen Baronesse Bertha Henriette, født Løvenskjold.

Baron Zytphen-Adeler er en velkendt Skikkelse blandt Vestsjællands Jordrotter, paa mange Felter en Foregangsmand. Nærværende Liniers Forfatter, hvis Gudfader Baronen var, knyttet

til hans Fader ved et mangeaarigt Venskab, erindrer ham fra hans sidste Leveaar og særlig en bestemt Fastelavnsmandag i 1876 i Palæet i Bredgade, hvor nu Hassel og Teudt har Lokaler, da den statelige Herre, omgivet af sine tre Døttre og sin Børnebørn, blandt hvilke Forfatterinden, morede sig over Børnenes slaalen til Jydepotten, og nærværende Forfatter med sine tre Brødre var blandt de legende Børn. Baron Zytphen-Adeler var en statelig og smuk Mand, slank og rank som gammel Officer og velkendt i sin Samtid.

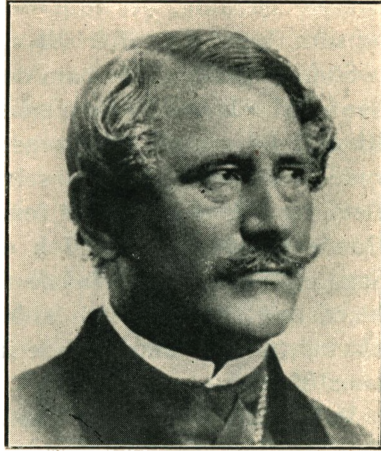
Han var født 10. Maj 1810, hans Forældre er nævnte før. Han gik Militærvejen ligesom Faderen, blev 1829 Løjtnant i Livgarden, men udtraadte ved sit Ægteskab i 1836. I dansk Adelsstand blev han optaget 1838 og overtog Aaret efter Godset, som han viede sit Liv i 40 Aar. Hans Styrelse var mønsterværdig, han opbyggede Avlsgaarden, afdrog Gælden, ophjalp Skovdriften og var den første danske Godsejer, der i 1856 tog Dampkraften i Brug i Landvæsnet. Han var blandt de første, der fik Hoveriet afløst, stiftede Forbrugsforeninger og afløste Fæste. Det kan bemærkes, at han i 1873 gav sine Arbejdere Andel i Overskudet af Hovedgaardens Drift og udbetalte Præmier for Flid og Omhu i Aarene 1873—76, ialt 22.300 Kr.

Selvfølgelig deltog han i Amtets kommunale Liv, blev Formand i 1853 for dets landøkonomiske Forening, senere for Landboforeningen. I Treaarskrigen gjorde han Tjeneste som Kong Frederik d. VII's Adjutant.

Som stærkt paavirket af Tidens nyere Strømninger søgte han Sæde i Folketinget og valgtes i 1865 til Rigsraadets Folketing i Holbækkredsen. Han sluttede sig til Partiet »Venstre«, da han allerede i 1846 havde sluttet sig til »Bondevennerne«s Selskab, og blev Medstifter af Oktoberforeningen. I 1866 blev han Landstingsmand for 2. Kreds, og hans Særstilling som »Venstremand« skabte ham Vanskeligheder i den stærkt konservative Godsejerkreds. Det lykkedes ham ikke at faa Samarbejdet mellem de store og de smaa Bønder i Gang, men i Novemberforliget 1877 spillede han en afgørende Rolle.

Ved sin Personlighed virkede han stærkt, og hans gode Hjerte og aabne Haand gjorde ham elsket paa Egnen. Han døde den

18. April 1878 og oplevede saaledes ikke de senere politiske Kampe i Estrups Ministertid. Han, Godsejer Jacob Scavenius og Lensgreve Louis Holstein-Ledreborg var de eneste »Venstremænd« af Danmarks Gods-ejeradel, men der er næppe Tvivl om, at Baron Zytphen-Adeler snarere havde sluttet sig til Jacob Scavenius end til Grev Holstein-Ledreborg; hans Traditioner vilde i den Udvikling, Striden tog, næppe have fjernet ham fra »Kronen« eller stillet ham i Grev Holsteins skarpe

Baron Zytphen-Adeler.

Front mod Kongens »frit valgte« Ministre. Hvor nøje Kredsen var sluttet til Kongehuset bærer de følgende Blade Vidnesbyrd om. Der foreligger en Skildring af hans Person, som skyldes hans Medarbejder, Sekretær i Godsejerforeningen, Jørgen Nielsen. Forfatterinden har ønsket den optaget i Bogen, og den finder rettelig sin Plads her. De indeholder ogsaa et Par Ord om Baronessen, men hun er i Konturer saa fortræffelig skildret i Grevinde Louise Ahlefeldts Bidrag til Bogen, at yderligere Uddybning er overflødig.

Sekretær Nielsen udtaler sig som følger:

— Zytphen-Adeler følte sig glad og lykkelig i sit Hjem ved Siden af sin trofaste og kjærlige Hustru og omringet af sine Børn. En inderlig Hengivenhed og Tillid sammenknyttede Ægteparret; han imødekom gierne og beredvillig ethvert af hendes Ønsker, og hun, paa sin Side, erindrede da aldrig om den store Gave, hun havde medbragt. Hos dem begge fandtes et varmt Hjerter og en aaben Haand til Trøst og Hjælp for alle Lidende, hver i sin Kreds søgte at udbrede Glæde og Velsignelse. Skuffelser og Utaknemlighed fremkaldte aldrig hos dem Mismod, ligesaa lidt som de herved tabte Lyst og Attraa efter at fare fort i den Kjærlig-

hedens Gjerning, der udgjorde Grundtonen i deres Virksomhed og som derfor har efterladt sig saamange Vidnesbyrd.

Som hans Hjem var ham det kjærest Opholdssted, saaledes var hans Arbeidsværelse det ganske i Særdeleshed. Om Morgenen Kl 5, i de seneste Aar noget sildigere, kunde man finde ham ved sit Skrivebord, da han selv vilde kjende og afgjøre de mindste Detailler i de mange høist forskjellige Sager, der sysselsatte ham. Han satte sig hurtig ind i, og behandlede med Lethed enhver Sag, og naar han befalede Noget, skete det altid tydeligt og klart, dog trættedes han aldrig ved atter og atter at give Forklaring, naar Vedkommende ikke syntes correkt at have opfattet hans Mening.

Han var tilgængelig til hvilkensomhelst Tid for alle Godsets Beboere, han modtog dem alle med Venlighed, opfyldte gjerne deres Ønsker, og i Tilfælde, hvor dette ikke kunde skee, gav han altid saa fyldestgjørende Grunde, at de forlode ham fuldstændig overbevist om, at det ikke kunde være anderledes, ja de nærede saa stor Tillid til hans Velvillie og Indsigt, at det ikke sjælden hændtes, at de i aldeles private Anliggender, henvendte sig til ham om Raad, hvilke han altid var redbon til at give. Han kjendte enhver Mand paa sit store Gods og var vidende om hans Stilling, Arbeidslyst og øvrige Forhold, derfor maatte de i deres Henvendelser til ham altid lægge Vind paa Sandheden, thi han afskyede Udflugter og falske Fremstillinger, hvorimod han altid med Mildhed og Venlighed hørte paa enhver aaben, for den Paagjældende, ubehagelige Tilstaaelse.

At bringe unge Mennesker frem og understøtte dem til at uddanne sig for deres tilkommende Bestemmelse var ham altid en Glæde. Iblandt hans efterladte Papirer findes opført en stor Mængde Navne, med forskjellige Summer ved hvert Navn, samt Vedkommendes Bestemmelse, men der findes ingen yderligere Forklaring, kun er der flere Steder tilføiet »gaaet heldig« eller »lykkedes«, men der findes ogsaa mange Spørgsmaalstegn og enkelte Tilføininger »slet eller mislykket«. Nærværende Udgiver kjender dog med Sikkerhed 3 Tilfælde, som han vil anføre. Zytphen-Adeler understøttede 2 Huusmandssønner udenfor Godset, fra forskjellige Egne her i Sjælland, men paa hvilke hans Op-

mærksomhed var bleven henvendt. Han ydede dem Bistand, saa de begyndte deres Studeringer, og indtil de begge toge Embedsexamen med bedste Karacteer. For 5 à 6 Aar siden anbefalede jeg til Zytphen-Adeler en fattig Arbeidsmands Søn heri Kjøbenhavn, der havde stor Lyst til Studeringerne. Uden Betænkning tilstod han ham strax et maanedligt Tilskud, og forsynede ham med Penge til Klæder. Da han nogen Tid efter kom i en lærd Skole her i Staden, købte han de nødvendige Bøger til ham. Følgende Træk er særdeles betegnende for Zytphen-Adelers Om-sigt og Godhed. Da jeg af en Hændelse en Dag saa disse Bøger paa Zytphen-Adelers Bord og derimellem bemærkede latinske, franske, tyske og engelske temmelig kostbare Lexica, yttrede jeg, at denne Udgift vistnok ikke have været fornøden, da han maaske kunne skaffe sig Hjælp af sine Kammerater. Hertil svarede Zytphen-Adeler: »en fattig Dreng, hvis Fader er Arbeidsmand, faaer ikke let Kammerater, han maa hjælpe sig selv, og dette har jeg nu sat ham istand til«. Den unge Mand blev Student 1877. En anden Gang traf jeg en Morgen hos Zytphen-Adeler en net, dannet Mand, som strax forlod ham. Da han var gaaet, sagde Zytphen-Adeler, det var een af dem, jeg har megen Glæde af. Han var en Huusmands Søn, og havde som Dreng lavet et Uhr af Træ, som var ret smukt construeret, jeg lod ham kalde, og da han yttrede stor Lyst til at blive Uhrmager, holdt jeg ham i en Kjøbstad i Lære i 4 Aar, og da han rejste her til Kjøbenhavn som Svend, sendte jeg ham Understøttelse, men dette varede kun en kort Tid, førend han, med Tak for al min Bistand, meddelte mig, at nu kunde han sørge for sig selv. Nu er han en agtet og velstaaende Mand og særdeles dygtig i sit Fag.

Det, jeg her har anført, er kun en lille Deel af de Kjærligheds-gjerninger, Zytphen-Adeler, i en lang Aarrække, har udøvet, og med Undtagelse af de tvende Tilfælde, skyldes det Hændelser, at jeg er bleven bekjendt med de foran omtalte Exempler. Det er derfor fuldkommen Sandhed, naar et, i Kjøbenhavns Borgerstand meget udbredt, Blad anmeldte Zytphen-Adelers Død blandt andet med disse Ord: »Og det var ikke blot hans Bønder, der kom til at nyde Godt af hans ridderlige Sind og Tænkemaade, han var en utrættelig Opmuntrere af Kunst og Videnskab, og

mangfoldige af Hovedstadens smaa Industridrivende kan i Løndom takke ham for, hvad han har gjort for dem«.

Hvad Zytphen-Adelers øvrige Personlighed angaar, da kan man sammenfatte samme i faa Ord: Han var en ædel Sjæl i et smukt Legeme, og endnu i sit 68. Aar bevarede han Ungdommens Livlighed i sin Tale og sine Bevægelser. Alvor og dog Mildhed var udbredt over hans Ansigt, dog kunde der over hele hans Personlighed til visse Tider hvile en vis fornem Værdighed. I hans Blik laa der altid et Udtryk af Følelser, og hans Optræden var i høj Grad vindende. Han følte sin Stilling i Samfundet og kjendte sine Pligter og kunde ogsaa, naar det var nødvendigt, betegne andres deres Standpunkt og foreholde dem deres Pligter. Han var høj af Væxt og havde en smuk Holdning. I Aaret 1875 mistede Zytphen-Adeler sin trofaste Livsledsagerinde, dette Tab gik ham dybt til Hjertet, og Savnet, der end mere blev forøget ved hans næstældste Datters Død, Aaret efter i Wien, virkede nedbrydende paa hans Sundhedstilstand. Han bar ikke sin Sorg offentlig tilskue, men i sit Hjem, i de stille Timer skjulte han ikke sin Smerte og sit Savn. I Vinteren 1877—78 følte han sig af og til mindre vel, og klagede over, at Kræfterne forlod ham, dog havde han det i Marts Maaned 1878 synligen bedre, og da nærværende Forfatter i Slutningen af denne Maaned besøgte ham, yttrede han, idet han spadserede op og ned i sit Arbeidsværelse og den tilstødende Sal, at han midt i April, ved Paasketider, efter Lægens Raad, vilde reise til Heidelberg, hvorfra han ventede at vende tilbage midt i Mai Maaned. Roligt og stille hensov han Skjærtorsdag 18. April 1878 Middag Kl. 12.

Fredagen den 26. April blev Zytphen-Adeler bisat i Frue Kirke i Kjøbenhavn, og den store Sørgekare, der fyldte Kirken, og hvori alle Samfundsklasser vare repræsenterede, vidnede om den almindelige Deeltagelse, hvormed man erfarede hans Død, og hans Værd som Menneske og Statsborger.

Samme Dags Aften blev hans Kiste, ledsaget af Sønnerne, ført til Dragsholm, og ankom til Jyderup Station Kl. 12 om Natten. Herfra blev Kisten ledsaget med Fakler til den nordlige Grændse af Beboerne fra Baroniets sydlige Deel. Ved den nordlige Deels

XVII

sydlige Grændse var af Baroniets Huusmænd opført en Æresport, der var illumineret.

Ved Ankomsten hertil tolkede Skolelærer Leth fra Stareklinte, under de Tilstedeværendes dybe Bevægelse, Huusmændenes og Arbeidernes Tak og Farvel til deres elskede Godsherre, som nu for sidste Gang drog til den gamle Borg, hvorfra han saa ofte og saa gjerne havde sendt Bistand, Glæde og Trøst til dem Alle. Paa Vejen til Dragsholm var der tændt Lys i Vinduerne i alle Gaarde og Huse, som Toget drog forbi, og langs ad Vejen stode Skarer af Godsets Beboere, som i Nattens Stilhed i dyb Taushed med blottet Hoved hilsende Ligvognen, da den passerede forbi dem. Dragsholm Slot og Kapellet var stærkt oplyst, og da Kisten ankom dertil Kl. 1^{1/2} om Natten, blev den indsat i Kapellet foran Alteret.

Lørdagen den 27. April såmledes der en talrig Skare, henved 2,000 Mennesker, som fyldte ikke alene Kapellet, men hele Slotsgaarden. Efter at Salmer vare afsungne og Taler holdte, satte det store Ligtog sig i Bevægelse henad Vejen til Faarevejle Kirke, hvor Familiebegravelsen er indrettet.

Ved Koldaas Skov havde Baroniets Gaardmænd opført en smuk Æresport. Her standsede Ligvognen, og Gaardmand, Folkethingsmand Jens Rasmussen fra Veddinge traadte hen til Kisten, hvor han bragte et sidste Farvel.

Paa Vejen til Kirken var der alle Steder heist Flag paa halv Stang, ligesom ogsaa mange Krands og Guirlander vare anbragte. Zytphen-Adelers Kiste blev baaret ind i Gravkapellet og nedsat ved Siden af hans forudgangne Hustru og næstældste Datter, derpaa blev en Psalme sunget og Høitideligheden var tilende.

Zytphen-Adeler var Kammerherre, Ridder af Dannebrog og Ridder af Sværdordenen. Dannebrogsmændenes Hæderstegn erholdt han af Kong Christian IX, da han 1869 i Forbindelse med flere af Hs. Majestæt valgte Herrer modtog Kronprinsessen i Malmø.

De, som stode den afdøde Zytphen-Adeler nær, og derfor kjendte ham nøie, og blandt disse Baroniet Adellersborgs Beboere, der, dels ere opvoxede, dels bleve gamle i hans lange Besiddelsestid, ville vistnok finde min Skildring af den Bortgangnes Per-

sonlighed og Virksomhed overensstemmende med Sandheden, og jeg tør sige med fuld Vished, at han levede i et kærligt og taknemligt Minde hos alle, hans Venner, fordi de forstode hans Formaal og Stræben og skattede hans ædle og trofaste Sindelag, hans Bønder, Huusmænd og tjenende Personale, fordi de fandt i ham en vel undertiden streng, men dog retfærdig og mild Herre.

Vi kunne ikke slutte denne Fremstilling uden at omtale de Vidnesbyrd, hvorved Godsets Beboere have viist deres Kjærlighed og Hengivenhed for den nu afdøde Lehnsbaron Zytphen-Adeler og hans forudgangne Hustru.

I Aaret 1861 feirede Ægteparret deres Sølvbryllup. Da Zytphen-Adeler ønskede, selve Bryllupsdagen den 6. Januar, at være i Kjøbenhavn hos sin gamle Moder, kom om Morgen den 4. en Deputation fra Gaardmændene paa Baroniet til Adellersborg, og idet den, i sine Standsfællers Navn, bragte Baronen og Baronessen deres Lykønskning og Taksigelse for den Tid, de havde levet sammen, overrakte de Sølvbryllupsparret to store Sølvcandelabere som Erindring om Dagen. I sin Tak herfor og Glæde herover yttrede Zytphen-Adeler, at han gjerne ønskede at see Godsets Beboere som sine Gjæster, men da Aarstiden ikke tillod det, indbød han dem til en Skovfest samme Aar, 2. Pintsedag. Denne fandt saaledes Sted i Fruerlund ved Dragsholm, og der var indbudt 900 Gjæster.

Da Huusmændene, som ikke af Gaardmændene vare opfordrede til at yde Bidrag til deres Gave, ikke vilde staae tilbage for disse i at vise deres taknemlige Sindelag, saa sluttede de sig sammen, 300 i Tallet, og forærede Baronessen paa hendes Fødselsdag den 20. Juli s. A. et overordentlig smukt oldnordisk Smykke af Guld samt et Armbaand. Baronessen fortjente i fulde Maal denne Kjærlighed og Hengivenhed, da hun, fra sin tidlige Ungdom, havde taget sig af alle Fattige og Lidende, og paa mange forskjellige Maader ydet Hjælp og Bistand. Hun kjendte personlig alle de Trængende og fattige Syge, hjalp de Første ved at give dem Arbejde, og de Sidste med fri Læge og Medicin. Hendes Kjendskab til enhver Enkelt, og hendes jevnlige Forespørgsler hos Præsterne, paalagde disse en Slags moralsk Tvang til ogsaa at kjende dem alle. Ogsaa hun udfoldede en lang og velsignelsesrig

Virksomhed, og hendes Minde vil leve i taknemlig Erindring for den nuværende Slagt, ja det vil af denne blive forplantet til de kommende Slægter.

Huusmændene forærede Zytphen-Adeler, paa hans Fødselsdag den 10. Maj 1861, en Pibe med hans Vaaben i Guld.

I Aaret 1872 henvendte en Deputation af Bondestanden paa Baroniet sig til Zytphen-Adeler, bedende om Tilladelse til at maatte lade udføre tvende Portraitmedailloner af ham og Baronessen, da de ønskede at opreise en Æresstøtte for dem paa det smukke Punct, Brydebjerg, som et for deres Efterkommere synligt Beviis paa deres Taknemmelighed.

Den 6. Juli 1873 blev Æresstøtten afsløret med megen Høitidelighed i Overværelse af Amtmanden og Birkedommeren og en stor Mængde Mennesker. Egnens Vaabenbroderafdelinger, hvoraf Zytphen-Adeler var Medlem, havde anmodet Bestyrelsen om Tilladelse til at møde ved Festen med Deputationer og deres Faner. Efterat Stedets Præst, Provst Garde i Faareveile, havde holdt en Tale, og en Sang var afsungen, fremstod Bondestandens Ordfører, Gaardmand Niels Jensen i Stubberup, der i jevne, men hjertelige Ord forklarede Æresstøttens Betydning, og overleverede den til Zytphen-Adeler og hans Efterkommere. Efter at en Sang atter var afsungen, talte Formanden for Vaabenbroder-Afdelingen i Jyderup smukt om den Vaabenbroder, der saaledes blev hædret af sit Godsbesidder. Zytphen-Adeler takkede paa sin og sin Hustrus Vegne og sluttede med at indbyde samtlige Tilstedeværende — henved 3,000 Mennesker — til at tilbringe Resten af Dagen i Dragsholms Have og Park. Her samledes nu alle til en landlig Fest, og i Fruerlund og Haven var der paa flere forskellige Steder opreist Telte til Beværtning. Om Aftenen var Haven illumineret og til Slutningen afbrændtes et Fyrværkeri. Paa en Tribune, hvorfra Zytphen-Adeler med Baronessen ved sin Side og omringet af deres Børn, sluttede Festen, udbragte han et Leve for Baroniet, idet han mindede om, hvorledes Tilstanden var paa Godset i de fortrykte Tider i 1830 og følgende Aar, og sammenlignede disse med den blomstrende Tilstand, hvori Baroniet nu befandt sig. Han udtalte derpaa sin Tak til alle de Bidragydende for den Glæde og Ære, de havde viist ham og hans

Familie, og idet han ligeledes takkede Vaabenbrødrene, som ved deres Nærværelse hædrede Festen, mindede han om, at det var paa den for alle danske Mænd uforglemmelige Slagdag ved Fredericia, at Festen var bleven afholdt. Zytphen-Adeler slutter i sine Optegnelser Beretningen om denne Fest med følgende Udtalelser, med hvilke jeg ogsaa vil slutte Fremstillingen af hans Liv og Virken, fordi den i faa Ord giver et troværdigt Billede af den ædle Aand og Tænkemaade, jeg i det foregaaende har forsøgt at skildre.

»Jeg ønsker, at ikke alene mine Successorer til Baroniet, men alle, der nedstammer fra min Hustru og mig, aldrig maa forglemme: at »Adel forpligter«, og at den sande Lykke i at besidde noget er, at skabe Lykke og Velsignelse i den Kreds — den være stor eller lille — hvori Vor Herre har anviist Enhver sin Virksomhed.

I »Berlingske Tidende«s Aftenavis for 20. April findes følgende Digt:

Han var sin Konge en fuldtro Mand,
 Det vidnes skal ved hans Kiste,
 Sit kjære, velsignede Fødeland
 Han elskede høit til det Sidste.

Han var en Ridder med pletfrit Skjold,
 Sit Hjertes Røster han fulgte;
 Han var en Herre saa brav og bold
 Som aldrig sin Mening dulgte.

Han var en Pryd for sin høie Stand,
 Dens Pligter holdt han i Ære,
 Han var som en ægte Adelsmand,
 I Danmarks Rige bør være.

Og drog ham Tidens rullende Strøm
 Lidt rask paa vildende Bølger,
 Hver har sin egen deilige Drøm,
 Bag hvilken en Havn sig dølger.

Den Ridder ligger nu bleg og kold,
 Og Venner staa om hans Baare,
 Og ned paa florumhyllede Skjold
 Der falder saa mangan Taare.

Farvel vi sige for sidste Gang,
 Farvel, vi glemme dit Minde.
 Mens Lærken synger en vaarlig Sang,
 Til Kisten Kransen vi binde.

M. Gjørup.

Hjemmet paa Dragsholm bestod foruden Forældrene af fire Sønner og fire Døtre. Sønnerne var:

Familien Zytphen-Adeler og Grev Vilh. Ahlefeldt. Gruppe fra 60'erne.

1. Frederik Herman Christian, født 10. Februar 1840, død 1. Apr. 1908. Han overtog Baroniet efter Faderens Død.
2. Gebhard Elimar Otto, født 2. November 1843. Forpagter af Teglgaarden. Gift 2. Juli 1878 med Elisabeth Augusta Anna de Falsen. Han døde 20. Aug. 1917.
3. Ferdinand Vilhelm Georg, født 11. September 1847, død 30. April 1920. Han var ansat under Statsbanerne.
4. Gerhard Christoffer, født 31. August 1851, død 8. Juni 1915. Han var ansat i Udenrigsministeriet som Arkivar, stærkt knyttet til Velgørenhedsarbejde. I den snævre Familiekreds benævnedes han i sin Barndom »Adelsmanden Vop«.

Hedvig Zytphen-Adeler.

Af Døtrene var Bertha Sophie Louise den ældste. Hun var født 21. Oktober 1836, og til hende, der 29. September 1857 ægtede Grev Vilhelm Ahlefeldt, er det meste af Bogens Stof knyttet, og hendes Billede fremtræder i et charmerende Skær af Ynde og Hjertensgodhed. Hendes skyldes Skildringerne fra Dragsholm og de i Bogen optagne Digte, hvoraf nogle er saa smukke og stemningsfulde, at de vilde være værdige til Optagelse i enhver Digt-samling. En Række »Rimerier« er medtaget, fordi de i deres

fordringsløse Form giver et ypperligt Billede af deres Forfatterindes Liv og Omgivelser. De yngre Søstre var:

Anna Charlotte Hedvig, født 1838 og død i Wien i Juni 1876. Hun var fra 1869—1876 Hofdame hos Kronprinsesse Louise, Kong Frederik d. VIII's Dronning. Et i Bogen optaget Brev omtaler hendes Død.

Bertha Frederikke Tusnelda Caroline, født 7. Marts 1842. Stiftdame i Vallø. Død 6. April 1909.

Elise Vilhelmine Marie, født 20. December 1844. Stiftdame i Vallø. Død 14. November 1906.

Der er noget vist vemodigt ved, at denne blomstrende Slægt, 60 Aar efter at Stamfaderen til Slægten Zytphen-Adeler døde, nu er indskrænket til to Bærere af Slægtsnavnet, medens Baroniet er splittet for alle Vinde og den prægtige gamle Borg staar tom og uden Bestemmelse.

— — —

Det andet Hovedafsnit af Bogen er gennem Grevinde Louise Ahlefeldt knyttet til hendes og hendes Børns Hjem og til den Ahlefeldtske Slægt. Slægten Ahlefeldt er vel nok den berømteste og i hvert Fald den talrigste af de holstenske Slægter, der i

Aarhundreder har været knyttede til den danske Krone og været regnede for gammel dansk Adel.

En morsom tysk Overlevering nævner Oprindelsen til de holstenske Slægtnavne. Den lyder saaledes:

Eine Sage aus alter Zeit.

In grauer Vorzeit lebte ein Mann in Schleswig-Holstein, welcher einen unermesslichen Reichtum erworben hatte durch grossen Fleiss, eine vernünftige Sparsamkeit und unbedingte Rechtschaffenheit.

Seine grossen Reichtümer waren nicht die grossen Moore und die grünen Wiesen — nein, vier kräftige, gesunde Söhne nannte er seinen grössten Schatz.

Als er zum Sterben ging, und die Söhne traurig an seinem Lager standen um Abschied von dem geliebten Vater zu nehmen, sprach dieser zu ihnen:

»Es darf nach meinem Tode kein Bruderstreit entstehen um meinen Nachlass

Mein ältester Sohn bekommt alle Felder »*Ahlefeldt*«.

Mein zweiter Sohn alle Buchwälder »*Buchwaldt*«.

Mein dritten Sohn alle rauhen Moore »*Rumohrs*«.

Mein vierter Sohn alle Froschwiesen »*Pogwisch*«.

(*Pog* plattdeutsch *Frosch* und *wisch*, *Wiese*).

Nur die Warnstedts waren älteren Ursprungs — denn sie *waren stets*.

Frederik Ahlefeldt til Søgaard og Graasten, Rigsgreve til Rixingen og Lensgreve til Langeland er Stamfader til den grevelige Gren af Slægten, hvortil Grev Vilhelm Ahlefeldt hørte. Navnet Laurvigen føjedes til Grevernes Navn i 1785, da Greve Christian Ahlefeldt arvede det Gyldenløve-Danneskjoldske Grevskab i Norge.

Grev Vilhelm Ahlefeldt var Søn af Greve Carl Frederik Christoph Ahlefeldt-Laurvigen født 15. December 1792, død 3. Februar 1871. Geheimekonferensraad og Overceremonimester

hos Kong Christian den VIII. Deltog i Krigen 1849 ved Ryes Brigade. Forfatterinden giver en livfuld Skildring af sin Farfars og Farmors Guldbryllup. Grev Carl Ahlefeldt ægtede 11. Juli 1818 Komtesse Antoinette Nancy Krag-Juel-Vind-Frijs, Datter af Greve Frederik Krag-Juel-Vind-Frijs til Frijsenborg og Juellinge (1753—1815) og Komtesse Frederikke Juliane Holstein Ledreborg (1758—1819).

Komtesse Antoinette Nancy var født 6. April 1797 og døde i den høje Alder af 86 Aar den 3. April 1883.

Af dette Ægtepars Børn finder i Bogen naturligvis Grev Vilhelm og hans Slægt, Forfatterindens Søskende, rig Omtale. Hans Brødre, Grev Richard Julius Frederik, Ritmester, født 22. April 1819, død 26. Juli 1863, Grev Frederik Adolf Christian Erhardt, Postmester i Ringsted, født 29. Oktober 1823, død 30. Juni 1910, og Greve Frederik, Ejer af Møllerup paa Mols, født 16. Juni 1834, død 28. Juli 1888, nævnes kun flygtigt.

Derimod vier Forfatterinden sin Faster, Agnes Henriette Charlotte, født 5. Juli 1825, gift 15. Maj 1851 med belgisk Gesandt Baron Napoleon Beaulieu, en meget omfattende Omtale i Bogens andet Afsnit. Det næsten sværmeriske Venskab, der forenede disse to Kvinder, og som synes at kontrastere mod Mathilde Ahlefeldts robuste og gemytfulde Apparition, rejser denne et Minde i denne Bog. Afsnittet om Baronen Beaulieu hører til de skønneste i Bogen, ikke mindst, fordi det kaster et Skær over Mathilde Ahlefeldts Følelsesliv, der ikke fremtraadte i hendes muntre, livfulde daglige Optræden. Hendes Søster, Josefine Mathilde, født 31. Maj 1827, død 27. Januar 1863, var Hofdame hos Arveprinsesse Caroline.

Grev Vilhelm Frederik Ahlefeldt er født 24. Maj 1830. Han blev i 1848 Sekondløjtnant ved første Forstærknings Jægerkorps og deltog som saadan i Slaget ved Fredericia 1849 og Isted 1850. I 1851 blev han Sekondløjtnant ved Livgarden og 1860 Premierløjtnant. Nytaarsdag 1864 blev han beordret til Tjeneste ved Overkommandoen og 4. Marts ved 2. Infanteribrigade. Han deltog i Forsyret af Dybbøl og 19. April i Slaget. For sit Forhold blev han dekoreret med Ridderkorset og indstillet til den paa-tænkte men aldrig indstiftede Tapperhedsmedalje. Han blev

Grev Villh. Ahlefeldt.

Grevinde Louise Ahlefeldt.

i 1861 Kavaller og derefter 1. Jan. 1867 Kammerherre hos Enkedronning Caroline Amalie, i hvilken Stilling han forblev til Dronningens Død i 1881. I 1889 blev han, der i 1894 blev dekoreret med Kommandørkorset af Dannebrog af 1. Grad, Direktør for det Classenske Fideicommis. I denne Stilling forblev han indtil sin Død 25. Januar 1897.

Forfatterinden har ønsket optaget nogle Skildringer af Kronprins Frederiks Besøg paa Corselitze i November 1889. Det stod i »Lolland-Falsters Stifttidenden« i de Dage, men enhver, der kender Dagspressens korte Liv, vil vide, at der næppe nu eksisterer 3 Eksemplarer af dette Nummer af Bladet, og Optagelsen her er derfor tilfulde retfærdiggjort:

»Lejligheden til at faae vor højtelskede Kronprins at se synes i rigt Maal at ville blive benyttet af Befolkningen i de Byer, Højstamme kommer til at passere, ligesom ogsaa enhver Anstrængelse er gjort for at give Modtagelsen et saa festligt Præg som muligt. Ved Sdr. Kirkeby Kirke var der opreist en meget smuk Æresport, ligesom alle Gaardene langs Gaden og de fleste Huse var smykkede med Dannebrogflag og Grønt, saa det Hele havde iført sig et saa højtideligt Udseende, som man vel aldrig før har set det i Sdr. Kirkeby. Med spændt Forventning imøde-

saaes det Øjeblik, da man kunde faae et Glimt af Danmarks Thronfølger at se, og da endelig Vognene lidt før Kl. 2 viste sig udenfor Byen, fik man travlt med at indordne sig lidt i Rækkerne for at kunne modtage den høje Gjæst paa en værdig Maade. Hs. kgl. Højh. sad i forrest Vogn ved Siden af Hs. Højvelbaarenhed Grev Ahlefeldt-Laurvigen, i den næste Ekvipage befandt sig Drs. Excell. Udenrigs- og Justitsministeren samt General Thomsen. Saasnart Æreporten var passeret, blev der udbragt et »Længe Leve Hs. kgl. Højhed Kronprins Frederik!«, der besvaredes med kraftige Hurraer af den forsamlede Mængde. Hs. kgl. Hhd. saae frisk, sund og velfornøjet ud og modtog Hilsenen paa sin sædvanlige venlige og hjertelige Maade, skjønt der i den Fart, hvormed Forbikjørslen foregik, næppe levnedes ham Tid til at gjøre det i den Udstrækning, som han vistnok ønskede. Snart var Vogntoget ude af Sigte ad Korselitze til. Her havde man ogsaa udfoldet en stor Virksomhed i Retning af Udsmykning. Foruden 2 store Dannebrogflag, et paa hver Side af Nedkjørselen ved Grønsundslandevejen, var der langs den lange Allee i 2 Rækker for hvert halvthundrede Skridt plantet hvidmalede, grøntomvundne Flagstænger, forsynede med Flag eller Vimpler, og for Enden af Alleen ved de bekjendte hvide Piller oprejst en stor og meget smuk Æreport. Overalt paa Gaarden saavel paa Forpagterens Bolig som Slottet og de derved liggende Funktionærboliger, var der nydeligt udpyntet med Flag, Guirlander osv., og hvad der særlig tiltrak sig Opmærksomheden, var en storartet Flagdekoration ved og til Godsforvalterboligen. Ved Ankomsten til Korselitze, hvor Hs. kgl. Højhed blev hjertelig modtaget af den grevelige Familie, indtoges en Forfriskning, hvorefter Ekvipagerne igjen kørte frem for at føre den høje Protektor og Direktionens øvrige Medlemmer omkring til Børnehjemmene m. v. Først gik Touren til Karleby Børnehjem og Plejestue. Den venlige lille By havde ogsaa iført sig Festdragt og tæt udenfor samme var oprejst en meget pragtfuld Æreport med Indskriften »Velkommen!«. Det hele Arrangement her tydede paa stor Offervillighed, og Udsmykningen vidnede om Smag og ligefrem teknisk Dygtighed hos Lederne af Foretagendet, skjønt det var Beboerne selv, der uden saglig Kjendskab til De-

korationsvæsen havde udført det hele Arbejde ved Opstillingen. Her bragtes ligeledes Hs. kgl. Højhed en hjertelig Velkomsthilsen af en stor Forsamling, der var opstillet i to lange Rækker, Kvinderne paa den ene og Mændene paa den anden Side af Vejen foran Æreporten. Ikke faa gamle Krigere med Erindringsmedailon paa Brystet vare her mødte for at bringe Kronprinsregenten deres undersaatlige Hilsen. De høje Herskaber kjørte langsomt igjennem Æreporten, saa man her fik bedre Lejlighed til at iagttage de enkelte Personer. Interessen drejede sig naturligvis nærmest om Hs. kgl. Højhed. Efterat Karleby Børnehjem og Plejestuen vare besete, kjørtes samme Vej tilbage til Korselitze, idet der gjordes Holdt ved Opdragelsesanstalten »Hjortebjerg«, Børnehjemmet ved Korselitze, og »Aldersly«, Hjemmet for gamle udtjente Mænd og Kvinder af Godsets underordnede Personale, der her faae frit Hus og Brændsel samt Hjælp til deres Underhold. I alle Hjemmene og Opdragelsesanstalten gav Hs. kgl. Højhed sig god Tid, og det var Højstsamme meget magtpaaliggende at gjøre sig nøje bekendt med Ordningen i selv de mindste Details; den høje Protektor udtalte gjentagne Gange sin fulde Tilfredshed med alt, hvad der forevistes, ligesom hans kgl. Højhed ogsaa ved sin jævne og venlige Fremtræden efterlod sig et overordentlig godt Indtryk hos Hjemmenes Beboere, saavel Børnene som Diakonisserne og de gamle Mænd og Koner. Kl. 6 spistes til Middag paa Slottet, til hvilken var indbudt foruden Kronprinsen og den høje Direktions Medlemmer Godsets Funktionærer, Forpagtere og andre af Omegnens Beboere, der staa i mere direkte Forbindelse med Fidekommisset her paa Falster. Foran Slottet saae man stadig tætte Klynger af Besøgende af alle Samfundsklasser, der, trods det slette Vejr og den ublide Aarstid, længselsfuldt ventede paa at faae et Glimt af den høje Gæst at se. Endelig omkring Kl. 8 aabnedes Fløjdørene, og nu stod hans kgl. Højhed midt iblandt de Forsamlede. Højstsammes Opmærksomhed blev dog strax henledet paa Børnehjemmets smaa Piger, der meget net tostemmigt afsang »Kong Christian stod ved højen Mast«, hvilket belønnedes med en hjertelig Tak af Kronprinsen til de smaa Sangere, hvoraf flere endog nød den overvættede Glæde at modtage et Klap eller et Haandtryk, ledsaget af et ven-

General Thomsen. Grev Ahlefeldt. Komtesse Hedvig. Grev Frederik.
Kronprinsen. Nellemann. Komtesse Mathilde.
Kammerherre Bull. Grevinde Ahlefeldt.

ligt Ord af Hs. kgl. Højhed. Et »Leve Hans kgl. Højhed Kronprinsregenten«! udbragtes, for hvilket højtsamme takkede og udtalte sin store Glæde over den venlige Modtagelse, der overalt var bleven udviist saavel af Godsets Beboere som Omegnens Befolkning, ligesom det var ham en store Glæde og Tilfredsstillelse at have overtaget Protektoratet over det Classen'ske Fidekommis, som hans elskede Fader Hs. Maj. Kongen, havde udnævnt ham til, og skulde det være Højtsamme en kjær Pligt i Fremtiden ogsaa paa dette Omraade at vie sine beste Kræfter til Held og Velsignelse for Samfundet. I Forening med sin høje Vært Greven foretog Hs. kgl. Højhed derefter en Runde til forskjellige af Gaardens Familier for at gjøre sig bekendt med Tilstanden i de enkelte Hjem, saavel de bedre stillede, som de ringere, lige fra Godsforvalterens til Vægterens, en Omstændighed, der afgiver fornyet Bevis paa den Hjertensgodhed og det ligefremme Sindelag, der er et Særkjende for vor kjære Kronprins.

I Dag sker Udflugten til Næsgaard Agerbrugsskole, og imor-

gen Formiddag modtages de anmeldte Deputationer, hvorefter der brydes op for at gjæste Lollikerne.

Paa Turen til Nykjøbing er det Bestemmelsen, om Tiden strækker til, at gjøre et lille Ophold i Sdr. Kirkeby for at bese Kirken og Asylet for Smaa børn, og naar dette er sket, ca. Kl. 1, har den høje Protektor foreløbig endt sit smukke Hverv herpaa Falster.

— — —

Et straalende Novembervejr udfoldede sig idag den 4de November. Kun sjældent paa denne Aarstid er Vejret saa blidt og Luften saa ren og klar især her paa Østfalster, hvor de barske Østenvinde ofte sende os en isnende koldt Taage fra Havet ind over vore Kyster, helt ind i Landet og gjør os Opholdet her ubehageligt. Idag var det anderledes; det var ligesom de milde Kræfter i Naturen forenede sig for at vise vor kgl. Gjæst, hvor yndig og tiltalende det ogsaa kan være at færdes herovre paa vor lille Ø. Hs. kgl. Hhd. forstod ogsaa at benytte sig af det smukke Vejr. Tidlig fra Morgenstunden saae man den høje Protektor vandre omkring dernede paa Korselitze. Iført kort Jakke, graa Benklæder og med Stok i Haanden var han paa Færde og overraskede snart Denne snart hin med sin høje Nærværelse.

Der var ogsaa Adskilligt, der skulde efterses. Først spadserede Hs. kgl. Hhd. en Stund omkring i Haven, ledsaget af Gartneren, for hvem han udtalte sin Beundring over Mangt og Meget af, hvad han saae i den velholdte Have, og tilkjendegav sin fulde Tilfredshed med den Virksomhed, der ogsaa paa dette Omraade var udfoldet. Hs. kgl. Hhd. lod sig derpaa føre ud i den aabne Mark. En gammel Arbejdsmand ifærd med at grave en Grøft tiltrak sig allerførst Højstsammes Opmærksomhed. Snart var en Samtale igang, og da Arbejdsmanden syntes, han ej før havde set den statelige Herre der paa Gaarden, tillod han sig at forespørge, hvem det var, han talte med, »det var dog vel ikke Kronprinsen«; et bekræftende Svar herpaa bragte snart Manden til at lægge Spaden for med Huen i Haanden des ærbødigere at kunne hilse paa og fortsætte Samtalen med sin høje Foresatte.

Med Herr Greven som Ledsager og Herr Forpagter Hansen som Vejviser, lod Hs. kgl. Hhd. sig derefter forevise Alt, hvad der

henhørte til den store Avlsgaards Drift. Mælkekjælderer, hvor Centrifugerne snurrede lystig omkring, blev først efterset, dernæst alle Staldene, den mægtige gamle Lade, der i sin Tid ej skulde have haft sin Lighed i Størrelse, Værkstederne, Vognremisserne, ja selv Mesteren i Maskinhuset undgik ikke Hs. kgl. Hhd.s Opmærksomhed. Efterat Højstsamme havde tilkjendegivet sin Glæde og Tilfredshed over alt det Sete og udtalt sin Tak til Forpagteren, begav Hs. kgl. Hh. sig op paa Slottet, da Tiden nærmede sig til den forestaaende Tur til Næsgaard Agerbrugsskole.

Kl. 10 kørte Vognene op, og snart efter saae man de høje Herskaber: Hs. kgl. Hhd. med Adjutant og samtlige Medlemmer af den høje Direktion forsvinde ad Tromnæs-Alleen. Ved Indkjørslen til Skoven var en Æresport oprejst og indenfor samme holdt tvenne Ryttere, Skovrideren og en af Skovfogterne, der begge ledsagede Vognene hele Skoven igjennem. En lille Afstikker foretoges for at bese »Generalens Lysthus«. Kjørselen ad denne behagelige Vej igjennem den smukke Skov har vistnok tiltalt Hs. kgl. Hhd. Skønt Vejen er lang, henved to Mil, mærker man dog ikke her det ensformige, der ellers ofte paatvinger sig, ved at beferde en længere Skovstrækning. Her er idelig Afveksling, snart er det Østersøens Bølger, der paa sine Steder næsten skyller op til Vejkanten, snart er det et eller andet skjønt Parti, en vidtstrakt Eng, en Samling store, mægtige Skovtræer af forskjellig Art, der lægger Beslag paa Ens Opmærksomhed; hist og her kæmpestore Opstablinger af det dejlige Bøgebrænde, der venter paa at udskibes, kan ogsaa give En Anledning til adskillige Betragtninger. Et Sted i Skoven var endel af Skovarbejderne og deres Familier samlede for at hilse paa Hs. kgl. Højhed. Den venligt beliggende, festligt smykkede Skovridergaard, Herslebslund, passeredes, og ved Ankomsten til »Pomle Nakke«, det bekjendte Valfartssted for Sommergjæster, svingede Vognene tilhøjre og gjorde et lille Ophold. Ved Hæsnæs Havnefogedbolig var dette lille Fiskerlejes Beboere samlede og besvarede et: Kronprinsen leve! saavel ved Ankomsten som Bortkjørselen med djærve, sømandsagtige Hurraer. Hs. kgl. Højhed aflagde Besøg hos Havnefogden, tog Havnen i Øjesyn og var helt nede ved

Indløbet, hvor et Par Brændefartøjer laa fortøjede. Paa et af Skibene var en Sømand nok ifærd med at tilberede Middagsmaden; Hs. kgl. Højhed gav sig i Samtale med Manden, en Begivenhed, der foranledigede en af de Tilstedeværende til at udtale, at han da ikke kunde forstaa, hvad Kronprinsen kunde faae at tale med en ligefrem Sømand om saalænge. Det forstod Sømanden godt, og det lærer Alle snart at forstaa, der kjender Hs. kgl. Højheds Evne og Villje til ogsaa at nedlade sig til de Smaa og Ringestillede i Samfundet.

Det næste Besøg gjaldt gamle Skovfoged Quist, der for ikke ret længe siden har trukket sig tilbage fra sin Stilling som Skovfoged saavidt vi erindre efter 60 Aars Ansættelse i Fideikommissets Tjeneste. Den alderstegne Mand med det blanke Sølvkors paa Brystet saae endnu rask og helt ungdommeligt ud. Det kan være, det kjærkommende kongelige Besøg og de hjertelige Ord, der sikkert er udtalt til ham af den høje Protektor, have bidraget Sit til »at stramme Holdningen«.

Nu forlod man Skoven, atter igjennem en Æreport, og faa Minutter efter svingendes ind af Opkjørselen til den overordentlige smukt beliggende Næsgaard Agerbrugsskole, hvis Hovedbygning og nærmeste Omgivelser vare smukt udpyntede med Grønt, Guirlander og Flag. En store Overraskelse beredtes her de høje Gæster, idet omtrent 100 Vaabenbrødre fra Stubbekjøbing og nærmeste Omegn med Musik og Fane stode opstillede i 2 Geledder foran Hovedbygningen. Under Opkjørslen istemtes Nationalsangen og et nifoldigt Hurra bød Hs. kgl. Højhed Velkommen. Højst-samme underholdt sig længe med de gamle Krigere, hvis Vel og Ve, som bekjendt, ligger Hs. kgl. Højhed meget paa Sinde og mere end een af de gamle Helte fik Taarer i Øjnene for de venlige Ord og det trofaste Haandslag, Danmarks elskede Tronfølger uddelte til de fleste af dem. Vaabenbrødrenes Anfører, Herr Møller fra Stubbekjøbing, traadte frem og bad Hs. kgl. Højhed bringe Hs. Maj. Kongen Vaabenbrødrenes undersaatlige Hilsen, et Ønske, Hs. kgl. Højhed bestemt lovede skulde blive opfyldt og udtalte endnu en Gang en hjertelig Tak for de gamle Krigeres trofaste og kongelige Sindelag. Et af Herr Møller udbragt: »Hs. Maj. Kong Christian den Niende længe level« besvaredes

med rungende Hurraer saavel af Vaabenbrødrene som af alle Skolens Elever og et stort Antal tilstedeværende Mænd og Kvinder.

Hen paa Formiddagen i Gaar erfarede det, at Hs. kgl. Højhed Kronprinsen paa Rejsen fra Korselitze til Orebygaard, der fra Nykjøbing til Saksjøbing vilde blive foretaget med det ordinære Jernbanetog, vilde lægge Vejen gennem Nykjøbing Hovedgader op over Torvet til Jernbanegaarden. Som en Løbeild foer denne glædelige Efterretning ud over hele Byen, og allerede Kl. 11 traadte de herværende større Foreningers Bestyrelser sammen i et Fællesmøde, hvor der efter en kort Diskussion nedsattes et Udvalg, der hen paa Eftermiddagen udsendte til Nykjøbing Befoere i Form af en Løbeseddel følgende Opfordring:

»Da Hs. kgl. Højhed Kronprins Frederik agter at kjøre gennem Byen imorgen Onsdag ca. Kl. 1 paa Turen fra Korselitze til Jernbanestationen anmodes Byens Borgere om at bidrage til, at Byen iføres et festligt Præg.

Hs. kgl. Højhed agter at kjøre gennem Frisegade, Langgade, Torvet, Østergade, Nygade, Tværgade og Jernbanegade.

Bestyrelserne for Byens Foreninger og Korporationer have besluttet at modtage Hs. kgl. Højhed paa Torvet for der gennem Byraadet at bringe ham Byens Hilsen og derefter ledsage Højstamme til Jernbanestationen.

Ifølge Lodtrækningen vilde Foreningerne blive opstillede i følgende Orden: 1) Politikorpset, 2) Vaabenbrødrene, 3) Forsvarsbrødrene, 4) Den konservative Klub, 5) Sangforeningen »Brage«, 6) Skytteforeningen, 7) Borgerlig Forening, 8) Sømandsforeningen, 9) Industri- og Haandværkerforeningen, og naar Hs. kgl. Højhed forlader Torvet, sker Ledsagelsen til Bane- gaarden i samme Orden.

Byens Handlende opfordres til at lukke deres Boutiker fra Kl. 12 til 2.«

Den saaledes udsendte Opfordring er af Nykjøbing Borgere bleven imødekommet paa den smukkeste Maade. Byen har idag, støttet af det skønne Vejr, iført sig en Festdragt, der, navnlig naar der ses hen til det korte Varsel, hvormed Opfordringen blev

givet, er et klart Vidnesbyrd om, at der hersker almindelig Glæde over dette Besøg.

Alt tidlig fra Morgenstunden saae man Folk i travl Beskæftigelse med at feje Gaderne og rense Fortovene; næppe var Solen kommen paa Himmelen, før flittige Hænder vare ifærd med at smykke Husenes Facader med Grønt og Blomster, Flag og Vimpler. Henimod Middag glimrede hele Byen, særlig de Gader, som Hs. kgl. Højhed agtede at passere, i straalende Farver af Grønt, Rødt og Hvidt; overall saaes glædestraalende Ansigter og hørtes glade Udraab i Anledning af den festlige Dag, der ved Hs. kgl. Højheds Velvillie var bleven Byen beredt.

Kl. 1,15 ankom Befordringerne fra Korselitze med Hs. kgl. Højhed og Følge, nemlig Direktørerne for det Classenske Fedeikommis, til Byens Indgang. Allerede et godt Stykke udenfor Byen langs Grønsundsvejen vare alle Bygninger prydede med Flag; særlig maatte man her lægge Mærke til Handelsgartner Frisenettes Udsmykning ved Indgangen til hans Have. Foran Frisegade havde Enkefru From ladet rejse en pragtfuld, med Flag rigt dekoreret Æreport; ved denne havde Vaabenbrødrene og Forsvarsbrødrene i talrig Mængde taget Opstilling; da Hs. kgl. Højhed ankom til Æreporten, istemtes et kraftigt Leve for Højstsamme, hvorpaa de nævnte Foreninger med Musik i Spidsen marscherede opad Gaden foran Kronprinsens Befordring, der allerede her strax blev omgivet af en stor Menneskemængde, der voxede efterhaanden som Toget nærmede sig Torvet. Her fandtes de ovenfor omtalte Foreninger og Korporationer samlede under deres Faner og Bannere, opstillede saaledes, at der var en fri aaben Plads for den høje Gjæsts og hans Følges Befordringer. Byraadet havde taget Plads længst inde paa Torvet ligeoverfor Politikorpset; her standsede Kjøretøjerne, medens den konstituerede Borgmester, Overretssagfører Holst, henvendte sig til Hs. kgl. Højhed omtrent saaledes:

Paa Byraadets Vegne tillader jeg mig underdanigst at byde Deres kgl. Højhed Velkommen i Nykjøbing og bringe en Tak for den Ære, Deres kgl. Højhed beviser Byen ved at modtage en Hilsen af den. Det vilde være Befolkningen en overordentlig Glæde, om den turde haabe, at Drs. kgl. Højhed en anden Gang

vilde gjøre et længere Ophold her i Byen, saaledes, at vi paa en fyldigere Maade, end det idag kan ske, kunde faae Lejlighed til at lægge vore loyale Følelser for Dagen. Hs. kgl. Højhed Kronprinsregenten leve!

Hs. kgl. Højhed Kronprinsen svarede omtrent som følger: Maa jeg takke for de hjertelige Ord, der ere blevne udtalte, og takke Nykjøbing Beboere for den Modtagelse, der er beredt mig; en Tak til de forskjellige Korporationer, som har ulejliget sig herhen idag. Nu, da jeg er traadt i nærmere Forhold til det Classenske Fideikommis, haaber jeg oftere at faae Lejlighed til at gjæste Nykjøbing. Jeg ved jo, med hvilken Interesse min kjære Svoger Kejseren omfatter Nykjøbing By fra sit Besøg her.

Da Hurraraabene, der længe varede ved, vare standsede, satte Hs. kgl. Højheds Vogn sig atter i Bevægelse, idet nu Politikorpset gik foran med Musik i Spidsen, medens alle de andre Forninger fulgte efter i den i Programmet vedtagne Orden. Det Hele blev et mægtigt Folketog, saa stort, som vist aldrig har set Magen; uvilkaarlig maatte man spørge: hvorfra komme dog alle disse pyntede og glade Mennesker? Alle Vinduer, hvor Toget kom frem, vare fulde af festligklædte Kvinder, der tilviftede den høje Gjæst deres Velkommen. Kl. 1,35 ankom Spidsen af Toget til Banegaarden. Før Hs. kgl. Højhed gik ind paa Stationen, bragte han endnu engang en Tak særlig til Politikorpset, medens fornyede Hurraraab lode til Afsked.

Da der endnu var en halv Snes Minuter, før Toget afgik, fik Folketoget Tid til at tage Opstilling langs Jernbanevejen, hvorfra Hurraraabene lode, medens Toget kjørte forbi. Paa selve Perronen ved Jernbanen havde Nykjøbings Sømandsforening med sin Fane faaet Plads og bragte Hs. kgl. Højhed en sidste Hilsen.

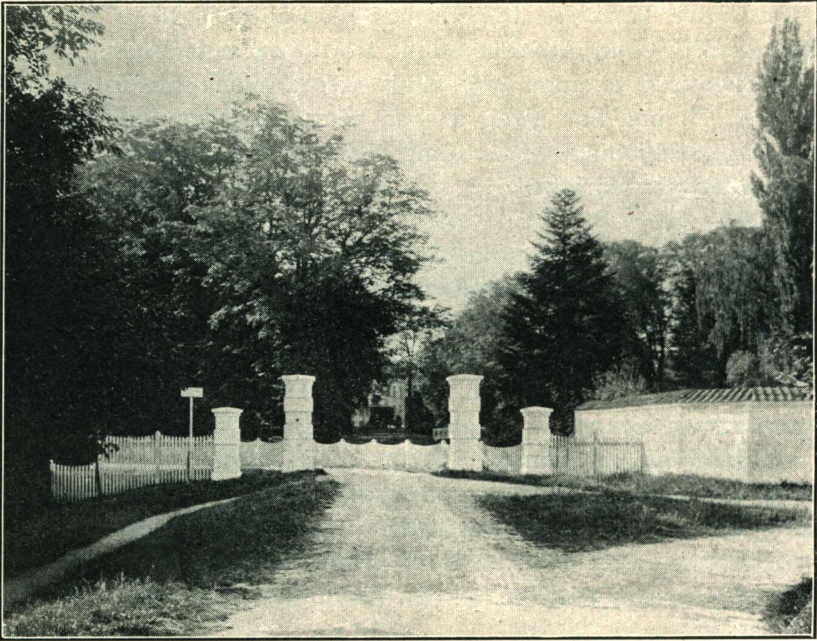
Ude paa Guldborgsund, udfor Jernbanebroen, bragtes Hs. kgl. Højhed endnu en sidste Hilsen, nemlig fra Nykjøbing Roklub, der her havde taget Opstilling med sine fire Baade med Besætningen i fuld Galla. Saasnart Toget kjørte ud paa Broen lød fra Baadene et af Klubbens Formand udbragt Leve, der besvarede kraftigt af alle Roerne, hvorefter Baadene fulgte Toget ved at ro langs Broen. Hs. kgl. Højhed hilste paa det hjerteligste og tilviftede Roerne sit Bifald.

Den halve Time, Hs. kgl. Højhed fik Lejlighed til at opholde sig heri Nykjøbing, blev en sandt Højtid og ægte Folkefest for Beboerne; især er man dog glade ved Tanken om det Løfte, Hs. kgl. Højhed har givet, at han oftere vil faae Lejlighed til at besøge Nykjøbing. Næste Gang vil forhaabentlig Besøget blive af lidt længere Varighed.

— — —

I en af Stiftets skjønneste Egne er Næsgaard Agerbrugsskole beliggende. Vi Øboere, som herovre de fleste Steder fra Barnsben af ere vante til at nøjes med Skuet af de lave og flade Sted-omgivelser, blive ligesom helt omskabte ved Synet af saadant et fortryllende Sted, og den Tanke paatvinger sig uvilkaarligt: hvor maa de Mennesker dog være lykkelige og veltilfredse, i hvis Lod det er faldet at kunne tilbringe en Del af deres Tid og henlægge deres Virksomhed paa en saadan Plads. Man faaer ogsaa Indtrykket af Tilstedeværelsen af et saadant almindeligt Velvære ved den Venlighed og Imødekommen, der vises En af enhver af Gaardens Beboere, og den Orden og Hygge, der iagttages overalt.

Intet Under derfor, at Hs. kgl. Højhed fandt sig foranlediget til ved Besøget der i Tirsdags at udtale sig meget rosende over Alt, hvad der var bleven foreviist, og som Hs. kgl. Højhed med sædvanlig Grundighed nøje havde sat sig ind i, særlig den storartede Virksomhed, Agerbrugsskolen paa alle Omraader, i det praktiske saavel som det theoretiske, Landbruget vedrørende, befattede sig med og hvis udmærkede Ledelse under Skolens dygtige og nidkjære Forstander Hr. la Cour Hs. kgl. Højhed fandt sig beføjet til at tilkjendegive sin fulde Tilfredshed med. Efter godt tre Timers Ophold, under hvilket spistes Frokost og et Besøg aflagdes for at bese Noret med dets nyanskaffede Maskiner til Udpompning af det overflødige Vand, forlode de høje Herskaber omtrent Kl. 3^{1/2} Næsgaard. Grønsundslandevæjen benyttedes til Hjemkjørselen. Æreporte vare opstillede ved og i Byerne Aastrup og Horbeløv, sidstnævnte med Indskrift: »Til Ære for Hs. kgl. Højhed, Protektor for det Classenske Fidekommis.« Store Menneskemasser vare begge Sider opstillede og med livlige Hurraraab hilstes Hs. kgl. Højhed, der kjørte meget langsomt

Corselitze, set fra Alléen.

forbi Mængden hilste igjen og takkede hjerteligt for den udviste Ære og Venlighed. Alle Flagstænger og iøjnefaldende Bygninger saasom Møller og lign. vare flagsmykkede eller paa anden Maade festligt udstyrede, Noget, som ikke undgik Hs. kgl. Opmærksomhed; især var det højstsamme en stor Glæde at iagttage de Steder, hvor Smaakaarsfolk efter bedste Evne havde anstrængt sig for at yde deres Bidrag til Ære for den høje Gjæst.

I Karleby var man igjen »alle Mand« paa Benene ved Æreporten for at bringe Kronprinsregenten en kraftig Afskedshilsen. Ved Forbikørselen af Hjortebjergs Andelsmejeri, der begge Dage ved Bestyrelsens Foranstaltning var smykket med talrige Dannebrogflag, og hvis Beliggenhed tager sig udmærket smukt ud, fandt Hs. kgl. Højhed Anledning til at bemærke dens skjønne Bygning og forespørge om sammes Bestemmelse.

I Korselitze Allé stod Kronprinsen af ved »Fruens Ege« og dvælede en Stund ved Mindesmærket over sidstafdøde Gehejme-

konferentsraad Classen. Hs. kgl. Højhed med Følge begav sig derpaa til Fods til Slottet, og kort efter rullede den ene Herskabsvogn ind efter den anden, medbringende de Herrer, der denne Aften ventedes til Middag hos den grevelige Familie.

Blandt de Forsamlede bemærkedes, foruden Kronprinsen og de øvrige høje Gjæster, undtagen Hs. Excellence Udenrigsministeren, der strax efter Hjemkomsten fra Næsgaardsturen var taget med Toget til Lolland, Stiftamtmand Bardenfleth, Grev Frijs, Juellinge, med Frue, Kammerjunker F. Tesdorpf, Ourupgaard, Kancelliraad Platou, Stiftsfysikus Hansen, Professor, Rektor Listov, Biskop Sthyr, Gendarmlieutenant, Kammerjunker Jacobsen, Provsterne Poulsen, Karleby, og Koch, Horbeløv, Pastor Glahn, Oustrup, og Proprietær Schultze, Dalbygaard, ialt 22 Kuverter, Familien indbefattet.

Den særdeles smukke, maaneklare Aften, der fulgte paa den solbeskinneede Dag, havde igjen samlet et større Antal Skue-lystne, der i »Grønnegaarden« underholdt sig med at se paa de illuminerede Vinduer i Forpagterboligen og de øvrige ved den store, smukke Plads beliggende beboede Bygninger, det oplyste Slot og de fremmede Gjæster, som man nu og da havde Lejlighed til at se et Glimt af indenfor Vinduesruderne i de høje, smukke Sale. Saasnart Taflet var endt, blev Folkestimlen større og større paa Pladsen foran Hovedtrappen, i det Haab igjen at faae Kronprinsen at se. Man blev heller ikke skuffet i sin Forventning. Dørene sloges tilside og ud traadte Hs. kgl. Højhed med Hr. Greven som Ledsager. Mismodet stod malet i alle Ansigter, da de høje Herrer toge »en anden Vending« og forsvandt i »Grønnegaarden«; dog varede det ikke længe, før man igjen kunde glæde sig ved Besøget; en Fædrelandssang blev afsungen; lidt Disharmoni var der i Stemmerne, men Meningen var god. Hs. kgl. Højhed passiarede lidt med de nærmest staaende, sagde God Nat og fik saa tre Gange gentaget Hurra.

Om Onsdagen indfandt sig de Deputationer, der i Tide havde meldt sig til Audients. Disse vare: 8 Mænd fra Karleby, Tunnerup, Eget og Horreby med Sognefoged, Gaardejer H. P. Skytte som Ordfører, og 3 Mænd fra Sdr. Kirkeby Sogn med Skolelærer Markussen som Ordfører; en Deputation fra Oustrup, bestaaende

af ni Medlemmer, med Lærer Fester som Ordfører var alt Dagen iforvejen forestillet for Hs. kgl. Højhed paa Næsgaard. Deputationerne havde det Hverv paa Beboernes Vegne at overbringe Hs. kgl. Højhed Kronprinsregenten deres undersaatlige Hilsen, tolke deres Glæde over det høje Besøg og udtale Haabet om, gjensidig Held og Velsignelse af Hs. kgl. Hd.s Udnævnelse til Protektor over det Classenske Fidejkommiss, hvorpaa Hs. kgl. Højhed synlig bevæget takkede for Hilsenen og for al den Venlighed, der i saa rigt Maal i disse Dage var udvist og som aldrig vilde glemmes, samt udtalte sin Glæde over den høje Stilling, han var bleven udnævnt til, og hvorved han haabede at blive knyttet nøjere og inderligere til den kjære Befolkning, hvem han oftere ønskede at samles med, og skulde det være Hs. kgl. Højhed magtpaaliggende at bidrage Sit til, at Fidekommissets rige Midler bleve anvendte ogsaa til at afhjælpe Nød og Trang blandt de Fattige og Trængende.

Opholdet paa Korselitze nærmede sig sin Afslutning; forinden toges et Fotografi af den grevelige Familie og de høje Gjæster. Kl. 12 hjertelig Afsked, og et Kvarter senere var man allerede i Sdr. Kirkeby hvor Hs. kgl. Hhd. besaae Kirken og Asylet. Ved Ourupgaard var hele Gaardens Personale samlet, og der udbragtes et »Leve Hs. kgl. Højhed Kronprins Frederik«.

Til Sdr. Kirkeby ankom Hs. kgl. Højhed paa Tilbageturen lidt tidligere, end man havde ventet. Allerede Kl. 12¹/₄ saaes Vognene passere »Brunstøvlen«, og skjønt man havde faaet alle Fla-gene paa sin Plads, rettet lidt paa Æreporten og i det Hele bragt Udpyntningen nogenlunde i Orden, var man endnu ikke paa-klædt til at vise sig for saa fornemme Fremmede; men man maatte skynde sig, og Størstedelen af de Nærmestboende naaede dog at komme op paa »Torvet« inden Bortkjørselen. Hs. kgl. Højhed var steget af i Asylet, der ogsaa staar under Fideikommissets Protektorat, talte med Bestyrerinden og de smaa Børn, lod sig Lejligheden forevise og begav sig derpaa over i den smukke Kirke, Fideikommissets eneste Kirke her paa Falster. En Brudevielse var lige bleven sluttet, og Bryllupsfolkene stode udenfor Kirkedøren. Hs. kgl. Højhed gik strax hen og hilste paa de Nygifte, gav enhver af dem Haanden og udtalte sin Glæde

over at kunne bringe dem den første Lykønskning paa deres Bryllupsdag og bad dem heri se et Tegn paa deres fremtidige Held og Lykke og et glædeligt Samliv. Til de Forsamlede henvendte Hs. kgl. Højhed sig saavel nu som efterat Kirkens Indre var taget i Øjesyn, og de ligefremme og hjertelige Ord gjorde et godt Indtryk paa de Omkringstaaende. Derefter steges igjen til Vogns. De sidste Hurraer paa Fideikommissets Enemærker for Hs. kgl. Højhed Kronprinsen bleve givne og dermed forlod Hs. kgl. Højhed os for denne Gang, efterladende i mange Hjerter de behageligste Minder om Kronprinsebesøget, et stille Haab om igjen ad Aare at se den høje Gjæst og maaske med høje Gemalinde herovre i vor Midte og et inderligt Ønske om, at de Ord, som Hans kgl. Højhed ved flere Lejligheder havde udtalt, at hans Udnævnelse som Fideikommissets høje Skytsherre maatte blive et Baand til at sammenknytte Kongehusets inderligere og hjerteligere med Befolkningen her paa Falster, maatte gaa i Opfyldelse.

Det er jo en Selvfølge, at Interessen ved det høje Besøg væsentligst drejede sig om Tronfølgeren; men det maa det dog ikke lades ude af Betragtningen, at de øvrige Medlemmer af den høje Direktion, Deres Excell. Udenrigsministeren, Justitsministeren og General Thomsen samt vor højtagtede Greve Ahlefeldt-Laurvig, ved deres elskværdige og humane Optræden gjorde et overordentlig godt Indtryk og bragte Glæde i mange af de Hjem, der havde den Ære at aabne sig for deres høje Nærværelse.«

— — —

Forfatterindens Søkende ere:

1°. Komtesse Agnes Sophie Louise, født 29. Juni 1858, gift 10. December 1880 med Greve Jens Chr. Krag-Juel-Vind-Frijs til Juellinge, født 2. September 1854, død 30. April 1907. Enke-grevinden opholder sig nu i Meran.

2°. Komtesse Frederikke Hedvig Antoinette, født 25. Februar 1861. Stiftsdame i Vallø, død 7. April 1937.

3°. Greve Frederik, født 26. Juni 1869. Landbrugskandidat og fh. Løjtnant i Livgarden, R. af Dbg. Gift 15. Juli 1897 med Emmy Hillerup, Datter af Jægermester Sophus Hillerup og Anna

Hedvig Ahlefeldt.

Agnes Ahlefeldt.

Felicia Bilsted, Forpagter af Bellinge under det Classenske Fideicommiss. Greven har med Omhu ordnet Udgivelsen af Søsterens efterladte Optegnelser og er denne Bogs Udgiver.

Komtesse Mathilde var født 14. Marts 1863 og har været knyttet til Fædrenehjemmet, saa længe det bestod. Sine sidste Aar levede hun paa Vallø som Stiftsdame. Hun havde tænkt sig en Dedikation af Bogen saalydende:

»,Skuffernes Kaos' tilegnes mine Søskende (i December 1936)
 Agnes Krag-Juel-Vind-Frijs,
 Hedvig Ahlefeldt-Laurvigen,
 Frederik Ahlefeldt-Laurvigen,

i taknemmelig Erindring om vor glade Barndom, vore Forældre, Bedsteforældre og Oldemoder.«

En tidligere Dedikation af 1. November 1934, som hun har kasseret, lyder saaledes: »Min Morbroder, Christopher Zytphen-Adeler, kaldet »Adelsmanden Vop« i sin Barndom, smilte halvt ironisk, halvt beundrende til sin unge Nièce og kaldte hende Mathilde med sine 10.000 Veninder.

Det er disse 10.000 Veninder, jeg tilegner mit »Kaos« med Tak for trofast Venskab gennem Aarene.«

Det er sikkert Beskedenhed, der har faaet Forfatterinden til at kassere denne Dedikation. Den nævnes her, fordi den indeholder en Udtalelse, som rummer den fulde Sandhed. Mathilde Ahlefeldts Vennekreds var stor, hendes Skizzer og Mindeblade giver hende, som hun var, og derfor har Udgiveren intet udeladt, for at Billedet af dette elskelige, beskedne og hjertevarme Menneske med Alvor, Skæmt og Lune kan staa for en Efterverdens Blik som et smukt Billede af »en adelig Jomfru« i 1936.

En uudgrundelig Skæbnens Villie lod hende, den fredselkende, tilbageholdne og fornemme Kvinde ende Livet foran en Jernbanestation i en opfyldt Stads Gadetummel. Den 22. Februar 1937 blev Komtesse Mathilde Ahlefeldt-Laurvigen dræbt ved Paakørsel af et Automobil, ligesom hun stod i Begreb med at gaa ind i Østerbros Jernbanestation.

Hendes Stilling til Livets store gaadefyldte Spørgsmaal vil tydeligt fremgaa af alt, hvad hun her har skrevet, og alle, der læser disse efterfølgende Linier, vil forenes i et dybt følt

Æret være hendes Minde!

I. BOG

DRAGSHOLM OG HJEMMET DER

MINDEBLADE OG DIGTE

Indledede af Mathilde Ahlefeldt Laurvigen

Forfattede af Louise Ahlefeldt-Laurvigen

f. Zytphen-Adeler

Baronesse Zytphen-Adeler,
f. Løvenskjold.

Lensbaron
G. Fr. O. Zytphen-Adeler.

DRAGSHOLM

Der var en Gang en Konge og en Dronning. De boede paa den gamle Borg Dragsholm, ogsaa kaldet Adlersborg, der laa nær Kattegattets Kyster. Smaa Prinser og Prinsesser levede den skønneste reneste Barndom paa det gamle Slot.

De levede i et Eventyrland, som de to gamle Enkedronninger spandt for dem med lange gyldne Traade. Ja! Den Gang boede virkelig to gamle Enkedronninger paa Adlersborg — Kongens Moder og Dronningens Moder. De to elskede hinanden, og renere og mere poesifyldte Hjerter gaves ikke. Med et klart, dybt Blik saa de tilbage og kappedes om at spinde Kongens og Dronningens Børn ind i deres rige Minder. Fuld Harmoni var der imellem dem.

Om den ene siger vor danske Digter Paul Møller:

»Har man hørt hende spille paa Harpe om Dagen, kan man ikke sove om Natten.«

Men den anden klippede med Kunstnerhaand de skønneste Blomster af simpelt Papir — og bagefter malede hun dem og satte dem sammen i de mest henrivende Kranse og Buketter, som straaledede i Foraars- og Efteraarspragt — ingen Kunstner kunde

male dem skønnere; hendes Tanker formede sig til Digte og forraadte al den Poesi, der fyldte hendes Sjæl. —

Var det underligt, at hver af de smaa Prinser og Prinsesser skyndte sig med de kedelige Lektier for at blive den første til at ligge i Bedstemors Arm og høre om alt det vidunderlige, hun havde set med sine kloge, klare Øjne. —

Og allevegne lød Kongens ildfulde Tale, man beundrede den smukke ridderlige Skikkelse, hans energiske Arbejde; et rosende Ord bragte Hjerterne til at brænde og Modet til at vokse, medens alle bævede for et lynende Blik fra de stærke Øjne. Han saa alt!

Men ligesaa stærk var Dronningens Indflydelse i Kongeriget, om end ingen bævede for hende. Hendes Hjerter var aabent for al Nød og Sorg, hun bragte Lindring og Trøst, hvor hun kom. Sin fine hvide Haand rakte hun mod alle, og den, som greb den, maatte, om kun for et Øjeblik, faa rene og gode Tanker. De senere Slægter kaldte hende ikke Dronning — Engel hed hun, og hele Slægten bøjede sig for hendes Minde.

De smaa Prinser og Prinsesser voksede sig store og smukke. Eventyrslottet maatte de forlade. Drømmen — Minderne maatte blandes med alt det meget uforstaaelige, de saa derude i Virkelighedens Verden. — — —

PRINSESSEN FRA ADLERSBORG

Den ældste Prinsesse tog først af Sted. Det var ikke en Prins, der hentede hende, men en trofast dansk Mand. Han havde ikke noget af Eventyret over sig, men Prinsessen sammenlignede ham dog med den lyse fine Birk og hans Skikkelse med dens slanke hvide Stamme. Hun havde Poesi nok for dem begge.

Og hvor var det velsignet for ham at faa alle de lyse gyldne Traade spundet ind i sit lidt tunge Sind; det gav Kraft til at løfte sig op i Glæden.

Prinsessen kom nu til at bo i »Svalereden«, som hun kaldte den, — højt oppe med Udsigt til Børsens skønne røde Bygning. Det gav hendes Fantasi Luft — et smukt Sted i det gamle København.

Oppe i Reden pippede snart en Unge. Hun var kun Prinsesse,

slet ikke Svale. Lejligheden var altfor lille for hende. Hun baske-
de altid med Vingerne for at
komme ud af den.

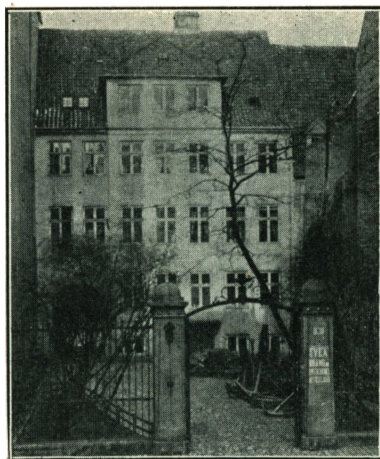
Kun paa Eventyrborgen syn-
tes hun at aande, og Kongen bar
sin lille Datterdatter paa Ryggen
og lod hende gøre, hvad hun
lystede.

Da hun en Dag med bittesmaa
rosenrøde Fingre knipsede alle
Fuksiaknoppern af for at høre
det muntre Knald — Tusind
Skud for hende! — og hendes
Moder skændte, da bød den
gamle Konge barsk: hver Dag
skal der bringes nye Blomster, saa at *mit* Barnebarn kan faa
sin Vilje!

I 3 Aar var den lille Prinsesse ene i Reden; saa fik hun en
sød lille Søster, men det var nu ikke nemt at dele alt med hende.
Kongen saa ogsaa mildt til den lille Hedvig i Vuggen, men den
førstefødte stod hans Hjerte nærmest. Senere kom han dog til
at beundre den yngres Trofasthed i Arbejdet, og da Faderen
engang blev syg, vilde han, at hun alene af Børnene skulde
sidde hos ham. —

Men Dronningen aabnede hele sit Hjerte ogsaa for hende;
der var Plads til Alverdens Børn, og de unge Prinsesser, som
endnu var hjemme paa Borgen, værnede om hende, saa hun
groede fast til deres Hjerter.

Svalereden blev snart for lille. Man flyttede til Amaliegade,
nær ved Kongens Slot, hvor Faderen gjorde Tjeneste hos Enke-
dronning Karoline Amalie. I det kønne gamle Hus bagved Jern-
gitret, hvor Akacietræet fyldte den lille Gaard og sendte Duften
af sine fine hvide Blomster som en Hilsen fra Rigdommen paa
Landet, og hvor Barneværelsets Vindue vendte ud mod den
lille bitte Have med Tulipaner og brogede Krokus, — der kom
Hjemmet nu til at være.

Amaliegade.

Prinsessen fandt, det var et Fépalads. Hendes Mand saa anderledes paa det; han var jo ikke født paa Eventyrslottet, havde ikke Guldspindet i sit Hjerte — Fædrearven fra den gamle Borg. Han syntes kun, at hans Prinsesse fortjente et Slot og al Rigdoms Fylde. Og sad han saa der ved sit Arbejdsbord med den ækle Regnskabsbog — thi hver skulde have sit — og syntes, han ingen Vegne kom, saa kiggede hun ind til ham, satte sig ved hans Side og fortalte alt, hvad der lo og spøjte i hendes glade Sind. Saa blev han let om Hjertet og opfyldte sin Pligt, skønt den kedede ham, fordi det ikke var Arbejde.

»Hofbud er Lovbud,« sagde Prinsessen, og saa lo de begge.

Atter laa en lille Pige i Prinsessens Arm; hun havde nær givet Livet for sin tredie Skat. Faderens brændende Ønske om en Søn gik ikke i Opfyldelse — dog Skuffelsen mærkede Barnet aldrig. Hun blev kaldt Hans, fik Matroschat paa og færdedes med Faderen tidlig og silde. Hun elskede ham højere end alle andre; det havde Moderen lært hende; i det mindste eet af Børnene skulde forstaa, hvad hun elskede, hvad hun saa i ham, hvad han var for hende i Livet.

Saa traskede den lillebitte Hansemand (Mathilde hed hun forresten) i sine graa Bruneller ved Faderens Haand og gjorde sig Tanker om alt mellem Himmel og Jord, men mest tænkte hun paa Faderen. Hun forstod ham, naar Panden rynkedes og Tankerne blev mørke, naar Smilet lyste og Skælmen lo i Øjet; han fik hendes hele Kærlighed.

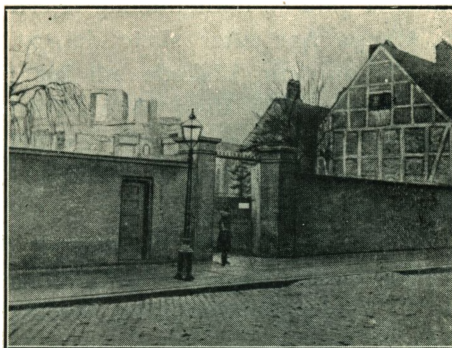
Og Prinsessen saa med lyksalige Blikke paa de to, som elskede hinanden. »Hold mest af din Fader,« sagde hun og bøjede sig ned og kyssede Barnets røde Kind. »Du har din Faders blaa Øjne og hans Forstand og din Moders Hjerte.«

Og Barnet var straalende glad — hun var ikke Prinsesse, ikke Svale, hun var kun glad og sund og havde Eventyret i sit Hjerte. Kun naar hun sad paa den gamle Konges Knæ, følte hun sig ikke vel til Mode; hun længtes efter Trygheden hos sin Fader.

Eventyrslottet var vel et dejligt Rige, fyldt af Glans og Rigdom, farvet af Sol. Men det forekom hende, at Kongen trods sin Rigdom og al sin Magt *ikke* var lykkelig, — at han trængte til Kærlighed og Forstaaelse. Hun kunde skælve ved at høre

hans Trin — trods hans aabne Favn og store Gaver.

Saa kom endelig den længe ønskede Søn. Prinsessen glødede af Lykke. Faderen var saa sjæleglad, at han vækkede sine Venner midt om Natten for at fortælle det vidunderligste af det vidunderlige, at Prinsessen havde født en rask Dreng til Verden.

Marmorplads.

De tre Døtre — den ældste og »de to smaa Æbler paa een Gren«, som Prinsessen kaldte dem, kappedes om at more og glæde »den dejlige lille Mand«, som de aldrig et Øjeblik var misundelige paa. Fra nu af spillede han Hovedrollen: Stille, Frederik skal sove! Stille, Frederik skal læse! Men de elskede ham alle, thi han var den yndigste, kærligste Dreng.

Atter maatte der mere Plads til. Saa fandt man et Hus i Store Kongensgade. Det var højt, et rigtigt stort Hus i København, men Udsigten var henrivende, en lille morsom gammeldags Smedje, hvor Ilden fra Essen oplyste det Indre, og hvor Svende og Dreng lystigt arbejdede, medens den tykke Smed blæste og stormede udenfor Døren. Bagved laa Marmorkirken i Ruiner midt paa den store Plads, hvor store Marmorblokke laa mellem hverandre. Græsset groede saftigt og friskt til Glæde for Gederne, der hoppede omkring. Gadens yngste Ungdom spillede Top eller legede Tagfat eller omringede den gamle Kagekone i det slidte graa Sjal, der stod ved Indgangsporten til Marmorpladsen og solgte Hjerter og Sukkerstænger. Poesien manglede aldrig, hvor Prinsessen flyttede hen.

Saa døde den gamle Konge og Dronning, og Eventyrslottet blev lukket. En anden Tid holdt sit Indtog. Men hele Slægten fik noget derfra; hver fik lidt af Guldspindet, Eventyret, og saa arvede de ogsaa den Rigdom, som Glæden ved at give er. Det er Arven fra den gamle Fædreneborg. Velsignelsen ved at give

med et glad og taknemmelig Hjerte, og saa Eventyrets Guldspind.

Mange Aar efter skete det, at Manden sagde til sin Kone: »Kom nu, min Elskede, nu har jeg et Slot til dig, som ligger paa en dejlig Ø, hvor vor største Lykke skal være at gøre andre glade; der passer du, min Eventyrprinsesse! — Og nu har jeg faaet mit Arbejde. Øen hedder Falster og Slottet Korselitze, en vendisk Borg.«

Saa pakkede man sammen og drog af Sted, og der blev Arbejdsdage, og der blev glade Dage.

Nu er vi spredt rundt i Verden, mange i Livets Kamp, nogle med Livet bag sig. Hvor meget har vi hævet af vor Arv? Man skulde tro, at Slægten var blevet Kunstnere, Digtere, — eller tog Drømmen for megen Magt?

En Præst sagde en Dag om Prinsessen, som nu er blevet gammel: »Hun lever i rige velsignede Minder; der er Lykke omkring hende, hun lever ikke i det skarpe Dagslys, som vi andre.«

Ak, saadan burde det være, men Døgnets Blade bragte noget af det skarpe Dagslys ind i hendes Liv og gjorde, at Alderdommen ikke blev saa harmonisk, som den burde være. Sorger og Savn og Ulykker kunde Eventyrprinsessen bære; »de kommer fra Gud,« sagde hun; men naar hun saa vor Tid i fuldt Dagslys, saa var det, som om Guldspindet fra Fædrenehjemmet var ved at svinde.

Men lad os alligevel aldrig glemme, at kun den, som har Kraft til at lægge Guldspindet over det skarpe Dagslys, kun den, som kan give med jublende Glæde og Tak, kun han eller hun har Ret til at kalde sig i Slægt med Kongen og Dronningen fra Eventyrborgen.

Mathilde Ahlefeldt.

ERINDRINGER FRA MIN BARNDOM

Louise Ahlefeldt-Laurvigen.

Fredensborg, 9. Juni 1906.

Christian den 8de har to Gange været Gæst paa Adlersborg, ledsaget af *Frederik den 7'*, Landgreven af Hessen med Søn, *Prins Frederik* og *Prins Christian*, senere vor elskede Chr. d. 9'. Det var i Aarene 1846 og 47 — og det var jo en stor Begivenhed, men alt, med Papas Administrationstalent og *Mamas* milde Omtanke, som med de veltjente Folk, maa være gaaet som paa en Snor. I detmindste husker jeg ej Andet, end Omflytningen for at skaffe Plads til Kongen, Kronprinsen, fyrstelige Herrer og Følget. Af de vante Jagtgæster maatte nogle bo hos Godsforvalteren, Kammerraad *Löschau*, eller køre frem og tilbage fra de nærmeste Herregaarde. For os Børn dog meget morsomt, da Kongens Jæger gav Møde med Jagthundene, da ligeledes i Dagene forud en Hofoueer eller Kammertjener besaa Kongeværelserne, der med den smukke Portrætgang og »Tulipanstuen« dannede et Ensemble som det kunde bydes i en 700 Aar gammel Venderborg, med nedskudte Taarne, med store Trappegange og ej alle store Stuer. »Tulipanstuen« stødte op til Billard Salen, der indtog hele Slotets Bredde. Rex fik sin Morgente serveret paa en saakaldt »déjeuner« — 1 af de historiske Par Kopper, som jeg kaldte dem, gjorde jeg vor nuværende Konge, *Frederik d. 8'* opmærksom paa, da denne som Kronprins og Protektor for det Clasenske Fidecomis, første Gang, bærede Corselitze med sit Besøg.

Dog nu kom Tante Louise, der som Hofdame ved Chr. d. 8's Hof, kunde sige Besked om alt, og blev indkvarteret i det lille Kabinet, egentlig nærmest Porcelainskammer.

Om Morgenen paa den store Ankomstdag raabte Tante L. — *Louise* og *Hedevig* kom med mig ned i Køkkenet, saa skulle I se Kokken lave Mad.

Vi løb afsted og bleve meget skuffede, istedet for det mor-

somme vi ventede, at se, en Herre som Kammerjunker Kochen (populært kaldet Kokken) tilberede Kongens Mad — stod der en ganske almindelig hvidhaaret Skikkelse, som vi kendte den fra Billedbøger og puslede Kasseroller, dog vi trøstede os med, det ukendte Syn af en uhyre Skildpadde paa Køkkenbordet, som to Livrétjenere bragte under meget Diskuterer om Dyrets Uregerlighed fra Svinninge Kro. Hovedet maatte afskæres der.

Kongen skulde komme fra Odsherred, Papa, Sognefogederne og mange Fakkalbærende Bønder rede Kongen i Møde ved Godsets Grænseskel. Mørket begynder at falde paa. Gl. Ane tog os 3 ældste op i Billardstuen, vi stode i Vinduct nærmest »Tulipanstuen« — da der lød Raab: »Der har vi hele Stadsen«. Gaarden oplystes pludseligt af stærk Fakkelskin. Bønderne kom rask ind gennem den snevre Slotsport frem paa deres raske smaa Heste, men i bedste Orden, trods alle de mange Ryttere. Vogn fulgte paa Vogn, vi blev aldeles betagne. Ane vist med, thi vi kom ej bort, før en høj elegant Herre viste sig i »Tulipandøren« — som smilede af Barnepigens Forskrækkelse — over de ej endnu pyntede Børn, og tog Vejen hen til Papa og Mamas Sovekammer, indrettet til Kronprinsen.

Ammestuen ved Siden af til den prægtige Landgreve, »graa Værelse« synes jeg til Prins Frits som Tante L. kaldte ham, der altid spøjte med ham. Men hvor Prins Christian boede er mig ej klart.

Saa gik jeg ind at se Mama pyntet — saa altid saa yndig ud — Kjolen gammel med de dejlige Kniplinger Frederik den 5te havde givet Grandmama (Oldemoder Bertha Adeler, f. Moltke Bregentved). Der stod den skikkelige Else fra Brændelykke i Taarer, faaet Ordre at dække til og opmuntre 4 fyrstelige Tjenere oppe i 2den »Agerhøne Værelse« og nu vilde de 3 ej gaa til Bords, fordi den Fjerde ej var fin nok til at spise med — og denne gaaet ud i Gangen. Hvorledes Mama hurtigt trøstede Else og lod dække — jeg gad vist hvor, til den ensomme Vandrer. Derved mindes jeg, da i H. C. Andersens Eventyr Kammerjomfruerne endogsaa lod sige — »de vare tilfredse« og det vilde sige Noget — at det virkelig ogsaa vilde sige Noget, at de Herre Tjenere lod forlyde med, de er saa tilfredse.

A propos af Rangforordningen maa jeg bemærke, at en af Dagene kom Mama oppe fra Papa og fortalte, at det havde moret hende meget at se Skovbetjentene, der skulde have Besked, komme op ad Trappen. Allererst Skovridder *Christensen* — saa Skytten, derpaa et Par Trin lavere Skovfogederne, *Anders* fra Delhoved, *Christian Jensen* fra »Møsten« og paa underste Trin Skovløberne, *Jørgen Kusk* fra Bredevang og *Christopher* fra Brændelykke, omtalte Elses Mand.

Bordet var dækket i den store Havestue, lig Billardstuen, med store Karnapper. Kongen sad i rød Fløjels Stol, lige anskaffet — midt for Bordet. — Efter at vi havde set Bordet, bleve vi pynkede og kom ned ved Kaffen i »forgyldte Stue«. Tante L. toge Hedeveg og mig ved hver Haand, vi vilde hen til de uniformerede Herrer, med mange Ordner; men Kongen stod foran Cort Adellers Skab, ej saa imponerende som vi ventede.

Papa maa have presenteret Frits, medens Berta, et nydeligt frejdigt 4 Aars Barn gik lige henimod Kronprinsen, der svær og stormægtig stod ved Indgangen til Hvidstuen. Bertha nejede, og da Kronprinsen saa udover Forsamlingen ej straks tog Notits deraf sagde hun: »Jeg nejer for Dig Du tykke Prins«. Bedstemoder, der stod bagved gav Bertha et lille Puf, saa faldt Bertha for Kronprinsens Fødder, der løftede hende op og svarede: »Og jeg bukker for Dig«. Denne lille Scene morede alle meget.

Kongen trak sig nu tilbage, medens Herrerne opstillede sig i »Hvidstuen«. Hedeveg og jeg udvalgte altid Nogen, vi særlig syntes om! Jeg min senere Svigerfader, hvis smukke milde Ansigt og omtalte Anstand slog mig! Hedeveg den rare Grev Valdemar Holck, Bertha holdt mest af Kammerj. Lindholm, der var saa bevægelig som om han blev trukket i en Snor.

Den elskværdige Baron Carl Plessen blev efter de øvrige Herrer, og talte med Damerne, legede med os Børn og da Mama troede at vi generede udbrød: »Ich liebe Kinder und sie sind ja so überaus niedliche«. Vi ældste talte jo desuden Tysk. Da Mama lod mig følge C. Plessen op til Papa, og han gav mig Haanden, sigende: »Komme mein Liebchen« da plaprede jeg videre op ad Trapperne.

Gruppe ved Jægerhuset, Dragsholm.

Jeg beundrede de tæppebelagte Trapper og det store Vindue, blomstersmykket.

Gamle Onkel *Aga Løvenskjold*, *Stiftamtmanden* (Grev Knuth) og mange flere var med.

Papa kom ned og ordnede Kongens Spillebord — vi Børn bade saa meget om, at faa Lov til at blive oppe.

Stor Nattero gaves ejheller, kun faa Timer, thi vi boede alle med Mama i hendes saakaldte Kontor lige ud til »Forgemakket«.

Næste Morgen imponeredes vi meget ved at se to Officerer placerede i Gangen, udenfor det »graa Værelse«.

Derpaa blæstes lystigt »Rævens Død« og til stor Moro for de i Gaarden forsamlede Jagtherrer, saas Onkel Aga i Overførster Uniform og raabte med sin skingrende Stemme paa Tjeneren, der skulde afsted til 1ste Saat i *Enebjerg*, hvorhen alle gik tilfods efterfulgt af Tante L. med Hedevig og mig. En Ræv nedlagdes straks og Tante L vilde vide om det var et Kongeskud.

Derpaa kørtes til »*Vejrhøj*«.

Christian den 8de paa Kongeposten. Vejret lidt taaget! alt i bedste Orden, Udbyttet udmærket.

I Mørkningen da Vognene raslede ind i Gaarden og de mange Ræve, Hærer og Vildt udbredes foran Vinduerne, i stor Hast, for Jagtherrerne fulgte efter.

De stode af Vognene og holdt Taler over det nedlagte Vildt, den ene mer tilfreds over sit velrettede Skud, sine Oplevelser og Bedrifter end den Anden.

Næste Dag stor Harejagt — det Solskin var der, som hører til at lokke Dyrene ud af Skoven.

Den 3. Jagt plejede at være i Bezonlunds Skove, men saavidt jeg erindrer tog Kongen lige til Lerchenborg den Aften.

Papa og ridende Bønder fulgte nu denne til Egemarken og Algestrup Godser, i sin Tid bortsolgt fra Baroniet.

Ved begge Aars Afrejse, overrakte Kongen ved Afskeden Mama »Diamantarmbaand«, jeg ser endnu Mamas yndefulde, overraskende Tak, beskeden som altid ved Kongens Ord.

Papa kom ene tilbage, og sagde, at Bønderne havde bedt om, nogle Piger maatte synge en Sang.

Saavidt jeg husker var det 8te Piger i den festlige gammeldags Dragt, med Korsklæderne og de lange Baand fra Gyldenstyks-huerne, der stillede sig op under Havestuevinduerne, hvor Mama og vi Børn stode. Skolelærer Hansen, den gamle Forsanger fra Hoveriets Afløsning. (Papa var nemlig en af de første Godsejere, som afløste).

Jeg husker kun de første Linier:

»Naar Hoveriets tunge Lænke løses
Da spirer Sæden af den gode Vang.«

Bønderne tilhest med Faklerne redne op i passende Afstand, hen foran Sidefløjene.

Da Sangen endte kastedes Faklerne midt i Gaarden og nu blusede et mægtigt Baal.

Saa takkede Papa. Huttra løde og kender jeg Papa og Mama ret, fulgte stor Beværtning — maaske endogsaa Champagne.

Senere modtog Pigerne til Tak en Erindring.

TUREN TIL KØBENHAVN

(skrevet 1906 af Louise Ahlefeldt Laurvigsen).

Den gamle Adlersborger-Familie skulde til København — da var Litten den yngste, altsaa i Aaret 1841.

Alt var ordnet til Opbrud en iskold, snefuld Februardag. Vi Børn stod parate i Havestuen med den prægtige Ane og den lige-saa rare Kristine, der havde Litten paa Armen. I Stedet for Vognenes Rumlen i Slotsgaarden hørte vi Papas ilfærdige Gang og livlige Udraab: »Der bliver intet af at køre i Dag. Alt er tilføjet. Vi kan ikke engang naa op til Svinninge Landevej.«

Jeg husker ikke, om vi blev skuffede; alle vi Børn elskede at være hjemme paa Adlersborg, — og for mig stod det ukendte København i frygtelig Forbindelse med Tandlæge.

Det hørte op at sne. Papa sendte naturligvis alle Mand ud for at kaste Sne. Værst var Driverne i Hørve, men da disse endelig var kastet til Side, drog vi af Sted næste Morgen paa banet Vej — med Mandskab posteret rundtom.

Papa og Mama var i den lille Phaeton, hvori de undertiden kørte den næsten tolv Mil lange Vej til København. Hos dem sad vor trofaste *Kröger* fra Grandmamas og Oldemor Adellers Tid. »Husets Pryd«, som Papa kaldte hende. Saa kom *Claus Jæger*, senere Herregaardsskytte og Forpagter af Frederiksdal, paa Tjenersædet. Schmidt, den senere Madam Dreier, sad i den saakaldte »lille grønne Vogn« — en Originalitet af en gammeldags lukket Vogn. I den store gamle Karosse sad vi Børn med vor kærlige Bedstemoder, der fortalte os Historier — i hvert Fald Hedvig, Litten og mig. Om Bertha var med de to ældste Brødre i den ovennævnte »lille grønne Vogn« eller i en anden interessant Karosse, husker jeg ikke mere. Derimod husker jeg tydeligt, da vi naaede Landevejen. De to store Materialheste — vi havde seks Heste for — spændte fra; vi nikkede til Drengen — det var rimeligvis Rasmus — og tog Afsked med Hjemmet. Den høje

Hans Holstener satte Firspandet rask i Gang, og det trak os hurtigt til Holbæk — 3½ Mil ud ad den slagne Landevej.

Da vi kørte ind i Postgaarden, vakte vi stor Opsigt. Papa forlangte straks »skidne Æg« og Bøfsteg »lidt før end straks«, og da den i Hast pyntede og forlegne Marie begyndte at dække »koldt Bord« med Sildesalat, Asier, Rødbeder, Dild, o.s.v., raabte Papa »Herut!«, saa hun betuttet maatte gaa ud med det hele, og kun bringe det forlangte samt Æggesnaps. Det var det eneste, vor søde Mama vilde nyde, da hun mente, det maatte være nogenlunde rent og pænt.

Derefter trak Firspændet os let og roligt til Roskilde. Undervejs bedede vi i Skomagerkro og fandt det højst mærkeligt at køre ind i den mørke Lade og faa Mælk rakt ved Lytteskin af grønligt Glas. Derpaa gik Papa fra Vogn til Vogn for at høre, om alt var i Orden.

Mellem Skomager Kro og Dammerskro naaede vi den skumle berygtede Borrevejle Skov, hvor i sin Tid en Røverbande havde sit underjordiske Tilhold. En Klokke var anbragt usynligt i Jordsmonnet og ringede Alarm, naar Vognene kørte op ad den mørkeste og stejleste Omdrejning paa Vejen, og ve da de rejsendes Tøj og Fragtmændenes Varer. Kufferterne blev hurtigt taget af Vognene; og var det Fragtmænd, det drejede sig om, indfandt der sig gerne en forklædt Røver, der ynkelig bad om at maatte køre med, for derefter at gøre fælles Sag med de fremstormende Kammarater.

Vor gamle »Per Livvagt« — senere Bælgetræder, havde derfor altid en Hund ved Siden af sig. Selv om vi Børn omhyggeligt vogtedes for Ammestuesnak, var vi dog ikke uberørte af Frygt for den mørke Borrevejle Skov. Hvert Øjeblik rejste *Chr. Henriksen* sig og saa efter Kufferterne, eller *Hans Holstener* langede bagud med Hestepisken.

Endnu en Rejseoplevelse vil jeg omtale her, selv om den ikke hørte denne Rejse til, da alt var islagt — det var den for os Børn saa morsomme Kørsel over Svinninge Vejle før Inddæmningen. At se Forløberne lidt modstræbende forsigtigt finde ned ad Skraaningen og den svære Vogn dumpe efter paa Stenene og op igen paa det tørre, var jo højst interessant. Ligeledes naar vi paa

Vejen til Benzonslund maatte »bede« paa Snerthinge Bakke, hvilket fik vor tysktalende Tante *Lotte Adeler* til at bede en stille Bøn i den Tro at en stor Ulykke havde fundet Sted der i gamle Dage. Nu var der fire Mil til Roskilde, hvortil vi kom i Mørkningen. Der var alt forberedt i »Prindsen«. Gamle Kaptajn Sveistrup stod i egen Person ved Vogn døren, og den flinke Marie lukkede op for to varme Stuer. I dem traf vi Tante *Louise Danneskiold* og Kammerfrøken Rosen. Hvor blev vi overraskede! De var i Roskilde for at lægge en Krans paa Christian VIII's Kiste. Jeg husker, Papa straks ringede for at bestille Rødspætter som ekstra Ret. Naar Enkedronningens Hofdame var til Stede, maatte der en ekstra Ret til — Christian VIII's Yndlingsret. »Tak!« sagde Tante Louise, »du regner os nok til de kongelige.« Det morede dem at faa Hoffets vante Ret. Vi maatte ogsaa alle smage Roskildes berømte Vand. Men det gjorde intet blivende Indtryk paa mig, mig syntes, at Kilden paa Vejrhøj og Brønden paa det gamle Benzonslund ikke havde deres Lige. Forresten fik vi Rødvin, og Fru *Sveistrup* havde bagt til vor Ankomst. Efter Middagen fik vi seks Børn Lov til at besøge den gamle, som sad fastnaglet til sin Stol og derfra styrede det hele paa bedste Maade.

Men nu kom den besværligste Del af Turen. Børnene begyndte at kede sig. Vi følte den store Forskel, det gjorde, at vore egne vælige Gangere var afløst af stakkels Ekstrapostheste. Dog morede det os meget at høre Postillionen blæse paa sit Horn, hver Gang vi kom forbi et Sted, hvor han afleverede Post. Han saa saa godt ud i sin røde Kappe.

Endelig standsede vi ved Vesterport. Skønt de Tider var forbi, da Landsfaderen Frederik VI. fik Portnøglen i Forvaring efter Kl. 10 — overrakt paa en Sølvbakke af en Page — maatte vi dog standse ved Porten. Vi Børn blev stille betagne ved et kraftigt Raab: Holdt! Vogn døren blev revet op; Toldbetjente spurgte efter vore Ejendele og stak lange Stænger ind i Vognen, men traf kun de broderede Fodposer og forskrækkede Børneben i lange graa hjemmestrikkede Gamascher. Endelig blev vi beroligede; Vogn døren lukkedes og vi følte noget gyseligt overstaaet. Men vi blev atter højtidelige, da vi rumlede gennem den lange Port og ad skumle daarligt oplagte Gader indtil vi standsede ved Hotel

Royal. Paa den høje Trappe blev vi modtaget af den tykke *Frederikke*, der havde et uhyre Nøgleknippe dinglende over det store mørke Bomuldsforklæde. Efter at vort Overtøj var taget af — her taler jeg om Hedvig og mig selv — vore lange varme blaa-tærnede Kaaber med et lille Slag og graat Shirtingsfor og vore store Hatte, der var syet i Holbæk af Mamas kønne Silkeforklæde (som vi alle syntes klædte hende saa godt, med de fine Ryscher og smaa Lommer) — tog *Frederikke* os med ned i Spisesalen til Værtinden, og *Fritz* løb ogsaa med. Hun beundrede os alle tre: Saadanne kønne Børn, de to Smaapiger, saa forskellige, den ene saa lys, den anden saa mørk.

Næste Morgen sad jeg paa Forhøjningen og saa gamle Onkel *Sehested*, Mamas gamle Formynder, støttet paa sin Tjeners Arm slæbe sig op ad den stejle smalle Trappe, der uden Entre førte op i Dagligstuen. Den havde to Fag Vinduer, men det var ikke morsomt at kigge ud.

Saa blev der lovet os tre ældste, at vi maatte »gaa paa Børsen« med Ane. Min Sparebøsse, som Tante Lotte havde lagt den første Skilling i paa min sidste Fødselsdag, viste sig at indeholde en hel Slat Skillinger: 1 Specie mellem 3—4 Mark. Vi vandrede af Sted med *Charlotte Scheel*, som tog Hedvig og mig beskyttende i hver Haand. Scheels fra Rygaard var nemlig ogsaa paa Hotellet. Bagefter kom Ane med sin kære lille *Fritz*. Jeg købte en Farvelade. Derefter hørte vi ved Højbro, hvorledes de raabte: Drengen, Drengen! og alle stimlede sammen om en stakels uhyggelig Dreng, som, efter hvad Ane forklarede os, var den engelske Gesandts Søn.

Tante Louise kasserede vore »Holbæk Bøtter« og sagde, at vi ikke maatte komme paa Gaden, før vi alle fik smaa rosa Hatte fra Levin og ens lysegrønne elegante »Pelse« med Slag, alt kantet med rødbrune Fløjlsbaand. Jeg syntes nu, det var Synd mod Mama; selv tænkte jeg ellers aldrig paa Klæder. Men da Hedvig nogle Dage før Opbrudet kom løbende med en ubeskrivelig fæl stor brun Hat — den ene af dem, som var syet af Mamas søde Forklæde, syntes jeg slet ikke, hun saa køn ud i den.

Det er næsten unødvendigt at sige, hvor glade vi var over

»Grossmutter« og Tanternes Mangfoldighed, som Fritz kaldte de to elskelige Tanter *Elise* og *Frederikke Pechlin*.

Foruden et Lotteri hos Scheels og en Tandlægetur til *Jantzen* i Gothersgade ved jeg ikke mere at berette.

Og vi var lykkelige ved at komme hjem. Alle Stuerne duftede af hvide Gardiner og Violer. Voldene og Holmen var blaa af Violer, og der var Vintergækker i Indhegningen. Der begyndte at komme Krokus frem i det Bed, hvor Hedvig og jeg saa gerne strakte os i Græsset, naar Solen skinnede. Og saa alle de glade Velkomsthilsener fra dem, der saa længe havde set paa det tomme Slot. Den store gamle Hund »Brand« kom os logrende i Møde, og vi dansede rundt om den, indtil den blev ked deraf og til sidst sprang over Litten som var den mindste, og op til Papa.

Og saa blev det Paaske. Gamle *Kristen Hansen* i Knæbukser og blaa Vest med Sølvknapper viste sig i Gaarden med to store Kurve, der indeholdt manganfarvede Æg. Han hvilede sig et Øjeblik paa den lange Gang ned til Borgestuen. Papa ringede Storm og hentede den gamle op i sin varme Stue. Mama havde travlt med at hilse paa alle, som kom til den »Søde Baronesse«. Hun smilede som en Engel, og utallige Bukkarkranse ophængtes paa Gangene. Comtoiret var helt belejret af Koner, der bragte Hornskeer, og gamle Møller Jens kom med Kopper, hvorpaa der var malet Faar og Malkepiger.

— — —

Den anden mindeværdige Københavnsrejse var til Tropperne Indtog efter Tre-Aars Krigen. Papa og Mama toge afsted med deres 2 ældste Børn; hvor prisværdigt at give sine Børn, naar det formaas, slige Indtryk med i Sind.

I Roskilde havde Papa den store Skuffelse, at Garden var kommen samme Dag, dog oplivedes vi snart ved Udsigten til at se Husarerne næste Dag, og et mere ubeskriveligt Skue end det paa Kongens Nytorv, kunde da ej heller tænkes. Fra de mange Vinduer i en stor Stue i Vincent's Lokale, var vi med til at kaste Blomster, hørte Jublen, Hestenes taktfaste Trampen — overvældende og hurtigt det Hele, som Pen og Pensel har skildret

saa dybtfølt og mesterligt i sin Tid. Jeg maa blot nævne Barnets fordringsløse Erindring af en Gardersoldats straalende, gode Ansigt, da han berettede »hvorledes Blomsterne dængedes over os« — og saa vor banlige Glæde over den tapre Hund, der værdigt marcherede efter sit Regiment, prydet med Krans baade om Hoved og Hale, men det var vor interessante Hund, der havde staaet i Avisen om, som averterede om to »Vildtyskere« i et Krat, der ej vovede at fly; dens vrede Gøen tilkaldte Vore, der tog dem til Fange. Hele Kbhn. trakterede sine »Jenser«. Hos *Grossmutter* naturligvis dem fra 2den Bataillon. I Onkel *Ferdinands* Dagligstue i St. Kongensg. dækkedes til saa mange, der kunde rummes, af hans kære forvovne Kulsviere fra Frederiksborgeggen, smaa raske Københavnerne og Bornholmere, som den Bataillon mest bestod af; nu skulde den berømmelige Mines Mad gøres Ære af; hun var forresten ogsaa bekendt for, hvad jeg nu vil kalde »Umulighedens Logik«; som da hun vilde bevise »*Sønnen*« Onkel F. benævnedes stadigt saaledes af hende, det, »1 Oksesteg var ingen Ting« — med en dybsindig Parallel af Hans Tjener paa Dragsholms Udsagn om en Slibesten.

Papa fortalte med stort Liv skønne Smaatræk om vore brave, beskedne Krigere fra Slægt og Venners Hjem, hvor de tilbragte Eftermiddagen og Aftenen, de, der ej havde Hjemsted i København, dog disse husker jeg ej ret, og kan ej slutte bedre end med, at Grossmutterens »*Vision*« om vor Armees sejrriige Indtog, nu var gaaet i Opfyldelse.

FRED

Juleskitse af Meta Moe.

Skrevet i Amerika 1934 af et tidligere Børnehjemsbarn fra Corselitze.

Grevinden havde haft en travl Dag. Der havde været saa meget at ordne, saa mange Ordre at give, saa mange Ting, der skulde huskes.

Det var Juleaftensdag og Klokkeren var allerede over 3.

Grevinden havde trukket sig tilbage til sit eget Kabinet, kun et lille Værelse imod de store Sale, som det skønne Slot i »Palæ Stil« ellers bestod af.

Dette Kabinet var møbleret i »Rokokostil« med svære røde Silke-Damaskes Betræk paa de forgyldte Møbler.

Der var en behagelig Varme udbredt over Værelset, blandet med Duft af Gran, der kom fra en munter Ild i den aabne Kamin, hvor der kun blev fyret med Grankogler.

En gammeldags flettet Vidiekurv stod ved Siden af Kaminen, fuld af brune Kogler. Paa Kanten af Kurven hang et Par Handsker, thi Grevinden vedligeholdte altid egenhændig Ilden i Kaminen med Grankoglerne.

Hun elskede den Harpiks- og Granduft, som Koglerne udsendte, og Godsets fattige Børn tjente mange 25 Ører ved at sanke Koglerne i de store Granskove, der hørte til Godset.

Grevinden sad i et Hjørne af en lille snirklet Sofa og havde stukket en Pude bag sit Hovede, som hun lænede op mod Væggen.

Hænderne holdt hun foldet i sit Skød, medens Blikket fulgte de knitrende Flamme i Kaminen. Hun var en smuk Dame, trods det, at hun var i Midten af de 50.

Hun bar en fin hvid Kniplingskappe paa det højt opsatte brunlige Haar, der var stærkt graasprængt, men som kun forøgede det fine aristokratiske Ydre.

Ansigtets Træk var regelmæssige, og hun havde et Par store

graa Øjne, der lyste af Intelligens og Godhed. — Skikkelsen var høj og slank.

Grevinden var ikke bleven helt færdig med at gennemtænke alle de Ting, der hvilede paa hende den Dag, da Silkeportieren blev løftet til Side, et smiledne Ansigt viste sig mellem de tunge Folder, og en munter Stemme sagde: »Maa jeg komme ind og forstyrre Dig kære Mor«. »Ja min kære Mathilde, kom kun ind,« svarede Grevinden med et Smil og fortsatte: »Jomfru Petersen kommer snart med Theen, jeg bad hende bringe den halvfire.«

Den indtrædende var Comtesse *Mathilde*, Grevindens yngste Datter, som var ugift, og som var -- og altid havde været — Solstraalen paa Slottet, elsket af høje og lave. — Hun var omkring 24 Aar, og et mere muntret og fornøjeligt Menneske fandtes ikke let; dertil var hun Godheden selv.

Hun satte sig ved Siden af sin Moder og spurgte med en blød og behagelig Stemme:

»Hvorledes gaar det søde Mor, kan Du snart se Ende paa al din Travlhed«? »Ja takket være min trofaste *Jomfru Petersen*, saa er nu alt lagt tilrette paa bedste Maade; naar vi har drukket The, skal jeg gøre mig istand til at tage ned til mine kære Gamle i »Aldersly«.

I det samme bragte *Jomfru Petersen* Thebakken ind til Damerne, hvorpaa der stod friskbagt Julekage og smaa brune Kager med Mandler paa, som altid havde været Comtessens Yndlingskager lige fra hendes Barndomsdage.

Jomfru Petersen saa næsten lige saa aristokratisk ud som Grevinden med sit snehvide Haar, der var arrangeret paa en meget klædelig og smagfuld Maade. Hendes Væsen var fint og nydeligt, stilfærdigt, frit og naturligt.

Jomfru Petersen var æret og elsket af hele den grevelige Familie, baade Børn og Børnebørn.

Da hun havde faaet anbragt Thebakken saa bekvemt som muligt for Damerne, lagde Grevinden sin Haand paa hendes og sagde i en venlig Tone:

»Min kære *Jomfru Petersen*, vil De have Middagen rede til Kl. 7, saa vil vi alle være samlede, og lad Niels vide, at jeg ønsker at have den store Kane for Døren halv fem.«

»Ja, Deres Naade,« svarede Jomfru Petersen, »Middagen skal være parat, og jeg har allerede givet Niels Besked om at køre ned til Alderly.«

»Tak. min Ven,« svarede Grevinden, og Jomfru Petersen fjernede sig.

»Mor! Jeg har noget, jeg maa skrifte for Dig, før Aftnen kommer,« begyndte Comtessen, da Husjomfruen havde forladt Kabinettet. Grevinden saa spørgende paa sin Datter og satte Thekoppen fra sig, idet hun lænede sig tilbage i Sofaen.

»Hvad har Du saa paa Hjerte, min kære Mathilde?« spurgte hun, da Comtessen tav.

»Aah Mor, Du husker nok, at Kammerherren har inviteret mig til deres Juleselskab Lille Nytaarsaften, og jeg har allerede været i København og saa godt som bestilt mit Selskabstoilette, men nu har jeg sendt Afbud, at jeg ikke ønsker Dragten, for jeg agter aldeles ikke at gaa til det Selskab.«

»Min kære Mathilde, dette er en alvorlig Sag. Dersom Du ikke tager til Selskab hos Kammerherrens, kan der meget let opstaa Misforstaaelse, og har Du en virkelig Grund til at gøre dette?«

»Ja, det kan Du tro, jeg har, Mor,« svarede Comtessen og lo med en munter Latter. »Jeg har brugt Pengene, jeg skulde købe Selskabskjole for, til at købe Julegaver for i Stedet.«

»Mathilde, jeg vilde ønske, Du var lidt mere økonomisk anlagt,« sagde Grevinden med et Anstrøg af Misbilligelse i Stemmen.

»Mor, jeg har lært mine dumme Streger af Dig, for hvor ofte har Du ikke maattet undværet for at give til Andre,« svarede Comtessen og stak en Arm ind under Moderens og saa hende kærligt ind i Øjnene.

Grevinden skænkede varm The i Kopperne og spurgte Datteren:

»Hvad tror Du, Far siger til dette?«

»Jeg gaar ind og fortæller ham det hele, medens Du er paa Aldersly,« svarede Comtessen.

Grevinden kyssede sin Datter og trykkede hende ind til sig og sagde: »Gud velsigne Dit kærlige Hjerte, mit Barn.«

Kanen var stoppet med Pakker, og Grevinden og Niels, Grevens Kusk, var paa Vej til Aldersly, der laa en Fjerdingvej borte.

Der var kommet Sne de sidste Dage, og en let Frost gav et godt Kaneføre.

Niels sad rank og strunk og lod Piskesnærten danse kælent og let over de smukke Køreheste. De var dækkede med Kanetæpper, og munter Bjældeklang lød, da de fyrige Dyr som i Leg trak den lette Kane ned gennem den lange Allé foran Slottet.

Aldersly var for Mænd og Kvinder, der havde staaet i Godsets Tjeneste, til de var gamle og graa og skulde have et Hjem paa deres gamle Dage, hvor de kunde henleve de sidste Aar i sorgfri Ro.

Der var otte Lejligheder i Aldersly, enkelt Værelse med Køkken, og dobbelte Lejligheder for gamle Ægtepar. De Gamle fik en lille Pension og havde hver en god Have, hvor de kunde dyrke Grøntsager og Blomster. Var de syge, blev der sørget for Hjælp til dem.

Grevinden var som en Slags Priorinde for de Gamle. Hun kom saa ofte iblandt dem og kendte hver enkelts Livshistorie; hendes varme Hjerte omfattede hver især af dem, og hun kendte deres Sorger og Glæder som ingen anden.

Grevinden var en varm og dyb Kristen, og ofte samlede hun de Gamle om sig til Bibeltime, hvor Spørgsmaal af Evighedsbetydning blev drøftet, og mangen en gammel Sjæl takkede paa sit Dødsleje den milde Grevinde, som havde vist dem Vejen til at dø i Fred, i Troen paa Jesus Kristus.

Juleaften var en ganske særlig Festaften for de Gamle i Aldersly, thi det havde aldrig slaaet fejl nu i mange Aar, at Grevinden kom Klokken fem og samlede dem alle i Kirstens hyggelige Stue.

Alle var i Festdragt den Aften. De gamle Koner bar deres Nationaldragt, som ofte havde været deres Brudedragt, og som ellers laa hengemt i Dragkisten i Naftalin.

Luften kunde ofte saadan en Aften blive kvælende nok, naar alle de naftalinduftende Klæder var samlede i Kirstens ikke særlig store Stue. men de gamle Ansigter straaede omkap med de Gyldenstykkeshuer, som blev baaret den Aften.

Kirstens Stue laa midt i Bygningen. Det hvide Gulv var bestrøet med fint Sand, og den store gammeldags Stol havde faaet

rent, nystroget Sirtses Betræk paa den Aften, thi i den skulde Grevinden sidde.

Den morsomme med Snirkler og Forsiringer forsynede gammeltdags Kakkellovn skinnede som Sølv. Nystrøgne Gardiner hang om Vinduesfordybningen, hvor den brede Karm var fuld af blomstrende Planter, og en egen Duft af Klejner og brune Sirups-kager hang i Luften derinde.

Det var Jul, og der var Julestemning over alle Alderslys Beboere.

De Gamle gik og trippede i forventningsfuld Glæde. Konerne havde allerede Salmebøgerne, med de fint strøgne Lommetørklæder lagt omhyggeligt over dem, i Hænderne. Mændene gik rastløse og bakkede paa Piberne, som de dog ikke havde Ild i, thi Grevinden taalte ikke godt Tobaksrøgen.

Gamle »Hans Kusk« meldte, at nu kunde han høre Kanehjelderne, og endelig holdt Kanen udenfor Aldersly.

Der var mange ivrige Hænder, der var rede til at hjælpe Grevinden og alle hendes Pakker ind i Kirstens Stue.

»Glædelig Jul, alle mine kære gamle Venner,« klang Grevindens smukke Stemme, og et enstemmigt: »Tak i lige Maade« lød i Kor fra alle de gamle Røster.

Der blev anbragt en stor rund Kurv, med buet Hank over, paa Midten af Kirstens Bord. Den var fyldt med Æbler og Appelsiner, — og Hanken var omvundet med duftende Gran, hvori var fastsat hvide Lys, som blev tændt med det samme. Gamle Ane Persen brækkede en lille Grangren af og holdt den over Flammerne paa et af Lysene, saa det rigtig kunde »lugte af Jul«, og alle de Gamle indsnusede med Velbehag Duften af den svedne Gran.

Pakkerne blev anbragt paa Bordet og om Bordet, og Grevinden satte sig i den store Stol. Der var bragt Stole fra de andre Stuer, saa alle kom til at sidde ned.

Alles Øjne var rettede paa Grevinden, der sad med Kirstens store Bibel og havde slaaet op paa Juleevangeliet.

Hun spurgte dem om, hvad der skulde synges, og der blev foreslaaet:

»Julen har bragt velsignet Bud«.

Grevinden sang for med en fin, spinkel Stemme, og alle de Gamle stemte i med. — Mændene brummede Bas, og de gamle Koner kom tit lidt for højt op i Tonen, men det, der blev sunget, kom fra Hjertet.

Efter at Salmen var sunget, læste Grevinden Juleevangeliet og bad en varm Bøn.

Igen blev der sunget et Par Salmer, og saa blev Julegaverne uddelt, og de Gamle frydede sig som Børn.

De fik alle et eller andet varmt Klædningsstykke, altsammen noget, som Grevinden havde strikket eller hæklet med sine egne Hænder. Dertil kom en Kurv til hver med alle Slags Urtekramvarer.

De gamle Koner kyssede Grevindens Haand, og alle takkede saa mange Gange, og mangan en Glædestaare dryppede fra de gamle Øjne.

Grevinden var maaske den, der var gladest, som hun stod dér mellem alle sine kære Gamle, som ejede en stor Part af hendes Hjerte.

Saa meldte Hans Kusk, at Kanen ventede paa Grevinden.

Der blev taget en hjertelig Afsked med Juleønsker svirrende i Luften.

Grevinden sad atter i Kanen paa Vej hjemad.

Stjernerne tindrede allerede.

»Fred paa Jord og i Menneskene Velbehag.«

Hun foldede sine Hænder under Skindtæppet og vendte Blikket mod de tindrende Stjerner, og hendes Læber hviskede ganske sagte: »Tak for den store Julefred, som faar Lov at vende tilbage Aar efter Aar, og som engang vil blive fuldkommen over Stjernerne.«

Jomfru Petersen.

Vinteren 1854.

DIGTE, RIMEDE SKILDRINGER OG LEJLIGHEDSVERS AF
GREVINDE LOUISE AHLEFELDT-LAURVIGEN
f. ZYTPHEN-ADELER

Mit første Riimforsøg, blevet til en Maaneskinsaften, da jeg var 16 Aar gammel.

Ak, var jeg en af de Fugle smaa,
Da ej jeg mig hæved til Himlen blaa,
Ejheller jeg fyldte den blomstrige Vang
Eller den kjølige Skov med min Sang.

Nej, mine Vinger jeg vilde da hæve
Over det bundløse Hav ile, uden at bæve
Den Længsel at husvale, der i mit Hjerte
Er blevet Kilden til min Fryd og Smerte.

Jeg vilde svæve over salten Bølge,
Didhen hvor min Længsel mig drager,
Langt bort fra Danmarks fagre Bøgelund
I hvis Skygge jeg den søgte at dølge.

Men ak, maaske jeg aldrig vilde naa
Det Maal, der er min højeste Attraa,
Maaske om føje Tid jeg føle vil,
At Fuglekræfter ej kan strække til.

Og da maaske jeg ej vilde skue
Et Hvilepunkt, saa vidt mit Øje rakte,
Men kun det mørke, dybe, vidtudstrakte
Hav og Himlens haabte Bue.

For første Gang maaske jeg vilde bæve
Da, naar mellem Hav og Himmel
Snart op, snart ned, halv svimmel
Redningsløs jeg saa mig svæve.

Jeg vilde finde snart i Bølgens Skjød
 Min sikre bratte Død,
 Mit sidste Blik det vilde søge mit fjerne
 Skjønne Maal, hvortil jeg aldrig mig
 Nu vilde nærme.

Louise Zytphen Adeler
 1854.

TIL HEDVIG, DA HUN VAR SYV MAANEDER GAMMEL
 f. d. 23. Februar 1861.

Min lille, mindste Datter,
 Endskønt Du det ej fatter,
 Paa Rim jeg Dig tiltaler nu,
 Du kære velsignede Engel, du.

Du skal ej tro, som nogle mene,
 At Agnes skal kæles for alene,
 Nej! — Inden for disse Vægge
 Du bliver ligesaa meget Kæledægge.

Du lille Skat i Vuggen hist
 Saa god og klog er Du ganske vist,
 Det lyser ud af Dine Øjne blaa
 — de yndige mørkeblaa.

I VORT KÆRE HUS I LYNGBY 1862
 (første Gang dér)

Louise Ahlefeldt.

INTRODUKTION

I Lyngby jeg elsker at bo,
 Dér er landlig Fred og Ro,
 Dé Folk, der kunde spore »Hofluft«,
 De maa da være rent af Lave,
 For mig er det kun Blomsterduft —
 De skønneste fra Sorgenfri Have.

Huset i Lyngby.

Thi mere elskelig, stille og from
 Dér kunde da ingen vandre om
 End Slottets Herskerinde.
 De milde Sommervinde
 Kun bringe Bud om kærlig Færd
 Mod alle, der komme hende nær.

Vort Hus det ligger saa net
 Beskygget af Træerne tæt,
 Der værne mod Vejens Støv.
 Omslynget af Roser og Vinløv
 Er hvert Vindue saa skjønt,
 Saa hele Facaden er Grønt.

Og Havestuen, den er saa rolig
 Her i vor lille Bolig,
 Den vender mod den anden Side,
 Hvad netop saa godt jeg kan lide.
 Foran den er af Hindbær en Skov,
 At plyndre den maa jeg se at faa Lov.

Fra Havedøren er den skilt ved en Gang,
 Der strækker sig saa bred og lang
 Forbi den hele store Bygning
 I Skygge af denne Hindbær-Tykning
 Sin lille Have Agnes har;
 Og Du kan tro, den er rar.

Far har selv den anlagt
 Og i Havekultur vidt den bragt.
 Gangene er afstukne saa godt,
 Endskønt der er saa vaadt,
 At det ikke var saa nem en Sag
 At arbejde derpaa i Eftermiddag.

Georginer og Roser Du ser,
 Af Blomster der kommer endnu fler,
 Reseda er saaet — blandt andet —
 Og af Regnen tilstrækkelig vandet,
 Tilhøjre Du ser en Lindeallé
 Og Jasminbuskenes Blomstersne.

Foran Huset, hvori vi bo,
 Er en Plæne, hvorom sig Gange sno.
 Mellem saa mange Blomsterbede
 Du kan virkelig længe lede, ,
 Førend en Have Du finder saa rig paa Afveksling
 Som den, hvori jeg Dig fører omkring.
 Thi længe jeg kunde endnu blive ved.
 Til Aaen helt den strækker sig ned.
 Og Udsigt vi mangler heller ej.
 Ønsker Du at se en støvet Vej,
 Hvor der mange Vogne køre,
 For Københavnerne herud at føre.

Ja, se kun over denne Hække,
 Der langs Vejen sig maa strække.
 Dog hellere Du skuer vist
 — Det bedste jeg har gemt tilsidst —
 Udsigten til Søens Vove
 Omkranset af grønne Skove.

Dog se, en Baad sig Kysten nærmer.
 Hvem mon derude sidder og sværmer?

INTERMEZZO

Maaske det er Fønss, den »bitte«,
 Der sejler histude paa fersken Vand,
 At søge Eventyr paa fremmed Strand.
 Hvor kan Du dog paa sligt Indfald hitte,
 At minde i en landlig Idyl om en Soirée
 Med Kællingsladder og lunken The.

Du ved, jeg aldrig lægger Skjul
 Paa, hvad der falder mig ind;
 Men hurtig som en Vind,
 Som den vilde Fugl,
 Paa Ordets rappe Vinger
 Min Tanke frem jeg bringer.

Dog see, der kommer med Fodtrin lette
 Min egen kære muntre Jette.
 Lad udenfor det kun storme og regne,
 Hun bringer Solskin med allevegne.
 Blomster hun har i kærlig Haand,
 Ombundne med rosenrøde Baand.

See! Nu kan Du tænke det altsammen,
 See! Haven her det er en Ramme
 Til Billedet af min Lykke, jeg vil Din male,
 Som Du vil mærke paa min Tale,
 Og »Jette« jeg tilegner dette Quad
 Til Tak, at hun saa ofte gør mig glad.

Mon ikke en Bejler snart vinker under Ø
 Til Jette, Lyngby's væneste bedste Mø.

FINALE

Du ser, at Kæmpeviser jeg kan citere,
 Ja, selv Højnordisk jeg præstere.
 For ingenting er det da heller ej,
 At »Peter« jeg herude har mødt paa min Vej.

RØDE OG HVIDE ROSER

For alle de dejlige Roser,
 Jeg saa derovre i Fjor,
 For hele det yndige duftende
 Glødende Rosenflor.

Den laa som en gyngende Have,
 Den lille danske Ø,
 Midt i den bølgende, blaanende
 Drømmende, drivende Sø.

Der rankede sig over Mur og Tag
 Roser i Hvidt og Rødt;
 Jeg stod — en Fremmed — og saa derpaa,
 Og Hjertet blev underlig blødt.

Men dengang de hørte mit Hjemlands Maal,
 Som gæstfrit mig Døren oplod,
 Da skar man de røde og hvide Roser
 Og lagde dem ned for min Fod.

Og da jeg siden med Favnen fuld
 Gik ned til den ventende Baad,
 Da følte jeg inde i Sjælen
 En hulkende, bristende Graad.

Jeg tænkte paa andre Roser,
 Som groede — Sønden for Aa —
 Aa! — hvor det sved derinde
 Ved bare at tænke derpaa.

Jeg tænkte paa det i mit Hjemland,
 Da nede paa Dybbøls Vang
 Alle de dyrekøbte
 Blodrøde Roser udsprang.

Og da saa siden vort Tab blev kendt,
 Da trindt i de Tusinde Hjem
 Paa blege, graahvide Kinder
 Sprang snehvide Roser frem.

Røde og hvide Roser,
 I, som groede Sønden for Aa!
 Kom, lad mig plante jer trofast og tæt,
 Hvor Børnenes Vugger gaa.

Der i de hjemlige Stuer
 Plante vi frejdigt vort Rosentræ.
 Der skal det blomstre med Rødt og Hvidt
 og dufte i Mindernes Læ.

Louise Ahlefeldt Laurvigen,
 f. Zytphen-Adeler.

(Skrevet efter et Besøg »Sønden for Aa« i 1883).

JÆGERSBORG 14. SEPTEMBER I ANLEDNING AF DEN
MÆRKEFIGE OPFINDELSE I 1873

Motto: »Du sprichst ein grosses Wort gelassen aus«.

Med Schiller kunne vi synge i Kor
Alle vi, der paa Jægersborg bor,
Og Oberst Linde ville vi prise
I denne splinternye Vise.
Ej anede den gæve Mand,
Hvor meget han gavnede Folk og Land,
Da han udtalte det Magtens Bud:
»Nu skal Ridebanen graves ud!«
Man graved der en Dag i Ro,
Man fandt ej mindre end Kopper to
I Aarestrup og Jægersborg det gamle,
Som Potteskaar man og kan samle.
Ja, selv er funden en gylden Ske,
Ulfeldt engang har tabt af sin The.
Saa listelig Oversergeanten nu ler
Og siger, her maa graves mer.
Til Byén Frandsen iler i Fart,
At det kan komme i Avisen snart.
»Mønster« axler sin berømmede Kappe:
Dette er morsommere end Vin at tappe.
Flux han sadler sin rolige Ganger,
For Kronprinsen stedes den gamle Sanger,
Halvanden Time for Højstamme kvæder
Om Oldtidens Levemaader og Sæder.
Den hele Dag nu uden at standse
Herr Sørensen stormer Borgens Skanse.

Den arkæologiske Kongres kommer i Stand,
Alle Vantro lyses i Band.
Traps Bog man stadig frem henter,
Og ham selv til Stedet venter.
Altid raaber nu den hele Skare:
Naar Worsaae her vi havde bare.
Mon ikke fra Udlandet han iler hjem
At hente Skatte fra Jordan frem,
Sikkerlig han aldrig her har gravet.
Og nu saa nemt det er for ham lavet.
Udgangen er fundet til den Kloak,
Hvorfor skyldes Oversergeanten Tak.
Thi det i Parantes man man vide,
Hvis ellers man kan paa Knud Rantzau lide,

At der yntes om, endogsaa ved Hove,
 Man ikke for meget deraf skal sig love.
 Paa Sorgenfri har jeg hørt af Allerhøjeste Mund,
 At slig en Formodning ej mangler Grund,
 Men det kjølner ikke Begejstringens Glød,
 Og hvad man venter af Kjælderens Skød.
 Foredrag holdes af selvvalgte Taler',
 Der Fortiden skønt for os udmaler.
 Folk derhen gaar, ride og køre.
 Ja, det har givet Liv og Røre.
 Hele Garden mødes en Dag
 Efter et muntert Kaffelag.
 Kronprinsen kom i Tordenbrag,
 Ingen fik Tid at hejse Flag.
 En Onsdag, om jeg husker grant,
 Dermed Mønster intet vandt.
 Og ikke han kunde blive hentet,
 Først Dagen efter han Højstsamme ventet.
 Oversergeanten tømred en Flaade,
 Sejler 46 Alen til megen Baade.
 Om for Videnskabernes Rige,
 Det skal jeg ej med Bestemthed sige,
 Men for de stakkels Arbejdsfolk
 En klingende Mønt var Kronprinsens Tolk.
 Saa paa en Maade de fandt en Skat.
 Andre ejheller de faar vist fat.
 Medens de saa troskyldig grave,
 Lindes Dræn, Rørender af Lave.
 Uden at ane, i Avisen man skriver,
 Om hvor oplyst Almuen bliver,
 Og hvilken Omhu mod Skaarene øves,
 Medens Ægtheden grundig prøves.
 Har jeg nu ikke ganske Ret,
 At da Linde udtalte Ordet saa let:
 »Drænes skal denne historiske Grund,«
 Han aned ej, hvilket mærkeligt Fund
 Der blev for videbegærlige Sjæle,
 Og hvis for slig en Tanke kan kæle.
 Dog de Vises Sten opdages vist ej,
 Selv om findes Sideganges Vej;

 Til Slutning drages kan deraf den Moral:
 Gammelt nyt sig egner aldrig til Pral.

Bergøren.

**MASKARADEN PAA AMALIENBORG
d. 10. Marts 1874.**

Rim til Deltagerne i Optoget: »Det forsvundne København«.

Til den høje Vægter.

(Grev Vilhelm Ahlefeldt-Laurvigen)

Min egen Vægter for Lys og Ild,
For Hjemmets Arne saa varm og mild,
I Aften jeg ønsker dig Held og Lykke
Dermed din Bergøre sig helst vil smykke.

Til den anden Vægter.

(Kammerherre Wedel Heinen)

Din Sang vil vække mangt et Minde
Og sikkert alles Hjerter vinde,
Nu vilde jeg ønske i Aften blot,
Enhver spiller Rollen halvt saa godt.

Til Rekrutten.

(Oberst Holten)

Du unge Rekrut
Med Armene slut,

Du kommer saa bly
 Fra din Hjemstavns By.
 Bergøren er fremmed i den Fryd og Gammen.
 Skal vi to maaske holde sammen.

Til Brandmanden.

(Capitain Kirchhoff)

Du gamle Brandmand med Spand og Stige,
 For Faren man aldrig saa dig vige.
 Forresten her spores ej anden Ild
 End den, der af Amor tændes helt snild.

Til Manden med de grønne Kranse.

(Capitain Mac Dougall)

Du gamle Mand med de grønne Kranse,
 Du ser jo ud, som du straks vilde danse.
 Lad mig se, om du kan et Øjeblik standse
 Og for Bergøren bryde din Lanse.

Til Landkadetten.

(Ritmester H. Moltke)

Bergøren har aldrig set en Landkadet
 Og finder ham ganske særdeles net.
 Hun ved kun, hun kan kendes paa sin Tale,
 Derfor paa Rim hun vil sig anbefale.

Til Borgerkonen.

(Grev V. Lerche)

Du gamle Borgerkone,
 Kan du dig med Tiden forsone,
 Du synes vist, alt er vendt op og ned,
 Nu maa du se, du kan følge med.

Til Baandjøden.

(Kammerjunkker W. Oehlenschläger)

»At holde Tand for Tunge«
 Er ikke let for de Unge.
 Giv nu blot Baandene saa godt et Maal,
 Som Ordene fik det paa Vægtens Skaal.
 Undskyld Bergøren, som fremmed i Landet
 Gentager, hvad hun hører, hun kan ikke andet.

Hof-Maskeraden (efter »Punch«).

Til Baandjødens Fader.

(Oberst Arenholtz)

Endskönt det er vort første Møde,
 Bergèren kender Dem godt som Jøde,
 Og haaber De ofte som velkommen Gæst
 Vil tale med hende om denne Fest,
 Bergèren har lige med tjenstvillig Aand
 Læst Sønnen Teksten, der sælger Baand,
 Og raader Dem med ham have et Øje,
 Hvis ellers De vil Dem i Aften fornøje.

Til Matrosen.

(Commandeur Hedemann)

»En Sømand gør ej mange Ord«,
 Han styrer mod det grønne Bord,
 Hvor Whisten ham opdækket venter.
 Dog først han Skønhedsprisen henter,
 Sin smukke Frue høres ham berømme,
 Bergèren iler did, for lig de andre dømme.

Til Underofficeren af Kongens Regiment.

(General Kauffmann)

Bergèren er belæst om Danmarks svundne Liv,
 I Frankrig var det hendes bedste Tidsfordriv.
 Repræsenteret synes hun at skue
 De høje Skikkelser i Phantasiens Lue,
 Naar jer Kongens Regiment saa tro
 Sig nærmer Afbilledet med Anstand og Ro.

Til det blaa Domino Par.

(Mine Forældre)

Du kære Par i Troskabens Dragt,
 For Bergèrens Øjne I staar som paa Vagt
 For alt, hvad der er ridderligt og godt,
 Velkommen derfor til Kongens Slot.

Til de blaa ungarske Søstre.

(Mine Søstre)

Bergèren har skuet Qvadrillen med Fryd,
 For hende er Søstrene Qvadrillens Pryd.
 Gid de nu maa sig saa godt fornøje,
 Som de har glædet hendes trofaste Øje.

Til Officeren fra forrige Aarhundrede.

(Baron E. Rosenørn Lehn)

Du smukkeste Mand fra Ravnholts Fest,
 Hvor dejligt, du nu er Hoffets Gæst.
 Paa Hvidkilde du skal nu alt berette,
 Sig mig, om du Bergèrens Navn kan gætte.

Til Fru Barbara Wittrup.

(Baronesse Stampe)

Højtærede Frue, jeg hilser Dem,
 De tryller for os en Fortid frem,
 Bergèren har dette frydet især,
 Hun staar Dem baade saa fjærnt og nær.

Til den Herre, som fører Cotillon en op.

(Danneskiold)

Ære den, som æres bør,
 Det jeg her nok sige tør.
 Ej enhver det blev i Livet
 Saa at kunne danse givet.
 Bergèren, der kender til ridderlig Vis,
 Kan ej lade være at synge din Pris.

Til Marie Teresia.

(Grevinde Dannemand)

Allernaadigste Kejserinde i Fløjl og Guld,
 O, vær den stakkels Bergère huld.
 For din Datters Skyld er hun lyst i Ban,
 O, skænk hende et andet Fædreland.

DER ER ET STED —

Der er et Sted
 Med Hjemmets Fred
 Nys der saa glad
 Jeg vendte Livets Blad
 Og de syv-ti Aar
 Bar Præg af lyse Vaar
 Ej var det Festens Dragt
 Og Blomsters skønne Pragt

Mest Kærlighedens Væld
 Der prydede mig Livets Held
 Nær Corselitze Kirkeby
 Der bedst mig gaves Ly
 Naar under Belling's gæstfri Tag
 Vi samlede hin Højtidsdag
 Thi en Søndag viedes ind
 Min Livsaften som under grønne Lind
 Mathildes Blade Sindbillede var
 For hvad i mit Hjerte jeg bar
 Ak! mine Ord ej kunne forslaa
 Dog ville mine Børn forstaa
 Og hjælpe mig at slaa Bro
 I Kærlighed og Haab og Tro
 Det Stykke end af Livets Vej
 Mine Børn jeg ved, de svigte ej
 Og Tak nu til hver især
 Der staar mit Hjerte nær
 Hvad fra Hjertet udgaaer
 Det til Hjærte naaer
 Nu vil jeg nyde ret i Ro
 Hvert Billed skønt fra Belling's Bo
 De ville mig glæde og fryde
 Jo mere jeg dem kan tyde
 Da synes at tone Lærkesang
 Fra min elskede Falster-Vang
 Naar Lindene visne én for én
 Jeg haaber paa Naadens Palmegren
 Gud skærme os Alle i Livets Dyst
 Og lade os samles ved Evigheds Kyst.

28. Oktober 1906.

JULEAFTEN 1898.

Det bliver tungt for mit Hjerte
 I Aldersly ej at tænde en lille Kærte
 For hver af de kære gamle
 Og dem Alle omkring mig samle.
 Men saa glad vil jeg tænke,
 De hos Søster Pauline sig bænke
 I Børnehjemmets Dagligstue,
 Hvor Træet straalere i Glans og Lue

Og Salmesangen for dem lyder
 Børnene le og sig fryder.
 De kære Børn, hvor jeg dem savner
 Og Alle i Tankerne omfavner
 Det gør jeg nu En og Hver derhjemme,
 Saa tidt de ere i Tanken fremme.

Da siger Tak jeg atter og atter
 For Billederne, der de Kære omfatter
 Ifjor vi glade til Kirke kørte
 Og glædelig Jul! over alt hørte.
 Nu ønsker jeg mig til Kirkeby
 Paa Bænken under Birkens Ly
 Hvor Pladsen fredes af kærlige Hænder
 Saa inderligere Tak jeg Alle sender.
 I Julekvæld jeg vil drage Minde
 For deri den bedste Trøst at finde
 At Julebudet den store Glæde
 Er over os allersteds, naadigt tilstede.

Naar blot vi lade vort Sind husvale
 Og Jesusbarnet os faa i Tale
 Den dejlige, milde Julestjerne
 vil lyse for os, om Hjertefred værne
 Og os Alle, baade Børn og Gamle
 Til velsignet Julefest samle.
 Nu glædelig Jul ønskes fra det Fjærne
 Guds Naade om os alle værne!
 Give Gensyn i yndig Skærsommer
 Thi før jeg neppe til Corselitze kommer.

Hvor vil det blive en mageløs Glæde
 Mellem de kære Venner atter tage Sæde.
 Se Have, Skov, Alt i Corselitze Vang
 Lytte til Børnenes og Fuglenes Sang.
 Naar derom jeg ofte vaagen drømmer
 Da Takken for Tiaaret altid strømmer
 Af Hjertet fuldt, en Guds Gave skøn
 Hvorfor maatte takkes med ydmyg Bøn
 Har altid mig været det dejligste Sted
 Sig aabnet for os, ved Østersø Bred.

Savnene blive da ej nær saa tunge
 Naar jeg længes efter Alle »Gamle og Unge«

Gud raader for, hvor vi Foden sætte
 Hjælper at tænde Julelys af de rette
 Mindes vil jeg Juleaften i Fredensborg Kirke
 Alle, der ved Corselitze leve og virke.

Salme skrevet af Louise Ahlefeldt-Laurvigen.

Melodi: Aldrig er jeg uden Vaade.

Naar min sidste Stund er kommen
 Og jeg stævnes skal for Dommen
 Vil, o Herre Frelser Du
 Da mig mildne Dødens Gru?

Vil Du gyde Kraft i Aanden
 Kærlig tage mig ved Haanden
 Gennem Nattens Mørke mig
 Føre hen til Lys med Dig?

Vil Du saa Dig helt forbarme
 Aabne Dine Frelserarme
 Og mig lade i Din Favn
 Glemme Smerte Sorg og Savn?

Vil Du tage, Frelser kjære
 Helt paa Dig min Skyld, den svære,
 Slette paa mit Regnskab ud
 Hver en Brøst og hvert et Brud?

Vil mig Synder Du tilsige
 Borgerret i Himmerige,
 Vil Du i al Evighed
 Skænke mig dets Fryd og Fred.

Vil Du lade der mig møde
 Atter Dem, som før mig døde
 Som mit Hjærte havde kjær,
 Som jeg savner bittert her?

Se, jeg folder mine Hænder
 Og den Bøn til Dig opsender,
 Frelser, at du sige vil
 Ja og Amen, mildt dertil.

DE GAMLE VÆGTERVERS

Afskrevne af Grevinde Louise Ahlefeldt-Laurvigen.

Klokken 8.

Naar Mørket Jorden blinder,
 Og Dagen tager af,
 Den Tid os da paaminder
 Om Dødens mørke Grav,
 Lys for os Jesus sød!
 Ved hvert et Fjed
 Til Gravens Sted
 Og giv en salig Død.

Klokken 9.

Nu skrider Dagen under
 Og Natten vælder ud
 Forlad for Jesu Vunder,
 Vor Synd, o milde Gud!
 Bevare Kongens Huus
 Samt alle Mand
 I disse Land.
 Fra Fjendens Vold og Knuus.

Klokken 10.

Om I vil Tiden vide,
 Husbonde, Pige og Dreng;
 Da er det paa de Tide,
 Man føjer sig til Seng!
 Befaler Eder Herren frie,
 Vær klog og snild
 Vogt Lys og Ild
 Vor Klokke er slagen 10.

Klokken 11.

Gud Fader os bevare
 De Store med de Smaa,
 Hans hellige Engleskare,
 En Skandse om os slaae
 Selv vogte Han Byen vel:
 Vort Hus og Hjem,
 Hav Gud i Gjem
 Vort ganske Liv og Sjæl.

Klokken 12.

Det var ved Midnatstide
 Vor Frelser han blev født
 Til Trøst for Verden vide,
 Som ellers var forødt;
 Vor Klokke er slagen Tolv.
 Med Tunge og Mund
 Af Hjærtens Grund
 Befaler Eder Gud i Vold.

Klokken 1.

Hjælp os, o Jesu kær!
 Vort Kors i Verden her
 Taalmodeligt at bære,
 Der er ej Frelser fler;
 Vor Klokke er slagen Et,
 Ræk os din Haand,
 O Trøstermand!
 Saa vorder Byrden let.

Klokken 2.

Du milde Jesus lille,
 Som havde os saa kær,
 I Mørket fødes vilde,
 Dig skee Lov, Priis og Ære,
 Du værdig Heligaand,
 Oplyse os
 Evindeligt,
 At vi Dig skue kan.

Klokken 3.

Nu skrider Natten sorte,
 Og Dagen stunder til
 Gud lad dem blive borte,
 Som os bedrøve vil!
 Vor Klokke er slagen 3.
 Og Fader from,
 Til Hjælp os kom!
 Din Naade os betee!

Klokken 4.

Du evig Gud skee Ære
 I højes Himmelchor,
 Som Vægter vilde være
 For os paa Jorden boer,

Det ringer nu af Vagt,
 For en god Nat
 Siig Herren Tak
 Tag Tiden vel i Agt!

Klokken 5.

O Jesus Morgenstjerne
 Vor Konge i Din Vold
 Befale vi Saa gærne
 Vær Du hans Sol og Skjold!
 Vor Klokke er slagen Fem.
 Kom blide Sol
 Fra Naadens Pol,
 Oplys vort Hus og Hjem.

Oldemor Zytphen.

3 DIGTE AF ZYTPHEN, f. PECHLIN
 DIE KLEINODIE IN ADELSBURG

Bei einem hohen Hügel
 Da steht ein hohes Haus
 An zweier Meere Spiegel
 Und schauet weit hinaus.

Es schauet in die Zeiten
 Jahrhunderte zurück,
 Es schauet in die Weiten
 Mit festem freien Blick.

Und blau sind seine Dächer
 und weiss der Mauern Stein,
 Darinnen sind Gemächer,
 Gemächer gross und klein.

Und da ist auch ein Stübchen,
 Ein Stübchen hübsch und fein,
 Darinnen spielt ein Büblein
 Mit zweier Mägdelein.

Die eine heisst Louise,
 War Gottes erste Gab,
 Und Hedwig heisst hier diese
 Und Fritz der kleine Knab.

Gar liebe kleine Herzen
 So echt und werth wie Gold
 Sie lieben, danken, scherzen
 Sind immer freundlich hold.

Ich lieb euch meine Kinder,
 Ihr trauten Mägdelein,
 Und dich, mein Sohn, nicht minder
 Bist noch gar zarht und klein.

Gott gebe dir Gedeihen
 zu wachsen frisch heran,
 Dass wir an dir uns freuen
 Und wirst ein braver Mann.

Und was euch mag begegnen,
 Gott für euch überall,
 Er wolle mild euch segnen
 zehnhunderttausendmal.

Oldemor Zytphen c. 1841.

AGNES

Paa det lille blonde Hoved
 Af min Sønnedatters Datter,
 Atten Maaneder kun gammel,
 Lagde jeg min Haand og sagde:

»Gud velsigne Dig, min Agnes!«
 »Ja!« med Eftertryk hun svarte,
 Saa derpaa med sine store skønne
 Øjne op til mig.
 Vidste hun da, hvad hun sagde?
 Ak! i Kristenbarnets Hjerte, Daabens
 stærke Kræfter spirer.
 I den Rosenknop boer meget,
 Som den ved og dog ej ved.

Oldemor Zytphen 1861.

LOUISE VON ZYTPHEN, GEBOREN VON PECHLIN

Im strohgedeckten Hause
 Der kleinen Inselstadt,
 Ist's wo die liebe Mutter
 mich einst geboren hat.

Es war ein Saal im Hause
 Mit einfach weisser Wand,
 Darauf Cyanen Kränze
 gemahlt hat ihre Hand.

Und da bin ich getaufet
 Von einem frommen Mann,
 Da hat die grosse Wohlthat
 Der Herr an mir gethan.
 Ich kann es nicht erinnern,
 Ich hab' es nicht gesehen,
 Doch hat mir Gott versiegelt,
 Dasz es an mir geschehen.

Das Feuer hat verzehret
 Das Strohdach und die Wand,
 Im heissen Läutrungs Feuer
 Bin ich doch nicht verbrannt.
 Sie nannten mich Louise
 Schwer war mein Lebensstreit,
 Ich harre auf den Frieden
 Der sel'gen Ewigkeit.

II. BOG

**MINDEBLADE OM BARONESSE AGNES BEAULIEU
f. Komtesse Ahlefeldt-Laurvigen**

Ved Mathilde Ahlefeldt

Kapellet.

TANTE AGNES

Du bad mig engang, medens Dine milde blaa Øjne saa ind i mine, om jeg vilde skrive om Dig — skrive Din Livshistorie — for at Du kunde lære Dig selv at kende, tilføjede Du.

Og jeg saa paa Dine snehvide Haar, ind i det fine, yndige Ansigt, hvor Alderdommen havde tegnet sin Skrift saa let og yndefuldt, — jeg maatte smile:

Skrive om Dig, min kære, elskede Lama, fordi Du skulde lære Dig selv bedre at kende. Tror Du, Din Kim kan det? Tror du, Du vilde kende det Billede, jeg prøvede at tegne. — Aldrig blev Du tilfreds, — Du vilde synes, det var et Fantasibillede, Du ikke kunde genkende. — —

Men Du gav mig alt, hvad Du havde tilbage af Dine Erindringer, da jeg fik Din Pult med den hemmelige Laas, den, der havde fulgt Dig paa de lange Rejser, den, der havde været Gemmested for Dine mange Venners Spørgsmaal, Sorger og Bekym-

ringer og deres bedste Tanker, da opsteg et inderligt Ønske i min Sjæl, at jeg dog maatte faa Lov til at tegne Dit Billede, — at Du maatte forstaa, hvad jeg nu og alle Tider har elsket og fundet hos Dig.

Du bliver aldrig gammel, fordi Din Sjæl er saa ung, fordi den stadig er paa Vandring mod Gud.

Gud gav Dig en Gave, den var rig og stor, men ansvarsfuld og tung, — og tit har Du ønsket at give Ham den tilbage, men Han tog den ikke fra Dig. Du skulde beholde den, indtil Dine Øjne havde lukket sig her — for at aabnes hisset i jublende Tak og Lykke. Og denne Gave, som andre sukker efter at eje, blev Dig ofte saa knugende tung, at Du flygtede langt bort til et øde Sted for at finde dybere ind i Dig selv — nærmere til Gud, men da Du søgte nærmere til Gud, blev Du ikke hans Gave kvit, — thi Gud var selv i sin Gave. Og hver Gang Du mærkede, at Gaven endnu var i Dit Hjerte, saa maatte Du, skønt Dit svage Legeme skælvede derved, dog folde Hænderne i Tak til Gud.

Men det var svært for Dig at bruge Gaven, som Du vidste, Gud forlangte det, — og formaaede Du det ikke, maatte Du ty til Ham med Bøn om Tilgivelse. Alt vilde Du ofre Gud, ogsaa Hans Gave. — Men tror Du, Gud fordrer dette?

Nej, Han vil jo netop, vi skal bruge Hans Gave; og de Øjeblikke, da Du forstod dette, dybt og rigt, helt inde i Sjælen: dem brugte Gud til at gøre andre rige og glade. Da glemte Du Dig selv, al Møje og Træthed, al Pine og Besvær, Du havde kun eet brændende Ønske, at bringe den Sjæl, som stod hos Dig, Fred og Trøst, den Fred og Velsignelse, som Du selv fandt, knælende foran Herrens Alter under den evig brændende Lampe.

Gaven, Gud gav Dig, var denne, at Du var saare elsket mellem Mennesker. — Men ak! Du kunde ikke vise alle Mennesker den samme Genkærlighed, — Men Du kæmpede for at elske hver Sjæl, som trængte til Dig.

Kun til Gud kan vi sige: »Vi elske Dig, fordi Du elskede os først.« —

Menneskenes Kærlighed gjorde Livets smaa Besværligheder

lette for Dig, — thi der var altid en Skare, hvis Glæde det var at rydde Vejen for Dig. Men hvad forlangte vi saa ikke af Dig? — Hele det Forraad, Din Sjæl havde samlet hos Gud.

Og det var de mest forskelligartede Mennesker, som søgte Dig, de forstod, misforstod, brugte og misbrugte Dig, — og Du blev træt — træt til Døden, og ræddedes for Dit kolde Hjerte. —

»Hvorledes være alles Fortrolige?« —

Er det godt og sundt at være saaledes elsket — beundret? spurgte Du Dig selv mangan Gang, men Du følte Dig ydmyget derved, saa var der ingen Fare. —

Hvorledes være alles Fortrolige?

Hvorledes være ærlig og sand i alt dette. Ofte maatte Du høje Dit Hoved dybt, naar Mennesker satte Dig for højt, thi Gud havde jo lagt sin strenge, retfærdige Opdragelse i Gaven, han havde givet Dig.

Og syntes Du, Gud for en Tid havde taget Gaven fra Dig, saa bedrøvedes Du, — men det var jo kun for at lære Dig, at Du aldeles ikke kunde undvære den. — Netop den passede til Din Natur, — i og med den skulde Du sejre! —

Tænk Dig, at Gud giver et Menneske, som er over 80 Aar, den Naade, at hun kan skabe Lys og Glæde, Ungdom og Kraft til de Sjæle, som trænger til hende.

Er det ikke Tegn paa, at Guds Kærlighed i Dit Hjerte er blevet stærkere, at hans Gave er blevet rigere ved Brugen af den, at Du i Kamp og Strid, Nød og Sorg har holdt fast, — og at Gud har holdt fast?

Kender min Lama saa sit eget Billede? Forstaar Du nu, at Dit Liv har været lykkeligt trods alle Omskiftelser? — At Din Alderdom er den lykkeligste, der kan gives for et Menneske — trods Sorg og Savn? —

Forstaar Du nu, at vi beder Dig takke Gud for Din Gave og holde fast ved den? —

Derved gør Du os rige!

Kim.)*

*) Mathilde Ahlefeldt.

BARONESSE AGNES DE BEAULIEU

f. 5. Juli 1825. † 8. Marts 1919.

Forældre: Overceremonimester Grev Ahlefeldt-Laurvig
og Hustru Antoinette, f. Comtesse Krag-Juel-Vind-Frijs.

De opdrog deres 7 Børn — alvorligt, fornuftigt og strengt — men siger Tante Agnes, man gik aldrig i Kirke.

Den lille Agnes var livlig og opvakt — lærte nemt de fremmede Sprog — af tyske Mamseller og franske Bonner. — Hendes Fader, fortalte hun mig, talte Fransk med sine Døtre — hans Yndlingsprog.

Sin Konfirmationsundervisning modtog hun af Slotspræst Münster, som hun sagde, ikke efterlod det fjerneste Spor i hendes Sind.

Efter Konfirmationen blev den unge Comtesse presenteret ved Hoffet, og deltog i det brogede, elegante Selskabsliv — »Naar jeg tænker paa min Ungdomstid«, sagde hun, »mindes jeg ikke at have gjort noget egentligt ondt, men ejheller noget egentlig godt«.

»Jeg elskede Fornøjelser, især Dans, jeg tænkte kun paa at more mig, mange unge Piger gjorde mig til Deres fortrolige og betroede mig deres Historie« — »Jeg havde ingen Historie« — at fortælle dem, jeg glædede mig over Livet — dermed er alt sagt.«

Efter en alvorlig Mavebetændelse — hvor hendes Søster *Mathilde* plejede hende med stor Kærlighed, blev hun sendt af sine Forældre til Slægtninge paa Gl. Køgegaard — Kammerherre Carlsen og hans Søster Fränsiska. Det var alvorlige Mennesker, og den unge Comtesse kedede sig i Begyndelsen grundigt, indtil der efterhaanden samledes en Del yngre Slægtninge, — af hvilke de fleste var stærkt paavirkede af den grundtvigske Aand. Baro-

nesse Janina Stampe, Marie Toft og Jutta Rørdam.

»De var alle livlige og begavede,« fortæller hun selv, »og jeg hørte til min Forbavselse, hvorledes de, i Stedet for at pjatte og snakke og le, som jeg var vant til at gøre det med mine unge Veninder, kun drøftede religiøse Emner, — og med en Varme og Begejstring, der aldeles henrev mig. Jeg begyndte at ane, at der var højere Ting at leve for end Selskab og Dans, og ved Omgangen med

Agnes Beaulieu.

disse Venner forvandlede jeg lide efter lidt fra et verdsligsindet til et aandeligsindet Menneske.

Mit tidligere Liv forekom mig tomt og intetsigende — og aldrig senere fik jeg atter Smag derfor.«

Da hun atter vendte tilbage til København, var hun da ogsaa saa forandret, at det ikke kunde andet end vække Opmærksomhed hos hendes nærmeste. Glad og munter var hun som før, men Fornøjelse og Selskabelighed havde mistet Tiltrækningen for hende. — Ikke lidt skuffet over denne »Omvendelse« og ængstelig overfor dens videre Forløb henvendte hendes Familie sig i deres Nød til Slotspræst *Münter* med Bøn om, at han vilde forsøge at tale hende til Rette.

Hun havde da ogsaa en Samtale med ham. Hvad der blev sagt, mindedes hun ikke senere, men hvad hun huskede, og hvad der vakte hendes dybeste Indignation, var, at hun erfarede, at Slotspræsten overfor hendes Slægt og mange Venner højlydt og uden Omsvøb erklærede, at »Comtesse Ahlefeldt var aldeles utilregnelig, nærmest sindssyg.«

Den samme Comtesse Ahlefeldt blev imidlertid nu et virksomt, agtet og meget afholdt Medlem af den grundtvigske Menighed i København.

Hun deltog hyppigt i deres Sammenkomster, følte sig oplivet

af deres Salmesang og begejstrede Tale, hun var munter og glad iblandt dem og søgte i det hele taget at forme sit Liv efter det grundtvigske Livssyn. — Men hendes »dybe Alvor og Længsel efter at komme nærmere« udtalte hun siden, »blev dog aldrig ganske tilfredsstillet.«

I en Alder af 26 Aar, indgik Comtesse *Agnes Ahlefeldt* Ægteskab med den 25 Aar ældre Baron Beaulieu, som var belgisk Gesandt i København, og hun fulgte ham i 1864 til Frankfurt, hvortil den der forsamlede Forbundsdag havde kaldt ham.

For Baronesse Beaulieu blev denne Adskillelse fra de grundtvigske Venner af afgørende Betydning for hele hendes Liv. — Hun erfarede nu, i hvilken Grad hendes Trosliv havde været holdt oppe af ydre Stimulanser, af Omgangen med Trosfællerne, Sang og Tale, og det blev hende klart, hvor forholdsvis ringe Vægt man havde lagt paa Bønnen — og det stille fortrolige Samliv med Gud.

»Maaske dette kun gjaldt mig,« sagde hun en Gang undskyldende, da hun talte om denne Tid. »Jeg bad meget lidt, men«, tilføjede hun med et lille lunt Smil »da der meget sjældent taltes om Nødvendighed af at bede, tror jeg nu alligevel ikke, jeg var den eneste, der var forsømmelig paa dette Punkt!«

Og var Grundtvigianismen nu virkelig det »Verdens Midtpunkt«, som man her hjemme ansaa den for at være?

Dette blev det næste Spørgsmaal, der meldte sig. Hvor er det muligt, sagde hun til sig selv, at Gud har betroet den eneste sande Tro til et lille Samfund i det lille Danmark — og herude i den store Verden gaar Millioner af Mennesker, jeg selv iberegnet, som tørster efter Lys og Næring for deres Sjæle. — Og kun de faa derhjemme har Adgang til de sande Livskilder, kun de faar det sande Lys?

Disse Tanker førte hende først og fremmest til at søge Gud i fortrolig og inderlig Bøn. »Jeg havde hidtil kun talt om ham, tænkt paa ham, læst smukke Bønner og Sange, men ikke henvendt mig til ham, som et Barn til sin Fader.«

Hun havde straks efter sin Ankomst til Frankfurt, sluttet sig til den derværende pietistiske Menighed, men ingen Steder fandt

hun Næring for sin Sjæl — og følte sig ensom og forladt af Gud og Mennesker!

»Men, en Paaskemorgen,« fortalte hun selv, »da jeg endnu mere nedtrykt end sædvanlig overgav mig til de sørgelige Betragtninger over min Forladthed, fik jeg Besøg af en af mine Bekendte, en Grevinde B. Et Pust af Glæde og Lykke gik hen over mig ved Lyden af hendes varme Paaskehilsen. — Jeg takkede og spurgte hende uvilkaarligt, hvor hun dog kunde være saa glad. »Men hvorfor skulde jeg ikke være glad paa denne dejlige Paaskemorgen,« udbrød hun, »glad over at fejre vor guddommelige Frelzers Opstandelsesfest! Jeg kommer netop fra Kirken, hvor jeg har modtaget den h. Kommunion.« Jeg vidste, hun var Katolik og fremmed i Frankfurt ligesom jeg. — Hun havde altsaa fundet et Tilflugtssted for sin Tro i den fremmede By!«

Der paafulgte nu en Samtale, i Løbet af hvilken Baronesse Beaulieu udtrykte Ønsket om en Gang at se en katolsk Katekismus. — Hendes Ønske blev opfyldt, og hun begyndte et grundigt og alvorligt Studium af den katolske Kirkes Lære, hvilket til sidst førte til Beslutningen om, at lade sig undervise af en Præst.

»Undervisningen optog og interesserede mig meget« læser vi i nogle Optegnelser om denne Tid, »den Præst jeg havde henvendt mig til, var meget grundig, altid havde vi Bibelen paa Bordet og benyttede den hyppigt, og det glædede ham, baade naar jeg gjorde Indvendinger og kom med Spørgsmaal; i det hele tror jeg, at han fandt, jeg havde ret gode Kundskaber.«

Imidlertid blev Undervisningen afbrudt i nogen Tid af en Rejse til Danmark, og hendes præstelige Vejleder raadede hende til aldeles ikke at omtale sine katolske Anskuelse i Hjemmet, men følge sine protestantiske Venner til de Møder og Gudstjenester, som hun blev opfordret til at deltage i. — Alligevel maatte noget være sivet ud, hvad hun snart skulde faa haandgribelige Beviser for.

En af hendes Kusiner, Fru *Asta Reedtz* til Palsgaard, blev som bekendt efter at have mistet sin Mand gift med Grundtvig i dennes tredje Ægteskab. Dette »Familieskab« med Grundtvig blev for Baronesse Beaulieus Vedkommende Anledning til et Optrin.

Jeg kunde ved mit Besøg i Danmark ikke godt lade være at hilse paa min Kusine, nu Fru *Grundtvig*. — Min Søster gik med mig, og bedst som vi sad, kom Grundtvig. Jeg mærkede straks, at det trak op til Uvej, thi uden mange Omstændigheder gik han lige løs paa Sagen, men tog Fejl og henvendte sig til min Søster i Stedet for til mig. »Hvad er det jeg hører? De vil svigte Deres Tro og blive Katholik!« Min stakkels Søster blev saa betaget over denne forfærdelige Beskyldning, at hun helt tabte Modet og lige havde Kraft nok til at løfte sin skælvende Pegefinger og vise paa mig, over hvem Stormen nu brøs løs. Men jeg opsendte en stille Bøn til Gud og sagde til ham: »Du ved jeg kan ikke klare mig, du maa hjælpe.« Og der kom i samme Øjeblik over mig en Ro og Frygtløshed, som tiltog i samme Grad som Grundtvigs Ophidselse. *Grundtvig* var ellers ikke blid i sine Udtryk: Jeg var et Djævelens Barn og gik ad Løgnens Veje. Og efter at have raset uimodsagt i nogen Tid gik han sin Vej, slog Døren i efter sig — og efterlod os som forstenede.

Den næste Dag var en Søndag, og jeg gik som altid før med min Søster til Vartov, hvor Grundtvig prædikede. Hans sædvanlige Tilhørerkreds, Enkedronning *Caroline Amalie* indbefattet, var samlet, og det vakte sikkert almindelig Forbavselse, da Grundtvig i Prædikens Løb rettede et voldsomt, ja hadefuldt Angreb paa den katholske Kirke.

Da vi forlod Kirken sagde min Søster: »Jeg kan forstaa, at du efter denne Prædiken maa være endnu mere tilbøjelig til at blive Katholik.«

Og det var jeg ogsaa, jeg forlod snart København og vendte tilbage til Frankfurt, hvor jeg kort Tid efter blev optaget i Kirken.«

Den Glæde og Lykke Tante Agnes følte efter sin Optagelse i den katolske Kirke, fortalte hun mig mange Aar efter det var sket, fordunkledes ikke af al den Kritik hun maatte taale af Slægt og Venner i Danmark; hun blev overvældet med Bebrejdelser »At hun vilde bringe saadan en Skam over Familien.«

Ogsaa af hendes Venner i Frankfurt maatte hun lide en Del.

»Et Par Dage efter min Optagelse,« fortalte hun mig med megen Lune: »Kørte den russiske Gesandts Frue med Knald

op for min Dør og bruste ind til mig, dirrende af Harme over det Skridt jeg havde gjort. Jeg mente spagfærdigt, at det kunde jo blive min Sag, men hun lod sig ikke sige, og da hun endelig forlod mig, var jeg ikke saa lidt medtaget, hvad min Mand, der i det samme traadte ind, lagde Mærke til. —

Han spurgte om Grunden. Og jeg fortalte ham det passerede, hvilket opbragte ham i den Grad, at han øjeblikkelig vilde gaa til den russiske Gesandt og protestere mod Fruens Optræden. Jeg havde den største Møje med at holde ham tilbage, — — men dette lille Optrin havde gode Følger, thi fra det Øjeblik af havde jeg paa det religiøse Omraade den ridderligste Forsvarer af min Mand.«

I Aaret 1871, samme Aar som Tante Agnes mistede sin Mand i London, var *Grandpapa* død — Tante *Mathilde*, den eneste Søster, døde 1863. — Det var meget svært for Tante Agnes at flytte fra London — hvor hun havde sine katolske Venner og optaget i et Samfund hun elskede.

Men hun forstod at hun maatte til sin Moder, der nu var ene og boede paa det skønne Fredensborg i Marshallsboligen, hvor Kongen havde givet hende Lov at forblive — og hvor Grandmama samlede Børn, Svigerbørn og Børnebørn.

Tante Agnes blev Solstraalen for os alle, hende vi delte vore Sorger og Glæder med.

Grandmama var vel ca. 70 Aar, men rask og rørig — havde altid deltaget i Hoflivet, og det morede hende —. Og til Tante Agnes Skræk blev hun naturligvis ogsaa tilsagt til Taffel. —

Tante Agnes fik Audiens hos Dronning *Louise* og sagde ligefrem:

»Nu har jeg tilbagt hele mit Liv med Selskaber og Baller, jeg bad Dronningen tilgive mig, at jeg ikke modtog Indbydelsen.

Dronning *Louise* forstod mig saa godt — men sagde, at jeg ikke helt kunde slippe fra hende — jeg behøvede ikke at melde mig. Komme naar jeg vilde. —

Fader hentede Tante Agnes i London og ordnede alt paa bedste Maade. Formue var der ikke, men en god Pension fra Belgien og nogle Diamanter, Fader solgte for hende.

Fader var en glimrende Financier og ordnede Alt saa godt, at

hun levede sorgfrit og havde altid Noget at glæde de Unge i Familien — og de Fattige i hendes Menighed — med. —

Det er fra 1871 jeg rigtig lærte Tante Agnes at kende, og hun blev en stor Trøst og Glæde i mit Liv. — —

I Nordisk Ugeblad for katolske Kristne, Søndag den 27. April 1919 findes en Beretning om hendes sidste Timer, som jeg hid-sætter:

»I Begyndelsen af December Maaned i Fjor syntes det, som om hun endelig skulde blive befriet for de Baand, der holdt hende fangen. En Morgen svigtede hendes Kræfter; hun kunde ikke mere forlade sin Seng. Da man mente, det var Døden, der nærmede sig, besluttede man at meddele hende den sidste Salvelse. Hendes Glæde, da hun erfarede dette, var ubeskrivelig. I hvor mange Aar havde hun ikke længtes efter dette Øjeblik, allerede forlængst havde hun gjort sig bekendt med Ritualet for dette hellige Sakramente for at kunne modtage det i den rette Aand, og det var da ogsaa med den dybeste Andagt og med den inderligste Deltagelse, hun nu fulgte de hellige Ceremonier. Straks efter modtog hun den hellige Kommunion som Vandringsbrød, og hun mente selv, at Befrielsens Time var slaaet. Stor var derfor hendes Skuffelse, da hun mærkede, at Døden lod vente paa sig. Der fulgte nu et næsten tre Maaneders Sygeleje, som dog mere havde Karakter af en stille langsom Ebben ud af Livet.

I de sidste Uger laa hun bevidstløs hen, men hver Morgen, naar Tiden for den hellige Kommunion nærmede sig, var det, som om Livskraften atter blussede op, og hun modtog det hellige Sakramente med den samme Andagt og Længsel som aldrig før. Ofte, naar hun i Dagens Løb i korte Øjeblikke vaagnede op til Bevidtheden, udtrykte hun atter sin inderlige Længsel efter at se Gud og blive forenet med ham, og da kunde hendes Blik undertiden lyse, som om hun allerede i det fjerne skimtede de himmelske Boliger.

Hendes Aand forvirredes ikke trods Legemets umaadelige Svaghed, og endnu til det sidste saa man hende øve den Selvovertindelse, som var bleven hendes anden Natur. Det var gribende at se hende fra Tid til anden ligesom tvinge sig ud af sin Døs for

at henvende et Par kærlige Ord eller blot et venligt Nik til en besøgende, hvis Nærværelse var hende bevidst.

Det var en Lørdag, Guds Moders Dag, den ottende Marts henad Klokker Elleve om Aftenen, at hendes Livs Drøm skulde gaa i Opfyldelse. Hendes sidste Handling var en Velsignelse til den, som i mange Aar havde plejet og støttet hende med en Datters Omhu og Kærlighed. Da man lige efter ønskede at vide, om hendes Aand endnu var bevidst og klar, henvendte man til hende den apostoliske Hilsen: Lovet være Jesus Kristus! Denne Hilsen havde hun altid elsket og ofte benyttet, den var jo et Udtryk for hendes Livs særlige Kald og hendes Hjertes bestandige Trang til at love og prise Gud. Med et klart og inderligt I al Evighed. Amen afsluttede hun da nu denne sit Livs skønneste Lovsang! Straks efter faldt hun hen i den Søvn, hvoraf hun faa Timer senere skulde vaagne i Evigheden.«

Den katolske Kirkegaard.

Et enkelt hvidt Marmorkors, hvorpaa der staar

»Lovet være Jesus Christ«.

Tante Agnes sidste Ord, da hun sov ind i Døden. Stene hvorpaa Korset hviler bærer Indskriften:

Baronesse Agnes Beaulieu,
f. Comtesse Ahlefeldt-Laurvigen.

f. 5. Juli 1825

død 18. Marts 1919

R. I. P.

Hvide blomstrende Sirenbuske favne Korset.

Jeg har lige sat hvide dobbelte Pinselilier ved Foden af Stenen.

En vidunderlig fredelig Eftermiddag med skinnende Sol over Graven, blaa Himmel og Opstandelsens Glæde!

AF TANTE AGNES' OPTEGNELSER

nogle Aar efter jeg forlod Danmark,
Min »Dagbog« fra 1863,
og til i Dag den 25. Juni 1892.

Min daglige Morgenbøn

I Navnet Faderen Sønnen og den Hellig Aand.

Med et taknemmeligt og ydmygt Hjærte og med den dybeste Ærefrygt knæler jeg ned her for Dig, min Herre og min Gud, ved denne Nats Ende, og takker Dig for alle Dine Velgerninger for al den Naade og Barmhjertighed, Du har bevist mig i denne Nat, og beder Dig tilgive mig det Misbrug, jeg har gjort af den. Under Din Varetægt har jeg hvilet stille, rolig og tilfreds, og Du har bevaret mig for alt Ondt.

Tak! for al den Søvn og Hvile, Du har skænket mig, og hvor-med Du har givet mig Kræfter til at tjene Dig denne Dag.

Tak! ogsaa for de vaagne Timer og tilgiv mig, at jeg saa daarlig har benyttet mig af dem. Herre, jeg er ikke værdig til at staa for Dit Aasyn — vend Dig ej bort fra mig, »spyt mig ej ud af Din Mund«. Aabn mit Hjærte og mine Tanker, min Mund og mine Øren, at jeg kan love og prise Dig. Jeg vil tilbede Dig med dine hellige Engle i Himlen, som synger

»Hellig! Hellig! Hellig!«

Jeg vil nu love og prise Dig med Dine troende Børn her paa Jorden, som siger:

»Gloria in Excelsis«.

Ære være Gud i det Højeste og Fred paa Jorden blandt Menne-skene, som har en god Villie.

Vi lover Dig, vi priser Dig, vi forherliger Dig, vi takker Dig for den store Kærlighed; Herre Gud himmelske Fader, almægtigste

Herre Jesus Kristus, Du Guds Lam, som bærer Verdens Synder, annam vor Bøn.

Du Guds Lam, som bærer Verdens Synder, forbarm Dig over os, og giv os Din *Fred*, thi Du alene er hellig, Du er den Allerhøjeste, Du sidder med den Hellig Aand i Gud Faders Herlighed, hvorfra han igen skal komme at dømme Levende og Døde.

Jeg vil ikke alene tilbede Dig her med Dine hellige Engle, jeg vil ikke alene love og prise Dig med dine troende Børn, men jeg vil love prise og takke og tjene Dig allevegne og til alle Tider i Himlen hist og her paa Jorden.

Jeg begynder nu denne Dag i Navnet Faderen, Sønnen og den Hellig Aand.

Alle mine Tanker, Ord og Gerninger og Lidelser, som Du, Marie og alle Hellige og alle Engle gjorde medens de var her paa Jorden, og for det Maal, hvorfor Du døde paa Korset, og hvorfor Du opofrer Dig i Dag paa dine hellige Altre.

Herre hjælp mig dertil — velsign mig dertil!

Jeg tror alt, hvad Din katolske Kirke byder os at tro, fordi Du, som er den evige Sandhed, selv har lært den det.

Jeg haaber formedelst Din elskelige Søn Jesus Kristus Tilgivelse for vore Synder, Din Bistand her i Verden og den evige Salighed hisset. Jeg elsker Dig af mit ganske Hjærte, Sjæl og Sind, fordi Du har elsket os først.

Kære Herre, Du ved, at jeg tror og haaber og elsker Dig, styrk min Tro, mit Haab og min Kærlighed, hjælp mig til, at den i Dag maa være ganske anderledes, end den hidtil har været. Min gode Engel beskyt og bevar mig nu i denne Dag fra Synd og fra alt, hvad der kunde mishage Dig, fra al Kødets Lyst, fra Øjnenes Begærlighed og fra et hoffærdigt Liv, fra al Overilelse og Tankeløshed, fra al Dovenskab og Sløvhed og Egenkærlighed. Hjælp mig ikke blot til at stride imod alle mine onde Tilbøjeligheder og mit kolde Hjærte, men hjælp mig ogsaa til at ære Herren i denne Dag og være en god Engel blandt de stakkels Mennesker. Hellige Agnes, giv mig din Kærlighed til Frelseren, saaledes som Du havde den. Og Du Marie, til hvem jeg har sat al min Tillid næst efter Gud, giv de stakkels Sjæle, som pines i Skærs-

ilden al den Aflad, som jeg i Dag maatte erhverve mig. Bed for dem, og bed for mig.

Til Marie ubesmittede Undfangelse tre Ave Marie.

Ihukom naadefulde Jomfru Marie, at man aldrig nogensinde har hørt, at Du har forladt den, der har taget sin Tilflugt til Dig, anraabt Dig om Din Bistand og bedt Dig om Dine Forbønner. Besjælet af en saadan Tillid kommer jeg til Dig, iler jeg til Dig, staar jeg for Dig som et elendigt Menneske sukkende og bævende.

O Marie, Verdens Herskerinde og det evige Ords Moder, kom mig til Hjælp nu og i den sidste Døds-Stund.

Amen.

Angelus.

Derefter den hellige Messe i Kirken eller aandelig Deltagelse i den.

Epistel, Evangelium etc. Herrens Bøn, de sacramentale Ord ved Forvandlingen, den hellige Communion, Takkebøn, Forbønner for levende og Døde. Velsignelsen. —

Naar derefter min egen Takkebøn er til Ende, og jeg har anraabt om den Hellige Aands Bistand — *Veni Creator Spiritus* — begynder jeg min Betragtning, som jeg har forberedt om Aftenen, førend jeg gaar til Hvile; den varer en Time og er taget ud af Skriften efter den Tid af Kirke-Aaret, vi er i.

Denne Betragtning er af den største Betydning for min Sjæl — den oplyser mig om Indholdet af Guds Ord — Hans *Villie* — Hans bundløse Kærlighed, lærer mig at kende Ham mere og mere, men tillige mig selv. Det er helt personligt.

Det vigtigste derved er at give Agt paa Herrens Indskydelser — at fatte nye kraftige Beslutninger, at lytte til Hans Røst, lade sit Hjærte opvarme af Hans Kærlighed.

Ved en sliq Betragtning — selv for et Menneske, som er saa lidet oplyst som jeg, kommer man Gud saa nær; og det er vel ogsaa derfor, at jeg, naar jeg takker Gud for alle hans Velgerninger, altid maa tilføje: men mest for det nærværende Øjeblik — at jeg kan tale med Dig som Ven til Ven.

I Dagens Løb en solid, aandelig Læsning: Dagens Legende, to Gange daglig en kort Samvittighedsundersøgelse og 3 Gange »Angelus« (Englenes Hilsen til Marie) og en Times Tilbedelse foran det hellige Sacramente, hvor jeg da frembærer Bønner for Andre, som Gud giver mig Kærlighed til at bede for. Dog denne Time kan jeg ikke gøre klart Regnskab for.

At være saaledes for Herren i hans hellige Tabernakel i Kirken er mit Paradis paa Jorden.

Da jeg forstod, at det var Guds Villie, at jeg skulde leve for min Moder, kunde jeg slet ikke fatte, hvorledes jeg skulde holde dette ud — udelukkende kun for Savnet af den hellige Kommunion, som jeg i de sidste 6—8 Aar havde faaet den Naade at modtage meget hyppigt. Gud giver mig dog Kræfter til at bære Savnet, men han alene kender min Længsel.

Jeg har dog lidt efter lidt erfaret Velsignelsen af »Ske ikke min, men Din Villie«. Ja, jeg erfarer det dagligt, jeg synes paa en særlig Maade, og det forekommer mig, som var Guds Villie og min een; Guds Interesser og mine er blevet forenede.

Men jeg vil nu ej fortabe mig i Gud, men se at blive færdig med denne »Dagbog« som jo kun er en Ramme om mit verdslige Liv.

Disse Andagter, som nu har fyldt mange Sider, og som rigtignok ogsaa er et Middel for mig til at følge Herren bedre efter, tager i Virkeligheden ikke saa lang Tid op, som man skulde tro; og enhver, som føler virkelig Trang til at have Omgang med Herren kan med Undtagelse af den sidste Time foran Tabernaklet faa Tid dertil, naar han indretter sig derefter. Jeg har opnaaet det ved at staa et Par Timer før op — det er en Vane.

Paa Ture beder jeg min Rosenkrans. Som oftest naar man har mange Forretninger, tror man saa let, at de forsømmes, naar Tankerne er saa optagne, men min Erfaring har vist mig, at man langt bedre kan udføre sine Pligter.

Min Dag har altid været opfyldt under alle de forskelligste Forhold, saa jeg ej mere tror, der findes Ro og Hvile her paa Jorden med Undtagelse af (undertiden) i Bønnen, og det er vel ogsaa derfor, den faar mig til at tænke paa Paradiset.

Min Dag til Kl. 12 gaar med Brevskrivning og Samtale med Mennesker og Forretninger — baade aandelige og andet. Et Par Timer med Haandarbøjde næsten udelukkende Kirkearbejde og Fattigfolks Tøj. Saa gaar jeg ud — jeg har altid et Maal, som Pligten eller Hjærtet (jeg ved ej hvilket) byder mig.

Efter Middag, som altid var sen (Kl. 6 — i de senere Aar med Beaulieu Kl. 8) maa jeg tilstaa, at jeg vegeterede en Stund — trods selskabelige Pligter ude og hjemme, og nu i Familien, for det meste liggende paa Chaiselonguen, naar det lod sig gøre. —

Naar hver gaar til sit, plejer jeg at leve op, og kan da som oftest have en god Stund, hvor jeg føler, at jeg lever — eller hvis jeg turde sige, at »Gud lever i mig«.

— Og Natten — den gaar heller ikke tom og død forbi, — jeg trænger Gud ske Lov ikke til megen Søvn.

Ja! saaledes har mit Liv været og er omtrent siden *Matuildes* Død.

Mine ydre Forhold har været yderst forskellige, men de har ingen videre Indflydelse haft paa mit Liv, uden at de har hjulpet mig mere og mere fremad til Maalet. —

»Maalet, hvornaar vil jeg naa det?«

Jeg er glad, at det er skjult for mig, da jeg ellers maaske vilde fristes til Utaalmodighed. Min Trøst er, at jeg hver Dag kommer Maalet nærmere, *saafremt* jeg benytter den Naade, Gud skænker mig.

Siden jeg endnu har et Par Blade tilbage, vil jeg benytte disse til at nedskrive nogle Brudstykker af mine daglige Henvendelser til min elske Herre og Gud:

Kære Herre, skalt og valt med mig efter Dit Velbehag, lad mig dø (i denne Dag) eller lad mig leve, saa længe jeg kan tjene Dig, lad mig blive syg eller rask, eller blive, som jeg er, lad mig leve paa Fredensborg eller her eller i Udlandet, lad mig blive

afholdt, eller det modsatte, giv mig aandelig Trøst eller Mistrøst — — —

Herre, gør med mig, hvad Du vil.

I Dig vil jeg leve, i Dig vil jeg dø.

I Dine Hænder overlader jeg i Dag alle mine Tanker, Ord og Gerninger, mit Hjertes Udgydelser, alle mine Glæder og Sorger, al min Nød og Elendighed, men ogsaa alle de Kræfter, jeg har modtaget af din store Naade, alle mine Evner, min Hukommelse og alle mine Sanser og Lemmer, al min Stræben, mit eneste Maal — og mit hele Hjerte. Herre, tag mig til Din Naade og tag mig i Din Tjeneste.

Herren synes mig da altid at svare:

Jeg har taget Dig til Naade derved, at jeg kom fra Himlens lyse Sale fra min Herligheds Glans for at leve et møjsommeligt og besværligt Liv her paa Jorden, for at forsone Dig med Gud og gøre Bod for Dine Synder — dog ikke alene derfor, men ogsaa for at vise Dig Vejen, den snævre Vej, Angerens Vej og Bodens Vej — Fattigdommens, Renhedens, Forbedringens Vej, Kampens Vej og Opofrelsens Vej, Lydighedens Vej, Taushedens og Alvorens Vej. Livets og Lysets og Sandhedens Vej, Fredens og Kærlighedens Vej, Fuldkommenhedens Vej, Sagtmodighedens Vej, Ydmygelsens Vej (Maries Vej), Foreningens og Himlens Vej. Jeg har aabnet Himlen for Dig, gjort Dig til Arving af den og Medarving med min elskede Søn, Jesus Christus, formedelst Daabens hellige Sacrament, jeg har tilgivet Dine Synder, saafremt Du angrer dem af Dit ganske Hjerte og gør Bod derfor til Dit sidste Suk, paa Korset formedelst Bodens hellige Sacramente, — jeg har beredt Dig en Plads i Himlen og vist Dig Vejen dertil ved mit Ord og givet Dig den Hellig Aand for at forklare Dig alle disse Ting ved Confirmationens hellige Sacramenter, — jeg har taget Dig til min Naade, idet jeg har ladet Himlen komme ned paa Jorden og draget Dig selv derhen, hen til Alterets hellige Sacramenter, hvori jeg har givet Dig Lys og Liv og Arbejde og Hvile, Marie til Din Moder og en Engel ved Din Side. *Her har jeg givet Dig mig selv.*

»O! Herre, jeg er ikke værdig til al Din Naade, sig blot et Ord, og min Sjæl vorder helbredet.«

BREVE MELLEM TANTE AGNES OG MIG

Ordrup, Torsdag Aften 1914

Tak for dit Besøg, som jeg længe har haft godt af ved Din Ro og Alvor. Mit Hoved er meget træt, formedelst den ustandselige Tale om Krigen, især Frk. N., som studerer alle Slags Aviser og Kort for at studere Krigens Gang. Det er saa naturligt, men i denne Tid er det mere end nogensinde, at man maa løfte Hjerterne opad (Sursum Corda). Det er 24 Timer siden, jeg begyndte dette Brev. — Jeg vil sige Dig noget, som Du vist ikke synes om. Jeg kommer nemlig lige fra Kapellet, og da jeg dér vilde samle mine Tanker til Bøn, endte det med, at jeg bad den gode Gud gøre en Ende paa det rædsomme Myrderi, lige meget hvem der gaar af med Sejren. O disse Billeder, som Frk. N. bragte mig, hvor den Ene ligger oven paa den Anden.

Nu er her saa herligt stille, og jeg vil tænke paa Eder.

Godnat, Du elskede Kim. Hils vore Venner fra

Din *Lama**).

Tirsdag Aften Kl. 10.

Hvor ser Verden dog sørgelig ud, — de slaas jo som vilde Dyr, — Menigheden i Eders Kirke — og i alle Nationers Lande. — Jeg slaar det altsammen sammen og beder Gud forbarme sig over al den Nød og Elendighed, der hersker i alle Lande og alle Stænder, — i mit eget Hjerte, og jeg tror, Gud hører mine Bønner, og hvis han endnu ej vil give os Fred udefra, saa give Han os Fred i vore Hjerter, naar vi bede ham derom.

Jeg tænkte, Du kunde lide et lille Livstegn fra mig, derfor

*) Agnes Beaulieu.

sendte jeg Dig disse mine Tanker fra Din gamle Lama, som elsker Dig.

Har Du læst *Johs. Jørgensens* nye Bog, — den skal handle om Grusomhederne i Belgien, jeg vil ikke læse den.

Ordrup, Torsdag 19/s.

Kære elskede Kim.

Naar man er blevet 90, skulde man tro, at Ens Dyder tog til, men jeg mærker, at det modsatte er Tilfældet, og hvis Adolph havde levet, vilde han kalde mig hysterisk. Skønt Frk. J. — Agnes, ja, Dit Kort beroligede mig med, at der intet var i Vejen, saa, ja saa længes jeg saa taabeligt efter Dig. Det skulde jeg dog nok overvinde, men — men forbarm Dig over »poor me« og skriv mig igjen et af Dine originale Brevkort og skæld kun Lama ud.*)

*) Udtog af Lamas Breve til Kim.

III BOG
MINDEBLADE OG SKIZZER
Af Mathilde Ahlefeldt

Agnes, Hedvig og Mathilde Ahlefeldt
(efter Maleri — se Teksten)

MINDER FRA SOMMEREN 1868

Jeg sidder og drømmer i mit yndige lille Kabinet paa Vallø Slot. Et stort Billede i en prægtig forgyldt Ramme fortæller mig om tre smaa Piger, — der alle tre stirrer paa mig, som de vilde sige: »Husker Du?»

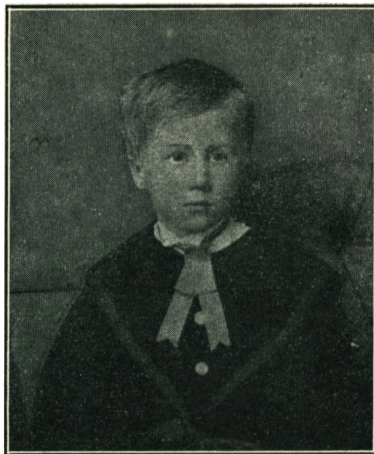
Det er *Agnes*, *Hedvig* og *Mathilde*; den yngste, en lille Tyksak, er mig selv. Hun sidder paa en Skammel i lyserød Silkekjole og ser Billeder i en tyk Bog aa! hvor jeg var træt af at holde den paa mit Skød. — Mine Øjne er blaa, mine Kinder røde, de tykke smaa Ben i hvide strikkede Strømper og graa Bruneller.

Bagved sidder Agnes i en kedelig, stærk blaa Kjole med sorte Fløjelsbaand og et hvidt Hækletøj i Haanden. Hæklenaalen holder hun forkert — et Bevis paa, at hun ingen Interesse har for Haandarbejde; derimod har hun det for at klatre i Træer, søge Fuglereder, samle Sten og glæde sig over al Naturens Herlighed. — Hver Gang hun ser sig selv — nu paa de gamle Dage — bliver hun rasende over Kunstnerens Opfattelse af hende: den beviser, at han ingen Kunstner var.

Hedvig staar bagved hende, med lyseblaa tærnet Nederdel, hvidt, klart Liv; hendes skønne gyldne Haar er strøeget alt for langt tilbage, men hendes fine klare Teint kommer mere til sin Ret. — Hun er en pligtopfyldende, rolig lille Pige, — men meget modig, og naar detgælder, mere Vildkat end vi andre, — dog intet læser man af Maleriet. Det er kun en kedelig foto-

Tre Søstre (Fotografi).

Frederik Ahlefeldt.

grafisk Gengivelse. — En ung Kunstner, som saa det forleden, sagde: »Dette Billede maa være malet efter Fotografi.« Det var det nu ikke, — men Maleren blev senere en meget dyrket og dygtig Fotograf (Hansen & Weller), protegeret af Arveprinsesse *Caroline*, Frederik den Sjettes Datter, og haabede ved dette Billede at skaffe sig mange Kunder, men det lykkedes nu ikke.

Arveprinsesse *Caroline* lod Billedet male til vore Bedsteforældres Guldbryllupsdag.

Moder, som var en yndig, poetisk Dame, bad Kunstneren om at male hendes tre smaa søde Piger mellem Blomster.

»Nej,« svarede denne, »et er en forældet Idé,« og Mor maatte give tabt. Far sagde: »Den eneste, der ligner, er *Mathilde*, for hende har jeg malet.« Dermed mente han, at han lo og spøjte i det forfærdelig hede Atelier, opmuntrede og trøstede hende, — og hun elskede sin Far højst af alle.

Naa, endelig blev Maleriet færdigt og *ikke* beundret.

Det er blevet fortalt mig, at Hendes kgl. Højhed aldrig spurgte sine Damer til Raads ved slige Lejligheder, men derimod en tro gammel Tjener, som anbefalede en ukendt vordende Kunstner, som skulde gøre sin Lykke ved dette Billede og faa mange store Bestillinger, — lykkedes altsaa ikke.

Grevinde Antoinette, f. Frijs.

Grev Carl F. C. Ahlefeldt.

BEDSTEFORÆLDRENE'S GULDBRYLLUP

26. Juli 1868.

Vi var samlede hele den store Familie med Børn og Børnebørn paa Fredensborg Slots Marskalsbolig, — hvor *Grandpapa*, som havde tjent 4 Konger, allernaadigst havde faaet Fri bolig, som Grandmama beholdt efter sin Mands Død. — Dér tilbragte vi mange glade Timer.

Guldbryllupsdagen begyndte meget højtideligt. Alle gik i Kirke, — vi behøvede ikke at gaa over Ridebanen, — en Dør førte fra Boligen ind til Kirken. Jeg husker, at jeg sad mellem Søstre, Kusiner og Fætre og gjorde mig mine Betragtninger, som en femaarig kan gøre det. Grandpapa og Grandmama med Sønner og Svigerdøtre laa paa Knæ foran Alteret, og Præsten, gamle Pastor *Wiedemann*, med den store hvide Krave. — Hvad betød dog dette? Længe, længe grundede jeg derpaa, men spurgte aldrig.

Saa husker jeg Kong *Christian den IX*, Dronningen, Prinsesse Thyra, senere *Hertuginde af Cumberland*, og Prins *Valdemar* som en stor smuk Dreng med tykke, bare Ben, — snart var Huset fuldt af Gæster.

Men hvad der morede mig allermest var, at *Grandmama*, Guldruden, gik paa Stylder i de lange Linde-Alléer, fulgt af sine lange Sønner. Faders Stylder var saa høje, at vi tre, som fulgte med, kunde gaa under hans lange Ben paa vore smaa Stylder. —

Ja, det var Sport dengang, og hvor vi øvede os i at gaa op ad Stentrappen, — *Hedvig* var den dygtigste.

Mor og de andre Damer drev ikke denne Sport, — det vilde have været ukvindeligt. —

Saa husker jeg Middagen, hvor Børnebørnene sad ved et Sidebord. Onkel Adolf, som holdt en lang Tale, der aldrig fik Ende, og at vi hver fik et Rundstykke, hvoraf en vittig lidt ældre Fætter lavede Vugger og sagde, det var til vore Børn, — hvad vi fandt var en udmærket Idé.

Ja! saa blev det Sengetid, og jeg, som altid tænkte paa at glæde Far, krøb i hans store Seng for at overraske ham, — og da han mange Timer efter kom, fandt han en lille tyk sovende Unge, som havde gennemvarmet den for ham — i den hede Sommer 1868. — Men jeg tror nu alligevel, han var glad over at finde mig der.

SOMMEREN 1868

Sommeren 1868 var forfærdelig hed. Hvor jeg husker, da vi i Juni Maaned kørte ud til Lyngby i Enkedronningens Vogn. Fader var Kavaller hos Enkedronning *Caroline Amalie* og boede paa Sorgenfri, og saa boede Moder og vi Børn i en eller anden Lejlighed i Kongens Lyngby. Undertiden havde Fader Held til at finde en smuk Bolig, som da vi boede i Frøknerne *Feyerskovs* smukke Hus; men i 68 holdt Vognen udenfor en lille pæn Villa i Hovedgaden — lige ved en Smedje! En stakkels Lænkehund hylede ved vor Ankomst; den var fuld af Saar og Fluor. Jeg husker, at vor yndige Moder, der var saa bange for Hunde, i sin Medlidenhed overvandt Frygten og tog en Karaffel med Vand, som hun langt borte fra kastede over Hundens blodige Øre. Jeg fandt det upraktisk, men det var rimeligvis *Agnes*, som udtalte det.

Vi havde Moders Jomfru *Madsen* og Kokkepigen Elisabeth

Enkedronning Caroline Amalie.

med og boede i nogle smaa hede Stuer. Hvad egentlig de to unge dygtige Piger bestilte, ved jeg virkelig ikke. Jeg syntes, Maden egentlig kun var Fluor og fandt det skrækkeligt, men i 1868 udtalte man ikke sit Misbehag, man led i Stilhed. Moder klagede aldrig; naar hun blot kunde komme op til Fader paa Sorgenfri og være sammen med ham, var hun lykkelig, — og lykkelig for og elskelig mod sine tre Smaapiger.

For os var der en evig Pynten i hvide Kjoler med kulørte Sløjfer, naar Fader og Moder skulde til Taffel, vi Børn til Chokolade hos den dejlige Enkedronning.

Legekammerater havde vi ogsaa. Smedens havde tre Døtre, Alma, Elisabeth og Ingeborg, jævnaldrende med os tre. Alma var altid i Unaade hos sine Forældre, Elisabeth sladrede og Ingeborg løb med mig. — Jeg skammer mig endnu i Dag over mig selv, — kan aldrig glemme det: Vi maatte ikke tage Sommeræbler. Og saa en Dag fandt jeg den lidt yngre Ingeborg med sit Forklæde fuldt af Æbler. Jeg tog hende alvorlig i Skole. (Hvad mon

Oxford-Bevægelsen vilde sige til en femaarig Skriftefader?). Jeg fik hende til at sidde ved Siden af mig paa et lille Stentrappetrin, der førte ind til Smedens Lejlighed, og foreholdt hende det urigtige i at stjæle; det var Synd mod Guds Bud. Ingeborg græd og gav mig Æblerne, hvorpaa jeg gik ud i Haven for at kaste dem bort. — Men som den Farisæer, jeg var, bed jeg i Smug af et af dem, saa snart jeg kom i Skjul bag Træet. — Det staaer endnu for mig som en meget uædel Handling. (Og jeg glemte at skrifte dette for Ingeborg, som en Oxfordmand vilde have gjort).

MINDET LADER SOM INGEN TING,
ER DOG ET LØNLIGT KILDESPRING

Det var en Aften i Februar i det Herrens Aar 1873. Forlængst laa jeg i min Seng — og stirrede med søvnige Øjne paa min Søster, der aldrig kunde komme til Ro. — Det lange, skinnende Guldhaar blev børstet med mere end almindelig Alvor; saa blev det delt i mange smaa Dele og til sidst flettet i smaa bitte haarde Piske; saa hen til Servanten, og med utrolig Ro og Værdighed blev alle de smaa, haarde Genstande dykket i Vandkanden, en efter en, og saa tørret i Haandklædet, og endelig kom Natkjolen paa, efter at hvert Stykke sirligt var sammenlagt, hvert Baand glattet ud, — at hun gad!

Jeg blev lysvaagen og var ved at forgaa af Latter, naar jeg tænkte paa, at jeg brugte to Minutter til at komme i Seng, — løste et Par Hægter og et Par Baand — rystede det hele af mig og sparkede det i Luften, samlede det sammen med min Haand, kylede det paa Stolen og hoppede i Sengen saa den knagede.

Naa! Endelig blev Kam, Nøglerne og Læbepomaden lagt ved Hovedgærdet, den sædvanlige Slutning paa Afklædningen; — saa slukkedes Lyset; jeg følte under min Hovedpude, om Gaven, Metakromatykibilleder, fandtes. — Alt i Orden. — Nu maatte jeg sove, saa det snart kunde blive Morgen, — thi saa var det Festdag i Huset; — og jeg vidste, at Fødselsdagsbarnet vilde staa med Guldglorie om Hovedet, — Forvandlingen af de mange smaa haarde Piske.

Kl. 7 næste Morgen steg min Søster med Værdighed ud af Sengen, kastede et Blik hen til mig — og skyndte sig ind til Far og Mor, hvor hun blev kysset og klappet og modtog Gaver; jeg hoppede bagefter og fik mig et ekstre Godmorgenkys af Far; — Sine bragte Vintergækker med yndigt grønt Mos imellem; hun havde købt dem af Amagerkønen.

Efter en hurtig Paaklædning fo'r jeg som en Stormvind rundt i Stuer og paa Gange — allevegne i Vejen — og meldte, hvad der kom baade fra Køkkentrappen og Hovedtrappen; beundrede Heddas Nydelse af sin Mælkevandsthe, glædede mig over, at det snart blev den 14. Marts, saa kom min Tur.

Bordet med den fine hvide Dug stod i Dagligstuen, og Gaverne paa det begyndte allerede at brede sig. Moder gav Ordre til Tjener og Piger og saa straalende glad ud.

Kl. 8 $\frac{1}{2}$ ringede det: »Klingelingeling«, — »Det var Køkkentrappen,« meldte jeg: »Hyacinter fra Bedstemor!« De blev stillet bagest paa Bordet, seks store duftende Hyacinter, der sirligt blev ordnet i symmetrisk Orden, blaa, rød, hvid, lyserød, lilla, mørkeblaa. —

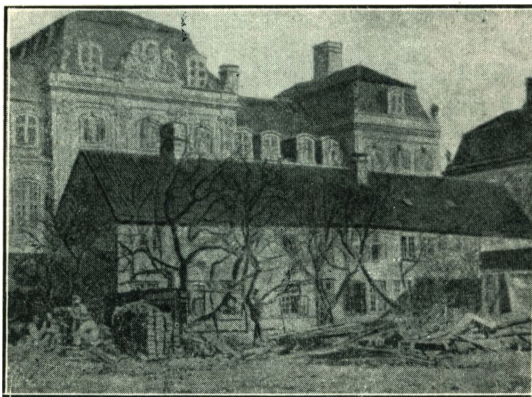
Klingelingeling! Atter Køkkentrappen, og jeg ned ad Gangen, den lange Korridor — Kransekagen! Den ulykkelige Konditor-dreng og Tjeneren kunde ikke hurtigt nok for mig faa løftet den ud af Kurven, jeg skyndte paa dem og nærrede et svagt Haab om, at et lille Stykke skulde falde af. — Hedvig modtog Kransekagen i Dagligstuen med al den Anstand, en ung 12 Aars Komtesse kan opbyde, og saa, om hendes Navn, der prydede Kagen, var stavet rigtigt. — Kagen blev efter Ordre stillet midt

— Malinde Ahlefeldt.

paa Bordet — lige midt, saadan; hun satte prøvende Hovedet paa Siden, — jo, det kan gaa.

Klingeling, det var Køkkentrappen. Vor kære trofaste Madsen fra Lyngby med Børn — Senararia under den ene, Sodakage under den anden Arm. — Klingelingeling! Atter Køkkentrappen, Elisabeths Alfred, denne Gang uden Buket, med Undskyldning fra Moder, at Blomster er saa dyre.

Ved Marmorpladsen.

Far titter ind og ønsker »God Fornøjelse«, selv flygter han til Bedstefar i Bredgade med den yndige lille Frederik for at skaane Vidunderbarnet for Kysene og Klappene.

Chokoladen koger, den lugter allerede dejligt over hele

Huset. — Stabler af Kager ordner Mor i Spisestuen. Agnes synes, der bliver gjort for meget Væsen af de to Smaa, som holder Fødselsdag i *Sæsonen*. — Der er slet ingen i Byen, naar hun skal fejre sin.

Hedvig staar i Sol og betragter sit Bord; med matematisk Nøjagtighed sparer hun Plads til de kommende Gaver. — Imidlertid er Kjolen fra Bedstefar og 6 Par Handsker kommet til. — Handskerne ordnes ligesom Hyacinterne efter Farve.

Klokken slaar 12. — Byens fineste Karet standser i Porten — Bedstefars Vogn! Bedstemama med sit yndige, milde Ansigt træder ud deraf, ledsaget af to elskelige Tanter, alle belæsset med Gaver — Legetøj og Bøger. »Geburtstagsbarnet« bliver trykket og kysset; vi omfavnes af Bedstemor.

Atter dundrer det i Porten. Kongelig Vogn, Arveprinsens Kusk med den trekantede Hat paatværs. — »Nun haben wir das liebe Tante Adelheid« melder jeg og forsvinder hurtigt i en Krog, da jeg skal tale Tysk. — »Mein Sonnenschein« kaldte hun mig,

hvilket gjorde, at jeg rødmede, saa hele mit Ansigt glødede af Undseelse. »Geburtstagsbarnet« blev omfavnet af en henrivende smuk og fin gammel Dame, som, idet hun rakte en Gave frem, holdt en lille Tale paa Tysk over Lykke og Pligter. —

Klingelingeling! Klingelingeling! Masser af Børn med Mødre indfandt sig — Børn i hvide Kjoler, Bruneller med broderede Mamelukker. — Atter en kongelig Vogn, — den holdt udenfor paa Gaden. Døren aabnedes for den fineste Hofdame, hende, som Fødselsdagsbarnet hemmeligt havde til Forbillede. — Et Utal af gamle Damer og alle, som Mor kunde opdrive fra For- og Nutid, myldrede gennem Dørene.

Nu bødes Chokoladen om, man spiste, drak og lo, — Børnene spillede Lotteri i Spisestuen, medens Mødrene hver især beundrede deres Prægt-eksemplarer. — Da Klokkeren var lidt over 4, havde den sidste forladt os. Vi pyntede os i nedringede, hvide Kjoler med kulørte Sløjfer. Jeg friede til et Par af de lyse Handsker, som haarnakket blev mig nægtet. —

Jomfru Madsen.

Atter dundrede Bedstefars Vogn. — Tjeneren sprang op bag-paa, og vi kørte over Marmorpladsen til Bredgade 45, hvor Festmiddagen skulde være. Fødselsdagsbarnet havde et Par Veninder med. Bedstefar udbragte Skaalen i perlende Champagne, og Hedda maatte op til ham og kysse og klinke, og saa det samme om og om igen hele Bordet rundt. Jeg glødede af Undseelse ved Tanken om, at jeg den 14. Marts skulde samme Tur, det eneste mørke Punkt paa min ellers saa glade Fødselsdag.

Om Aftenen spillede vi Gnav om Chokoladeløver, og paa Slaget 10 kørte vi atter hjem, eller snarere gyngede hjem i Bedstefars Karet.

Saa kyskede vi hinanden til Godnat, men Hedvig var endnu

længere om at komme i Seng denne Aften end ellers; idelig maatte hun ind at se paa sit Bord — og forsøge, hvorledes hun skulde ordne alt i Gemmer og Skuffer. — Indtil Fader Stemme lød: »Godnat, Børn, nu skal I sove.« Men til vor Beroligelse hørte vi Mor sige: »De søde Børn har moret sig saa dejligt i Dag, lad dem dog have Lov at snakke lidt endnu.«

KRAFT I NATUREN

Aftenstemning.

Det var Aften — en dejlig varm Sommeraften. Kløvermarken var næsten rød som Blod, farvet af den nedgaaende Sols Straaler Og hvor var de Kløverblomster skønne og saftige; hvilken stærk ubøjelig Villie ligesom lyste ud af dem, der de stod i Aftenens Skønhed. — Hvilken Vellugt fyldte Luften omkring os. Vi plukkede en Buket saa stor, som det var os muligt at bære den, løftede den højt op mod Solen; og se -- de dejlige Farver spillede deri, vi inddrak den søde Duft i fulde Drag, vi lo og sang, kastede os ned i den røde Kløver og jublede som Børn — for en lille Tid efter at blive ganske stille i al dens betagende Dejlighed.

Se! aa se! Solen daler langsomt, og den fattige Rønne med Straatag og smaa grønne skævtsiddende Ruder bliver paa een Gang et Ildslot — saaledes maa der se ud i Ildkongens Palads. —

Vi stirrer og stirrer næsten blændet af alt det Lys — saa siger den yngste af os sagte ud i Luften »En Hytte hans Hj-erte« — — Fred, Lys og Kærlighed toner det i Hjertet. — Men en af os rejser sig og siger stærkt: »Kraft og Glæde!« — og det er, som alle de smaa røde Blomster nikker — Du skal se, al Kraft og Glæde faar du af Verdens Moderskød. Kraft og Glæde til at leve sund og frisk her paa Jorden. — Kraft og Glæde til at skue ind i Himlens dejlige Sollys. — Vi, som staar saa langt under dig, vi kan lære dig det, og herude mellem os skal du glemme dine Bekymringer — og atter blive stærk og sund, blive fyldt med Kraft og Glæde.« Og vi trykker de dejlige Buketter saa store og rige mod vore straalende Ansigter, som nu herude paa Marken er blevet friske og glødende, og vi hvisker — »Du Lykkens Blomst.«

Men vi maa hjem! — Mange Dage derefter, ja hele Ugen staar en pragtfuld Buket røde Kløverbloster i det smukt slebne Krystalglas paa mit Skrivebord. Alle, som ser den, studser over dens Skønhed; men til mig vender den alle sine rødmende Smaabloster — og til mig alene jubler den »Husker du hin Sommeraften? Husker du Solen? Husker du jer Alle med de straalende Ansigter? Husker du Ildslottet? — Husker du Duften? Husker du, at Kraften og Glæden udspringer af Jordens Moderskød?« Og jeg — jeg bøjer ikke Hovedet, men jeg ser op med jublende Tak! Ja! Jeg husker!

Fredensborg Oktober.

»Det er Efteraar, de gyldne og røde Blade drysser sagte ned i den stille Aftentime, medens Maanens kølige Straaler oplyser Fredensborg Slotshave.

Alt ligger Lindens gule Blad i Havens Gange, og den Dag Stormen flyver over den stille Have, hvirvles de rundt i en lystig Dans og fortæller, hvorledes de har smykket de store Træer i de prægtige gamle Alléer.«

»Vi har givet Somren Skønhed. Vi har bredt Skygger over alle Skøvbloster, saa de bevarede deres Liv saa længe som muligt.«

»Vi har opfyldt vort Hverv, og nu løber vi Væddeløb med hinanden, fortæller om den flygtende Sommer, for naar Frost kommer at stivne og blive ganske stille.«

»Men vi har levet! — — Har Du det?«

Levende Mennesker trænger vi til — Mennesker, som kan give Livet Skønhed!

Jeg blader i min Erindringsbog.

Gud ske Lov, jeg har kendt levende Mennesker, mange — mange, som nu har lukket sine Øjne — ikke til Død, men til Liv.

Kender Du det forunderlige, at naar man mindes En — som har haft det evige Lys i sig, saa er det som Din Sjæl bliver let og klar — Dit Ansigt bliver ungt, Dine Øjne glade som i Barnsdage.

Og Din Ven med al sin Alvor, al sit Skælmeri, al sit Hjertes rige Varme bøjer sig over Dig taler saa trøstende og kærligt til Dig.

Hvad hvisker hun? — — Husk! — og Glem!

»Husk, naar jeg gjorde Dig glad!

»Glem, naar jeg gjorde Dig trang om Hjærtet!

LENSGREVEN I MISSIONSHUSET

Der var stort Røre i den lille By. Lensgreven skulde tale i Missionshuset!

Der kom ikke mange Mennesker i Missionshuset. Vor Vaskerkone betroede mig, at Missionæren havde været Skomager, og saadan en brød Folk sig ikke om at høre.

— Men i Aften talte Lensgreven; derfor maatte alle derned med Honoratiores i Spidsen, og snart blev Missionshuset fyldt af en lyttende Skare.

Lensgreven kom virkelig hin Vinteraften og talte med en saadan Begejstring, Tro og Kraft, at Stilheden blev saa stor, at den kunde høres.

— — —

Det var en tavs Menneskeskare, der begav sig paa Hjemvejen i den klare Frostnat. Men den usalige Trang til at snakke løste snart Tungens Baand. Ytringer som: »Hvor skal Greven sove i Nat?« — »Det var en øndig Mand!« — »Bare han kommer igen!« — summede om Ørerne.

— — —

To Damer, en yngre og en ældre, fulgtes ad.

Begge var bevægede, optagne — den ældre mumlede bleg og forstyrret:

»Saa gavner alle ens Opofrelser, alle ens gode Gerninger intet!«

Den anden saa uforstaaende paa hende.

Hvad mente hun? — kendte hun ikke Kristendommens A.B.C.? — Var dør nu gaaet Lys op for hende? —

Hun drog sin Ledsagers Arm under sin og prøvede et Par beroligende Ord. —

»Gavner intet altsammen!« — og saa skiltes de. —

Næste Morgen hørtes høj Tale i Grevindens Køkken. Karlen uden Tommelfinger med Pukkel og hvidt Forklæde gestikulerede ivrigt med Skobørsten.

»Greven har ikke Lov til at sige, at der ingen Forskel er paa

Tyve, Drankere — og ordentlige Folk — det er Løgn, er det! — forresten er det en dejlig Mand!»

Hvad havde Greven da sagt?

Da Stemningen var borte, huskedes det næppe, men naturligvis havde han sagt noget frygteligt, han hørte jo til »Indre Mission«, og den Slags Mennesker maa man jo tage sig i Agt for. —

Jo længere Tid der var forløbet siden hin Aften, hvor Forsamlingen aandeløs betaget havde lyttet til Grevens Ord, desto haardere og mere fordømmende, fanatiske — blev de udlagte.

Hovmodig havde han været — og alle ved jo, at Kristendommen prædiker Ydmyghed. — Han havde staaet og talt som Lensgreven.

Hvad havde Greven da sagt? — Ingen huskede det! — Han havde ganske enfoldigt uden særlige Talegaver forkyndt Evangeliet — at vi kun kan blive salige af Naade — ikke ved vore egne gode Gerninger.

Man maa undres over, at dette skulde være en ny Forkyndelse — men Folk vil høre Nyt; derfor blev Ordene misforstaaet.

Kort Tid derefter hændte det utrolige.

En god, elskelig halvhundredaarig Dame, der i al Uskyldighed morede sig med at give smaa Selskaber og nyde Livet med Skovture i den vidunderlige Egn — hvorved hun glædede mange Unge —, og som aldrig glemte den, der var i Nød, — fik pludselig Skrupler og syntes, hun intet havde udrettet i Livet, — til Trods for, at hun som eneste Barn havde været den mest opofrende og kærlige Datter for sine gamle Forældre. —

Hun forlod Byen for at lære Sygepleje.

Honoratiores fraraadede denne Omvæltning. »Toppen« vrikkede med Hovedet: »Hver sin Lyst; hun forstod det blot ikke — forresten kunde det være lige meget.

Mange sukkede over Verden nutildags: at en fornem 50-aarig Dame vilde finde paa sligt!

Praktiske Folk mente, hun var gal.

Ja, og saa blev hun snart glemt af Selskabet. Kun naar Samtalen truede med at gaa i Staa, spurgtes med et Smil: »Er det sandt, at Frk. . . . maa staa op Kl. 5 for at gøre Hospitalstjene-

ste?« — saa lo man uden at vente paa Svar, glade over selv at nyde Morgenhvilen — — —

Og den prægtige, energiske 50-aarige — ja, hun sled i det med alle sine Evner og Kræfter — i Uger — Maaneder. Saa fik hun en Blodforgiftning, bukkede under og maatte selv lade sig pleje. Hun blev dog rask igen — og kom tilbage efter Aars Forløb — og stillede sig til Lægernes Disposition til Fattigpleje.

Den lille By glædede sig over at have spaaet rigtigt. — Folk mente — — —

Naar nu Lensgreven vilde blive borte, var alt igen paa den rette Plads i Byen! — — — 1898

VED AARHUNDRET-SKIFTET — 1901.

Det var Aarhundredets første Dag. En gammel Krage hoppede med en uhyre vigtig Mine fra Gren til Gren, saa al den hvide Sne stod som en Støvsy omkring den — helt blændet rodede den op i det brune Løv, der kun var dækket af et lille Lag Sne, saa baskede den med Vingerne, lagde Hovedet paa Siden og kiggede ned af den dejlige Allé — det var uhyre stemningsfuldt, men ikke nok for Kragen.

Time kom, og Time gik; jo højere Solen steg paa Himmelen, medens Sneen dryssede af de bladløse Træer, saa kun de nøgne Grene tegnede sig sorte mod den blaa Himmel, desmere forventningsfuld og urolig blev Kragen. Hvor Mennesker er mærkelige tænkte den, idet den satte sig paa Ryggen af den gule Bænk midt i Alléen.

Hvorfor kommer de da ikke og ser paa al den Herlighed. I Efteraaret, da Bladene forlængst var afdryssede, da her var taaget, vaadt og mørkt, da vrimlede her af Besøgende — det forstaar sig: kun paa den Tid, Prindsen spadserede her. Ak! Ja, der var meget, en stakkels Krage ikke forstod.

I Dag havde den jo haabet at faa Løsning paa sit Livs Gaade. Fordi det var jo saaledes, at én Gang ved et nyt Aarhundrede fik Kragen et Ønske opfyldt. — Og nu havde den ønsket at faa menneskelig Stemme og at tale med hver En, den mødte.

Men Ingen kom, — hvorfor?

Spiste de og morede sig med hinanden og glemte Naturens Herlighed? Men hvad vilde Kragen spørge Menneskene om?

»Om Mennesket var lykkeligere end Kragen?«

Timerne gik, Kragen blev træt og gnaven, mismodig sukkede den:

»Hvorfor har jeg dog andre Ønsker og Længsler end mine Lige?«

Nu havde den Solen i Øjnene — saa den slet ikke saa, at en Dame nærmede sig — før en høj elegant Skikkelse næsten fløj forbi den, efterfulgt af en dejlig rød Hund.

Det er forbistret sukkede Kragen — hvor hun har Hastværk — — men paa mindre end et Sekund kredsede den over hendes Hoved og dalede ned ved hendes Fod, gjorde sit høfligste Skrabud og stammede:

»Om Forladelse.«

Damen fór sammen, stirrede paa Kragen, idet hun fløjtede ad Hunden til Undsætning.

Kragen hviskede beskedent:

»De ved jo, at vi Krager faar et Ønske opfyldt hvert Aarhundrede.«

Nej, det havde hun ingen Anelse om, det stod hverken i Geografien eller i Verdenshistorien, endnu mindre i de franske Romaner. Kragen spurgte undselig, den vilde blot gerne vide, om hun var »lykkelig«, naar hun saadan fór gennem denne dejlige Park.

Damen ligesom talte ud i Luften.

Jeg slaas med mig selv, og det hjælper, tilføjede hun, idet hun slog Nakken tilbage.

Slaas med sig selv, gentog Kragen forfærdet. Ja! naar Livet er trist; Humøret sort og man har nok af Ærgrelser, saa er det den bedste Hjælp. Hun fløjtede ad Hunden, mere behøvede en gammel Krage ikke at høre.

For Enden af Alléen skimtedes nu en høj ældre Herre.

Bedre Lykke denne Gang.

»Om Forladelse« — Hvor godt den udtalte disse to Ord denne Gang.

Den gamle Herre standsede, saa sig forbavset om, idet Haanden langsomt hævede til Hatten — Fanden heller, mumlede han. —

»Næ!« svarede Kragen, — »det er kun mig.«

Med et foragteligt Blik stirrede Herren paa Kragen og gik roligt videre.

»Ak! Kære Herre, sig mig dog: Er I lykkelig.«

Med Munden sammenkneben for ikke i Raseri at tabe sine kostbare Tænder, og i stor Forbitrelse fjærnede Herren sig uden at værdige Kragen et Svar.

I dette Øjeblik fløj atter en rød Hund forbi.

Der har vi hende igen, men jeg skal nok holde mit Næb; men til Kragens Forbavselse viste det sig at være en mindre, fyldigere, med et friskt, smukt Ansigt, og hun svingede uafbrudt en grøn Stok med Sølvhaandtag i Solen.

Kragen blev varm om Hjertet, den hoppede frækt imod hende, glemmende sine Fraser og skreg hende lige ind i Ansigtet:

»Er Du lykkelig?«

Hun gik et Par Skridt tilbage. Kinderne mistede deres Farve. Aandedrættet kom og gik. Kragen bad om Tilgivelse, at den havde forskrækket hende og fortalte, hvad den ønskede.

»Om jeg er glad,« svarede hun, idet Øjnene drømmende søgte ud i det Fjærne. — Saa tog hun sig med Haanden til Panden.

»Jeg slaas med mine Tanker,« skal jeg sige Dig — om Munden bævede det saa underligt. — — —

Men hvem kommer der, en Kæmpe i lange Pelsstøvler, den laadne Hue trykket ned i Øjnene, de hvide Haar flagrende for Vinden — Gestikulerende med Haanden og mumlende langt tilbage mellem Tænderne.

Kragen havde næppe Mod til at gøre sit Spørgsmaal:

»Er Du lykkelig,« hviskede den i Øret paa ham og forsvandt.

Den gamle Præst studsede, hvorfra lød denne Stemme.

Ak! Det var vel fra ham selv. —

Lykkelig, smilte han — lykkelig, smilte han bittert, saalænge man har saa meget at kæmpe med herinde — han slog sig haardt for Brystet.

Kragen var lige ved at hyle højt.

Da hørtes en let Raslen — en Barnevogn blev skubbet gennem de brune Blade — en dejlig Dreng med store, forundrede

Øjne stirrede paa Kragen, nej Kragen vilde ikke spørge Barnet; i saadan to straalende Øjne boede kun Lykke.

Saa vendte den sig med sin blideste Stemme til den unge Moder, som trak Vognen, hvor Barnet sad:

»Er Du lykkelig?«

Først f6er hun sammen — og det var som hun vilde kaste sig over Barnet for at beskytte det for en kommende Ulykke.

Kragen gentog sagtmodig:

»Er Du lykkelig?«

Da saa hun med en saa inderlig Glæde og Kærlighed paa sin lille Dreng og stammede:

»Jeg burde være det, men jeg er altid bange, min Dreng skal blive syg,« hun brast i Graad. »Og maa slaas med disse Ængstelser.«

Kragen svang sig højt op i Luften, den ønskede, at Solen var gaaet ned, at den atter blev helt Krage igen.

Dog se, en høj kraftig Skikkelse kom løbende gennem Alléen, han saa ud, som han kunde indtage hele Verden.

»Hurra,« jublede Kragen, og fløj ham i Møde.

»Er Du lykkelig?«

»Trolddom ved højlys Dag,« udbrød han.

Den lille Krage forklarede alt.

»Om jeg er lykkelig — Jo, Ja — Joo — Jo. . . Jeg er det, for saa vidt, jeg ikke maa slaas med mig selv.

»Ak!« tænkte Kragen. —

Er det det, som Menneskene kalder deres højere Natur. —

»Vi Krager slaas da kun med hinanden.«

Saa satte Kragen sig mistrøstig til Hvile — om 10 Minutter gik Solen ned — og — saa — var Æventyret ude. —

Men nu kommer den sidste han kan faa Lov at tale med, en Dame — Hatten lidt paa Snur — Capen lidt paa skæv. Kraven op om Ørene, Muffen dinglende i en Snor paa Maven.

Kragen syntes strax, den kendte hende.

»Krage søger Mage« jublede den, og saa fløj den hende ind i Ansigtet. —

Og hun blev slet ikke bange, det var, ligesom hun havde ventet ham.

»God Dag, Glædeligt Nytaar gamle Krage, hvad har Du paa Hjærtet.«

Og Kragen fortalte sit lange Æventyr om alt, hvad den havde oplevet, og hun smilte forstaaende. —

Da Kragen havde lettet sit Hjærte, spurgte den:

»Er Du lykkelig?«

Hun smilte vemodigt: »Det er egentlig en Hemmelighed, som Du ikke maa røbe for din befjedrede Slægt:

»Vi har saa uendelig meget forud for de Umælende, saa mange Glæder, saa mange Sorger, saa megen Kamp og Strid. Der er noget, der hedder Egenkærlighed, og det findes i hvert Menneskes Sjæl, og vi maa kæmpe imod den — det er Egoisme, der gør, at vi ikke ere lykkelige.«

»Og maa alle kæmpe den Strid?«

»Ja det maa vi.«

Kragen græd: »Jeg forstaa kun saa lidt — Er det umuligt at hjælpe Jer. —

»Du kan det ikke, kære lille Krage, kun den, som har skabt os, kan og vil hjælpe.«

Kragen smilede og nikkede, lidt klogere var den bleven, og aldrig vil den sladre om Menneskets Hemmelighed, og nu var den glad, den blev Krage igen, den vilde ikke bytte med Mennesket.

TANKER VED ET BESØG

I DET NYOPBYGGEDE VALLØ SLOT 1904.

Stille, Aftenen er kommet. — Langt borte bruser Livets Larm. Efteraarsvindens Susen derude i Lindetræernes Kroner prøver at fortælle lidt om Livets Glæder og Sorger; men Døre og Vinduer er tæt tillukkede for at forhindre Lyden derudefra i at trænge ind.

Hvilken Pragt strømmer mig i Møde, naar jeg træder ind ad Portalen. — Hvor er jeg? — Lange marmorflisede Gange — Døre, Vinduer og Vægge, dekorerede i alle de stærkeste Farver, rødt, blaat og grønt, oversaaet med Guldprydelser. — Gule Atlaskes Gardiner for Vinduerne bidrager til at give Sollyset en endnu stærkere skinnende Glans. — Lysvirkningen er stor. —

Valø Slot.

»Er jeg buden til Fest? Vil Gange og Trapper vrimle af en glad blomstersmykket Ungdom? — Hvorfor er her saa tyst? — Ingen Latter giver Genlyd!«

Stille, Aftenen er kommet. Du er i et Kloster!

Et Kloster? Vil disse i alle Regnbuens Farver malede Døre lydløst gaa op — og Par efter Par — af de sortklædte, barmhjertige Søstre vandre forbi med Rosenkransen i de hvide Hænder bedende for Verden — for den Verden, der ligger i det Onde? —

Hør, Taarnuret lyder — dæmpet højtideligt, indtil det atter vil minde om, at du er blevet en Time ældre. —

Du aabner en Dør og træder ind i en Stue; — der er halvmørkt — du skimter en Dame i Lænestolen. — Er hun faldet i Blund — er Aftenen kommet? —

Ja, Aftenen er kommet for hende som for dem alle i det gamle adelige Kloster — men ikke alle ved det. —

Aftenen er kommet, fordi de lod den komme — og for mange har Arbejdsdagen været for kort. Fordi de ikke har forstaaet,

aldrig havde lært at arbejde. — Aftenen er kommet med sin Hvile, sine Drømme — og søde er de Drømme — Drømme om Ungdom og Lykke, hvis Opfyldelse slet ikke anses for en Umulighed, thi graa Haar og Rynker ses jo ikke af den, der ikke vil se — og som har prøvet saa lidt af Livets Virkelighed. —

Der findes gode, kærlige Mennesker i det gamle adelige Jomfrukloster, Mennesker, som gerne gav deres sidste Hvid til den fattige og hjalp deres Slægt saa længe som muligt. —

Og dog I kære, ensomme Mennesker, I, som synes at se Verden og Menneskene gennem et gammelt Jomfrusløv — hvorfor bliver jeg saa trang om Hjertet ved at være blandt eder, hvorfor bliver jeg tung i Sindet af at se paa eder og glemmer mit gode Humør, det, som I alle paaskønnede? —

Hvorfor? Fordi jeg synes, I er blevet narret for Livet. — Alle de skønne Gaver, Gud har givet eder — alle eders Evner — Hvad blev det til? —

Men I smiler med de overlegne Smil, alle gamle har for den yngre Slægt, selv om ogsaa den har traadt sine Børnesko: Du taler som en Taabe. — Vi har vore Drømme ligesaa friske som i vor Ungdom — vore Illusioner er ikke bristet — vi er færdige med Livet, mener du — nej! — men vi ser derpaa fra det fjerne, som paa et andet Skuespil — idet vi roligt siger, naar vi kryber under Dynen og slukker vort Lys: — »Godt, vi nu ikke leger med mere!«

OLIVENTRÆET

tilegnet

Er jeg kommet til Italien for at blive beruset af Farver og Skønhed — eller for at lære at drømme?

Kender jeg ikke Drømmen fra mit glade Fædreneland — fra de kolde straalende Frostdage, eller naar den graa Taage lægger sig med sit skønne graa Spind over Marker og Skove?

Jo, jeg kender den. — Men først nu, da jeg har set Oliventræet, ved jeg, hvad Drøm er.

Naar jeg forlader Italien, maa jeg sige farvel — farvel til den straalende Sol, til de glødende Farver, til Blomsternes berusende Vellugt.

Men eet kan jeg tage med mig hjem — noget, der er blevet min Ejendom, Oliventræet, Drømmenes Træ.

Kender Du Sagnet om Oliventræet? Det har selv hvisket det til mig, da jeg lykkelig og fredfyldt hvilede under dets Skygge. — Det var, som om jeg hele mit Liv var bundet til at drømme, som om jeg aldrig mere skulde forlade det. Elsk det, som jeg elsker det, thi jeg lever og aander kun under Oliventræet. Kan Du forstaa det, saa lyt til de Toner, der udgaar fra det.

Jeg hvilede mit Hoved mod Drømmenes Træ og hengav mig til en Salighed og Fred, jeg aldrig før havde kendt; det var, som jeg og mit elskede Træ var Guds eneste levende Skabninger paa Jorden. — Da bævede det gennem Oliventræets fine graa Grene, medens Maanen lod sit milde Lys skinne igennem det. Og den skønneste Lyd som af bløde Harpetoner omgav mig. — Toner, som voksede og blev til Ord — Ord, som jeg forstod. »Drømmer jeg«? hviskede mine skælvende Læber, »Du er vaagen — lysvaagen,« lød det stille.

»Husker Du? — Ved Du? — at for mange Hundrede Aar siden skete det største, som er sket her paa Jorden — Guds Søn led og stred og døde for at frelse Menneskeslægten fra Fortabelse«.

Jeg huskede, jeg vidste det, og dog havde det aldrig været saa levende for mig som i dette Øjeblik.

»Da var det hin Nat, den tungeste, inden Din Frelser led Døden for Dig, at han kom vandrende hen imod Getsemane Have — aabnede stille Porten og gik derind fulgt af sine tre kæreste Disciple — Jacob, Peter og Johannes. Han sagde: »Bliv her og vaag med mig«. Men Disciplene var saa overvældede af Træthed, at de straks kastede sig i Træernes Skygge for at hvile, medens deres Herre og Mester et Stenkast fra dem kæmpede i Bønnen med Gud.

Oliventræet brugte den Gave, Gud havde skænket det, sænkede sit drømmende Trylleri over de trætte Disciple, saa de hurtig faldt i en dyb Søvn og ikke anede deres elskede Mesters Sjælenød og Kval. De mærkede end ikke, at han Gang paa Gang kom til dem og sagde: »Vaag og bed, Aanden er redebøn, men Kødet er skrøbeligt«. Over Verdens Frelser havde Oliventræet intet

Trylleri, thi Drømmenes Glemsel havde ingen Magt over det største Kærlighedsværk.

»Hvoraf ved Du det,« spurgte jeg dybt inde i min Sjæl. »Vi er fødte til at vide dette — det er hvisket ind i vor Livsspire, vokset sig stort i og med os.«

Men det blev Oliventræets Sorg og Fortvivlelse, at det var i dets Skygge, Disciplene glemte deres Herre og Mester. Saa bad det Gud ydmygt om Tilgivelse, og som et Tegn paa, at det var tilovergivet, om at det ikke alene maatte aande Drømmenes Trylleri over et Menneske, men ogsaa Fred, Fred i en Menneskesjæl. Og hver Gang det sker, at vi faar Kraft til at aande Fred i et Menneskehjerte — det sker sjældent, maaske kun en Gang hvert Hundrede Aar, — saa toner der fra hvert af vore smaa sølverne Blade en fin og aandig Tone, som sammensmeltes i en skøn Harmoni og forstaas af eet eneste Menneske.

Og da er det, som Oliventræet og den ene Menneskesjæl er de eneste af Guds Skabninger her paa Jorden. Oliventræet bliver mere straalende, skinnende og velsignes med megen Frugt og ved, det har faaet Guds Tilgivelse.

— — — —

»Lad os høre mere,« bad jeg.

»Jeg har givet Dig mine skønneste Drømme, vist Dig Naturens Skønhed og henaandet Guds Fred i Dit Hjærte, saa staar det til Dig at modtage, hvad der er skænket Dig, for Du kan blive en Digter af Guds Naade.«

Nu laa jeg paa Knæ i stille Andagt, medens Tonerne svandt, een for een.

Oliventræet stod skinnende graat i det blege Maanelys, og det var, som et henaandet Pust af Fred lagde sig over mit Hoved.

1908.

SINE

Naar jeg beder min Morgenbøn takker jeg Gud for alle mine Kære, som er gaaet bort — og naar jeg takker staar disse kære Sjæle saa levende for mig og jeg ser deres Ansigter skinne af Kærlighed.

Men i Morges slog det mig saa stærkt, at der altid er et Ansigt, som skinner mere glansfuldt end de andre, og naar mine

Tanker dvæler ved hende er det kun med jublende Tak — aldrig kommer der Skygge af et Minde, som helst vilde glemmes, hendes Smil er fredfyldt, kærligt og glad. — —

Er det fordi hun var saa ydmyg, altid glemte sig selv, kun tænkte paa at hjælpe os alle — det var som de Sorger og Trængsler, hun maatte gennemgaa, kun bragte hende nærmere til Gud.

Jeg tror, det er saaledes — — og nu er jeg gammel, over 70 Aar — det føler jeg forresten ikke — — er hun som min gode Engel.

Er jeg bedrøvet, er jeg syg — ja, saa kommer hun til mig i Drømme. — Hun er tavs, bøjer sig kun over mig — eller gaar langt forud, saa jeg kun skimter hende, det er saa beroligende — saa trøstende. — Næsten aldrig drømmer jeg om alle de andre, jeg har levet Livet med — og elsket — men hende — hendes store blaa Øjne ser trøstenden og glad paa mig.

Jeg maa tænke — Du har bevaret Troen og fuldkommen Løbet.
Hvem var hun?

Hun som tog andres Byrder og stille ofrede sig og var lykkelig, naar hendes Gerning lykkedes — var det en barmhjertig Søster, som forsagede alt og til sidst fandt Fred ved at lette andres Lidelser. Meget mere er det. — Hun kendte ikke selv sit Offer — saa glad ved at give sig selv helt.

Datter af Kirkebetjent Petersen ved Garnisonskirke og en yndig Moder — som døde da Sine var meget ung — og derfor blev hun Mor for de mindre Børn. —

Hun elskede Blomster og forstod at binde de skønneste Kranse, helst af vilde Blomster. —

Hun lavede ogsaa kunstige Blomster — et lille Bierhverv.

Sin kære Pastor Blædel elskede hun, ligesom Garnisonskirke, hvor hun fra sin tidligste Barndom sad og lyttede til Guds Ord.

Aah! hvor jeg tydelig husker den første Gang, jeg saa hende — det var Sengetid, vi tre Søstre var meget optagne af at se hende.

Hun skulde være Mors Kamerjomfru og passe lille Frederik, der var to Aar. — Den Gang boede vi i St. Kongensgade 79.

For Mor var hun en Støtte og Hjælp i glade som i tunge Tider og sørgede kærligt for Mor til sit sidste Aandedræt!

De to elskede hinanden. Jeg ser hende endnu, den fine Skikkelse

— alvorlige Ansigt — den sorte Kjole (tætknappet), den Dag hun kom hjem til os, hvor hun blev 45 Aar. Hun vandt straks alles Hjerter.

Fader kaldte hende Kvækerinden.

Moder modtog hende paa det kærligste.

Hun elskede og hjalp os alle.

Naturligvis var Frederik Vidunderbarnet, den bedste; men derfor glemte hun ikke os andre.

Det var for mig, naar jeg tænker paa den Gang, som om der kom Fred og Ro med hende; men det forstod den lille otte Aars Pige jo ikke den Gang, — følte det maaske.

Jeg elskede hende. Sine — Sine — kaldtes fra alle Sider, — og Sine kom altid. — Hvor jeg plagede hende med Spørgsmaal, med mine Sorger og Glæder. — Aldrig et utaalmodigt Svar. Jeg skammer mig, naar jeg tænker paa, hvor jeg misbrugte hendes Hjælp. Ofte tænker jeg paa en Juleaften. Jeg har været en 13 Aar og havde som sædvanlig ikke faaet Julegaverne færdige, og hun monterede en Skammel — syet til Agnes paa graat Lærred med røde Blomster. — Jeg ser den endnu, skæv og mærkelig med rød Saffianskant, — hun lavede den i Stand, medens vi var i Kirke, og den prydede Julebordet.

Det var hende, jeg udøste mine Glæder og Sorger til — lige til hendes Død. — Hver aften kom hun op til mig og sagde Godnat, og vi talte om Dagens Møje og Besvær, — lige til de to sidste Aftener, hun levede, da var hun træt, — og jeg sagde Godnat til hende, — og vi talte saa godt sammen. — Næste Dag sov hun stille ind.

Et Savn saa stort, saa stort!

FEBERDRØMME

Aah! Nej lad mig ligge, — jeg har det jo saa dejligt. — Er du virkelig min kære Petermand, min elskede Graastrib. — Jeg slog mine Øjne op, — jo virkelig, der stod hun ved min Seng, de samme klare trofaste blaa Øjne, det søde Smil om Munden og det hvide dejlige Haar. — Aah, hvor følte jeg mig glad, — var jeg blot Barn igen, — stod hun endnu og vogtede mig som saa

tidt i mine Barneaar — naar jeg laa og græd af Tandpine eller anden Smaapinsel.

Jeg lukkede mine Øjne, følte en vidunderlig Glæde, — jeg var saa tryg, — jeg var et glad Barn og følte mig saa lykkelig, — mumlede sagte. — Men saa kom der et skærende Lys og vækkede mig. Lægen stod ved Sengen.

Patienten er jo helt uklar. — Hvem er Petermand, — hvem er Graastrib? — Han rystede paa sit kloge Hoved.

Aah! Nu kom den skærende Smerte igen. — Lad mig ligge i Mørke og alene — thi saa kommer Lyset inden fra, — saa glemmer jeg Smertes og har det dejligt. — — Temperaturen? Han vendte sig til en Sygeplejerske, som maaske altid var i Stuen — 40 Grader. Det er alt for meget. — Man hviskede. — Saa bøjede han sig imod mig. — Jeg kommer igen i Aften. — Ja! Vær saa god, fo'r det igennem Hovedet, naar bare De vil lade mig i Fred.

Aah! Hvad var det, jeg drømte. — Nej! Det var ingen Drøm. — Jeg husker det hele saa tydeligt. — Jeg var 8 Aar, og Mor sagde: »N skal Du gaa i Seng, saa sender jeg Sine ind, naar hun kommer.

Jeg vilde helst være bleven oppe, var lige bleven færdig med mine Lektier — uden at kunne dem, — havde drukket min varme Mælk, som jeg hadede, — saa laa jeg i Sengen — — og Sine kom. Stuen var halvmørk, kun et Tællelys i en Messingstage stod paa et Bord, og Lyset fra en væmmelig Gasflamme fra Spisestuen oplyste Sine. Hun saa' saa ung, saa alvorlig, saa køn ud, og der kom et Pust af Fred ind i Værelset, — og saa spurgte vi, og hun svarede saa stille og mildt. — Jeg sov ind med en Følelse af, at noget godt var kommen til vort Hjem. Ved Dagens Lys saa jeg, hun havde en hvid Stribe gennem sit mørke Haar. — Hvor var den kommen fra. — Der gættes paa en ulykkelig Kærlighed af Familiens Medlemmer.

Om Aftenen sad hun hos os Børn med Stoppearbejde, medens vi læste Lektier. Jeg rodede i hendes Syskrin, som hun kaldte det. Aah, hvor var der mange morsomme Ting. — Saa blev det Marts, — den herlige Maaned, hvor jeg saa Lyset, — og min Begejstring, dag jeg opdagede Sine, var født samme Dag, 15 Aar før jeg. —

Skillinger havde jeg ikke mange af, men en Mark havde jeg,

og jeg gjorde mig gode Venner med Kokkepigen, som købte mig mørkebrunt Sirts med hvide Prikker, hvoraf jeg syede et Forklæde, som jeg selv klippede og sømmede med hvide Sting, — det var forfærdeligt. Men hendes og min Glæde var lige stor, — og da jeg fik en lille Porcelæns Daabsengel af hende til min Dukkestue, var Glæden paa det højeste.

PRINS HANS AF GLÜCKSBORG

Min Fader, som var Hofmand, var en god Ven af Prins Hans af Glücksborg og fik undertiden Besøg af ham.

Engang havde Fader faaet en ny Tjener, en rigtig frisk ung Mand fra Landet, som havde aftjent sin Værnepligt og nu skulde oplæres til Tjener.

Fader sagde derfor til ham: »Hør nu, Jens; naar det ringer paa Hoveddøren, skal Du altid spørge: hvem maa jeg melde?«

»Jovel, Herr Greve,« svarede Jens.

Fader var imidlertid Undersøger i »Københavns Understøttelsesforening«. Derfor kom der mange Slags Mennesker, og Jens fik Besked paa, at hvis der kom nogen, og han ikke forstod, hvem det var, skulde han spørge, om de var fra Balsamgade.

En Dag kom Prins Hans paa Besøg.

»Hvem maa jeg melde?« spurgte Hans bukkende.

»Prins Hans.«

Jens hørte kun Hans og spurgte: »Er De fra Balsamgade?«

I det samme lukkede Fader Døren op og gmodtog — til Jens' Forbavselse — Prinsen med et dybt Buk.

Saa snart han var kommet inden for Døren, udbrod Prins Hans: »En meget net ung Mand, Deres nye Tjener; men hvorfor vilde han absolut have, at jeg skulde være fra Balsamgade?«

MALERIET FRA 1790

Et dejligt Billede af Grøger hænger i min Dagligstue. Det forestiller en smuk, slank, ung Kvinde med brunt Haar, der krøller i Panden, og store dejlige mørke Øjne. Hun har en hvid tæt-sluttende Empirekjole paa og staar støttet mod en mørk Mur,

hvorpaa der ligger nogle hvide Liljer. Baggrunden er mørke Bjerge, og Belysningen dæmpet.

Det er min Bedstemoders Søster, Fru Berger, født Komtesse Kragh-Juel-Vind-Frijs, som døde i en ung Alder. Hendes Fader og hendes Ægtefælle var fortvivlede over, at de ikke havde et Billede af hende, — end ikke et Daguerreotypi. De opsøgte derfor Maleren Grøger, forklarede, hvordan den afdøde havde set ud, og bad ham om muligt at male hende efter denne Beskrivelse. Kunstneren afslog det pure til stor Sorg for de efterladte.

Der gik Aar, — og saa en Dag sendte Maleren Bud efter de to Herrer. Da de kom hen i hans Atelier, saa de paa Staffeliets et stort tildækket Billede. Maleren drog Dækket fra, og fulde af Glæde og Forundring udbød de begge: »Det er hende, lyslevende!«

Kunstneren fortalte da, at han i lang Tid havde ønsket at kunne male det Billede, men det var ham ikke muligt; men en Nat drømte han, at en skøn ung Kvinde stod for ham med hvide Liljer i Haanden. Han sprang straks op og fæstede Billedet paa Lærredet, og Resultatet var straalende.

Hvorledes jeg fik Billedet, er en Historie for sig. Jeg havde fra min Barndom elsket og undret mig over den romantiske Historie om dets Tilblivelse. Min Bedstemoder ejede det, og hendes ældste Søn arvede det efter hende. Hun sagde altid: »Det skal Mogens have.« — Mogens var min Onkels Nevø, Lensgreve Mogens Frijs Frijsenborg.

Saa en Dag, da jeg var paa Besøg hos min Onkel, fandt jeg ham irriteret læsende i sin Avis, medens han gyngede voldsomt i sin amerikanske Lænestol og bakkede paa sin Pibe. Han ænsede mig næppe.

»Mogens er blevet Frikonservativ!« raabte han rasende. »Saa skal han ikke have Tante Bergers Billede!«

»Hvem da?« spurgte jeg spagfærdigt.

»Det kan Du faa!«

Jeg var maalløs, og endnu mere taknemlig, da hans Plejedatter, som var hans Universalarving, gav mig det efter hans Død.

Prinsesse Wilhelmine.

PRINSESSE WILHELMINES BILLEDE

Prinsesse Wilhelmine, Frederik VI's Datter, der første Gang var gift med Prins Frederik, den senere Kong Frederik VII, stod Fadder til min Fader. Han blev opkaldt efter hende, og jeg har endnu det Ur, han fik i Faddergave af sin Gudmoder, Prinsessen.

Jeg har ogsaa det Billede, hun gav Prins Frederik i Brudegave — en yndig, ret stor Tegning af Prinsessen siddende i Frederiksberg Have udenfor Apistemplet. Dengang hun ønskede at

blive skilt fra sin Gemal, gav hun Billedet til min Bedstemoder, der var hendes nære Veninde, med de Ord: »Det skal Nette have; han maa ikke beholde det.*)

BREVE FRA KONGEHUSET OG ANDRE

Brev fra Enkedronning Caroline Amalie til Greve og Grevinde Ahlefeldt i Anledning af deres Guldbryllup 1868:

Kære Grevinde Ahlefeldt!

Paa denne saa skønne Festdag bringer jeg Dem og Greve Ahlefeldt min hjerteligste Lykønskning, en Festdag, som kun faa opleve, og som De med end større Glæde kan fejre, da De vides siden 50 Aar i Troskab at have delt alt med hinanden.

Nu beder jeg Gud, at Deres saa lykkelige Ægteskab endnu maa vare en Del Aar, og at Livsaftenens Stund maa være Glæde.

Da jeg ikke personlig kan være hos Dem denne Dag, har jeg tilladt mig at sende Dem mit Billede og beder Dem ikke at ville forsmaa det.

*) Billedet findes nu paa Bellinge.

Brev fra Prins Hans af Glücksborg til Grev Ahlefeldt, der var i Wien med sin syge Svigerinde, Baronesse Hedevig Zytphen-Adeler:

Kære Greve!

Fredensborg Slot, Juni 29de 1876.

Ingen kan have ledsaget Dem med mere hjertelige Ønsker paa Deres Rejse til Wien, og under Deres sørgelige Ophold dersteds, end jeg. Dagligen har jeg tænkt paa Dem og Deres Hustrus Sorg og Angst i denne tunge Tid, og naar jeg aldrig lod sende Dem et Ord, saa var det kun, fordi jeg var overbevist om, at De kendte min Deltagelse ogsaa uden Forsikring, og at Deres Tid formodentlig var noksom optaget med Brevskrivning, for ikke med et Svar til mig at falde Dem til Byrde. —

Men denne Gang forlanger jeg ingen Svar, kun for mig selv føler jeg en oprigtig Trang til at sige Dem, at de sidste Efterretninger har stemt mig, og jeg tilføjer hele Familien, i højeste Grad bedrøvet! Maatte vi ikke idag høre det værste! Og De og særdeles Deres Hustru være i den dybeste Sorg, men ganske opgiver jeg ikke Haabet, saalænge der er Liv, saa længe er der jo ogsaa Haab. Jeg kan næppe fatte Tanken, at denne Rejse skulde faa en saadan sørgelig Udgang, at den kære Syge skulde dø i Udlandet, i Hotellet, saa langt bort fra alle hendes Nærmeste, og fra den Virkningskreds, som hun forstod at udfylde paa en saa sjælden mønsterværdig Maade! Er hendes Tilstand maaské bedre ved disse Liniers Modtagelse, saa tør jeg maaske vente et telegrafisk Ord om Tilstanden, ellers beder jeg hverken at telegrafere eller at skrive. Jeg tilføjer Forsikringen om min oprigtigste Deltagelse, og Bønnen om at udtale denne ogsaa for Grevinden, og forbliver stedse, kære Greve,

Deres — —

Brev til min Moder, Grevinde Ahlefeldt-Laurvigen, fra Hertuginde Wilhelmine af Glücksborg, Frederik den 6's Datter:

Glücksborg, d. 26. Juli 1885.

Dyrebare Grevinde.

Hvor finder jeg Ord for at udtrykke Dem, hvor *hver Linie* af deres *kostelige* Digt rører mig.

Jeg takker Dem *usigeligen*, skønt det glæder mig, at min saa kære Gudsøn*) af og til tager til Takke hos mig, jeg haaber, han skrivligen har sagt alt tænkeligt fra mig.

Glücksbourgs Genius**) er desværre bortrejst, hvor vilde De have savnet hende, hvis De havde været her.

Endnu saa tusind Tak for Deres himmelske Skrivelse, saa bliver jeg Deres Dem saa teknemmelige hengivne

Wilhelmine, Hertuginde.

Kronprins Frederiks Brev til Greve Ahlefeldt efter Besøget paa Korse-
litze 1889:

Charlottenlund, den 13de November 1889.

Kære Grev Ahlefeldt!

Deres saa venlige Brev af 8. d. M. kom mig i Forkøbet, thi det havde været min Agt, efter atter at være kommen lidt i Ro, at have skrevet Dem til for endnu engang at gentage min hjerteligste Tak, ikke alene for Deres og Deres Frues saa store Gæstfrihed og Venlighed, men for den hele Maade, hvorpaa Alle fra den Højeste til Laveste paa Godset har modtaget mig, — saa kom Deres Brev, og derfor maa jeg da først ogsaa takke for dette. — Lad mig da sige Dem, kære Greve, at længe har jeg ikke befundet mig saa ved og lykkelig nogetsteds, som netop hos Dem i Deres hyggelige Hjem, hvor Alle kom mig imøde med saa overordentlig megen Godhed og Venlighed; jeg tilbragte Dage hos Dem, som jeg længe vil mindes, og som kun hos mig har kunnet forøge Lysten til oftere at turde besøge det saa skønne Corselitze.

Jeg gentager kun her, hvad jeg ofte har udtalt for Dem: at jeg med Glæde og Taknemmelighed modtog Udnævnelserne til Protector for Fideicommiss'et, og at denne min Glæde kun ydermere er bleven forøget ved mit Besøg hos Dem, da jeg dér har haft saa rig Lejlighed til at overbevise mig om, at det ogsaa for Beboerne har været kært at se mig blive knyttet til Classenske Fideicommiss.

At min hele Rejse i Stiftet kun lod mig have efterladt de glædeligste og varigste Minder, derom haaber jeg, alle, der var Vidne til min Glæde over Befolkningens saa venlige Modtagelse, ville være forvissede om.

**) Grevinde Röst, Prins Julius' Gemalinde.

Idet jeg gentager min hjerteligste Tak til Dem og Grevinden, beder jeg Dem at bringe hende saavel som Deres Døtre og Søn min venligste Hilsen, og forbliver jeg Deres hengivne

Frederik, Kronprins.

Brev fra Dronning Louise til Baronesse Agnes Beaulieu.*)

8. Nov. 94.

Min kære trofaste Agnes!

Deres Brev kom ikke uventet, jeg vidste jo, at De af alle var Deltagelsen selv i vor ufattelige, store Sorg.

Gud har sendt os denne svære Prøvelse, og det er ogsaa Ham, der ved bedst hvorfor.

Han giver os Kraft, som ikke et Menneske formaar at give os, og den er med min ulykkelige Datter! Idag forlod de det elskede Sted med ham, den ædleste, bedste Mand, Fader, Søn og Hersker! Gud staa os alle bi og især hans elskede Søn og Efterfølger! 26 Aar.

Naar jeg er i Byen, venter jeg Dem med Glæde, kære Agnes.

Brev fra Prins Hans af Glücksborg til Grevinde Ahlefeldt Laurvigen:

20. 2. 06. Gule Palæ.

Kære Grevindel!

Hjertelig Tak for Deres velgørende Deltagelse i min dybe Sorg! Hvert Ord i Deres Brev gjorde mig saa godt! Ogsaa hvad De siger om Deres kære afdøde Mands Ytringer om Kongen og mig! Min Fremtid kan jo ikke vare Længe mer! Til da har jeg aldrig tænkt paa min Alder, nu ved jeg, at ogsaa jeg er ved de 80.

Undskyld disse faa Ord, jeg har saa meget at besvare og takke for kære deltagende Breve! Snart rejser nu Alle til sit Hjem! Tænk da paa min Ensomhed, og hvor tungt det bliver.

Tag endnu en varm Tak og stedse som før Grevindens meget hengivne

Hans af Glücksborg.

*) I Anledning af Kejser Alexander den III's Død den 1. November 1894.

Nedenstaaende Stamtavle viser, hvorledes Komtesse Mathilde Ahlefeldt-Laurvigen nedstammer fra Kong Fredrik d. III., hans tro Medarbejder Borgmester Hans Nansen, Søheltene Niels Juel og Cort Sivertsen Adeler samt Kong Christian d. V's tre berømte Statsmænd: Ulrik Fredrik Gyldenløve, Statholder Fredrik Ahlefeldt og Peder Griffenfeld. Alle disse virkede samtidigt i Tidsrummet 1650 til 1700.

<u>Fredrik d. III. d. 1670 Margrethe v. Papen</u>			<u>Hans Nansen d. 1667 g. Sophie Petersdtr.</u>	<u>Cort Adeler d. 1676 g. m. Anne Pelt</u>
<u>Ulrik Fredrik Gyldenløve d. 1704 g. Antoinette v. Aldenburg</u>	<u>Fredrik Ahlefeldt d. 1686, g. Elisabeth v. Leiningen</u>	<u>Niels Juel d. 1697 g. Margrete Ulfeldt</u>	<u>Mikkel Nansen g. Karen Hellekande</u>	<u>Fr. Chr. Adeler d. 1726 g. Henriette Margrete Lente</u>
<u>Antoinette Danneskjold- Laurvig</u>	<u>Carl Ad. Ahlefeldt d. 1722</u>	<u>Knud Juel d. 1709 g. Elisabeth Knuth</u>	<u>Karen Nansen d. 1672 g. Peder Griffenfeld d. 1699</u>	<u>Fredrik Adeler d. 1766 g. Beate Rosenkrantz</u>
<u>Fredrik Ahlefeldt Laurvigen d. 1773 g. Bertha v. Holstein</u>			<u>Charlotte Amalie Griffenfeld d. 1703 g. Fredrik Krag</u>	<u>Cort Vilhelm Adeler d. 1785 g. Ulrica Cicignon</u>
<u>Christian Ahlefeldt Laurvigen d. 1791 g. Elisabeth Juel</u>			<u>Ida Helle Margrethe Krag d. 1738 g. Jens Juel-Vind</u>	<u>Fred. Adeler d. 1816 g. Bertha Moltke</u>
<u>Jens Juel Ahlefeldt-Laurvigen d. 1794 g. Sophie Dorothea Hedemann</u>			<u>Jens Krag-Juel-Vind d. 1776 g. Sophie Magdalene Gram</u>	<u>Sophie Hedvig Adeler d. 1859 g. Herman Løvenskjold</u>
<u>Christian Fred. Christoph Ahlefeldt Laurvigen d. 1871 gift med</u>			<u>Fredrik Krag-Juel- Vind-Friis d. 1815 g. Frederikke Juliane Holstein</u>	<u>Bertha Henriette Løvenskjold g. Georg Fredrik Otto Zytphen Adeler d. 1878</u>
<u>Wilhelm Fredrik Ahlefeldt-Laurvigen d. 1897 gift med</u>			<u>Antoinette Nancy Krag-Juel-Vind-Friis d. 1883</u>	<u>Bertha Sophie Louise Zytphen-Adeler d. 1922</u>
<u>Mathilde Ahlefeldt-Laurvigen d. 1937</u>				

NAVNEREGISTER

- Adeler, Bertha, se Moltke.
- Lotte, se Warnstedt.
- Sofie Hedvig, f. 15. Jan. 1795, d. 2. April 1859, gift 1813 m. Herman Løvenskjold X
- Ahlefeldt-Laurvigen, Agnes Henriette Charlotte, f. 5. Juni 1825, d. 6. Marts 1919, gift m. Baron Napoleon Beaulieu XXIV, 53, 49—63, 101
- Agnes Sophie Louise, f. 29. Juni 1858, g. m. Greve Chr. Krag-Juel-Vind-Frijs XXXIX, XXXX, 5, 45, 71, 72, 75.
- Antoinette, se Frijs.
- Carl Frederik Christoph, Greve, Ceremonimester, f. 15. Dec. 1792, d. 3. Febr. 1871 XXIII, 57, 73, 74, 98.
- Frederik Adolf Chr. Erhard, Greve, Postmester, f. 29. Okt. 1823, d. 30. Juni 1910 XXIV.
- Frederik Greve til Møllerup, f. 16. Juni 1834, d. 28. Juli 1888 XXIV.
- Fredrik, Greve, f. 26. Juni 1869, Forpagter XXXIX, 7, 72, 79, 93.
- Frederikke Hedvig Antoinette, f. 23. Febr. 1861, d. 7. April 1937, Stiftsdame i Vallø XXXIX, XXXX, 6, 27, 71, 72, 74, 77 ff.
- Josephine Mathilde, f. 31. Maj 1828, d. 27. Jan. 1863 XXIV, 52, 57.
- Mathilde (Forfatterinden) VII, 72, 78.
- Richard Julius Fr., Greve, f. 22. April 1819, d. 20. Marts 1863 XXIV.
- Vilhelm Frederik, Greve, Kmh., f. 24. Maj 1830, d. 25. Jan. 1897, Forfatterindens Fader XXI, XI, XXIV ff, XXV, 34, 94, 96, 99, 100.
- Aleksander III, Czar, f. 10. Marts 1845, d. 1. Nov. 1894 101.
- Anders, Skovfoged i Delhoved 11.
- Arenholtz, Carl Elias Viggo, Oberst, f. 12. Aug. 1815, d. 22. Dec. 1887 37.
- Beaulieu, Agnes, se Ahlefeldt.
- Beaulieu, Napoleon Alcindor, General og Diplomat, f. 21. Maj 1800, d. 11. Okt. 1871 XXIV, 54.
- Blædel, Nicolai Gottlieb, Præst, f. 26. Dec. 1816, d. 15. Juli 1879 93.
- Bull, Otto, Kammerherre hos Kronprins Frederik, f. 1. Sept. 1848 XXVII.
- Carlsen, Hans Rasmussen, Kammerherre, gl. Køgegaard, f. 28. Okt. 1810, død 2. Juli 1887 52.
- Hustru, se Frijs.
- Fransiska Antoinette Hilleborg, f. 13. Nov. 1817, d. 28. Febr. 1876, hans Søster 52.
- Jutta Christiane Olivia Bertha, f. 19. Juli 1815, d. 21. Jan. 1866, gift m. Sognepræst Peter Rørdam.
- Caroline, Arveprinsesse, f. 28. Okt. 1793, d. 31. Marts 1881 72.

- Caroline Amalie, Enkedronning, f. 28. Juni 1796, d. 9. Marts 1881 28, 56,
75 f., 76, 98.
- Christensen, Skovrider, Dragsholm 11.
- Christian den VIII, f. 18. Sept. 1786, d. 20. Jan. 1848 9—13.
- Christian den IX, f. 8. April 1818, d. 29. Jan. 1906 9, 73, 101.
- Christoffer, Skovløber, Dragsholm, gift m. Else 11.
- Claus, Jæger, Dragsholm 14.
- Danneskjold-Samsøe, Christian Conrad Sophus, f. 29. Aug. 1836, d. 2. Nov.
1908 38.
- Else, Skovløberkone 10.
- v. Eyben Adelheid, Hofdame hos Prinsesse Caroline, gift m. Baron Fr. Pech-
lin, f. 1808, d. 25. Juni 1882 79.
- Feyerskov, Frk., Lyngby 75.
- Frederik den VII, f. 6. Okt. 1808, d. 15. Nov. 1863 9, 11 f., 98.
- Frederik den VIII, f. 3. Juni 1843, d. 14. Maj 1912 XXV—XXXIX XXVIII,
100.
- Frederik af Hessen, f. 24. Maj 1771, d. 24. Febr. 1845 9.
- Frederikke, paa Hotel Royal 17.
- Frijs, Krag-Juel-Vind, Antoinette Nancy, f. 6. April 1797, d. 3. April 1883,
gift m. C. F. C. Ahlefeldt XXIV, 73 f., 73, 98.
- Frederik Julius, Greve til Juellinge, f. 28. Aug. 1821, d. 14. Sept. 1885 97
- Mogens, Chr., Lensgreve, f. 4. Maj 1849, d. 22. Maj 1923 97.
- Sofie Caroline, f. 28. Juli 1781, d. 21. Sept. 1808, gift m. General Ernst
Ludv. v. Berger 97.
- Asta Tugendreich Adelheid, se Grundtvig.
- Grundtvig, Nicolai Fr. Severin, Biskop, f. 8. Sept. 1783, d. 2. Sept. 1872 56.
- Hustru, se Frijs, Asta Tugendreich Adelheid, f. 12. Marts 1826, d. 5. Okt.
1890, gift 1) m. Holger Reedtz til Palsgaard, 2) m. N. F. S. Grundtvig 55f.
- Grøger, Frederik Carl, holstensk Maler, f. 14. Okt. 1766, d. 9. Nov. 1838 96.
- Hans (Johan), Prins af Glycksborg, f. 5. Dec. 1825, d. 27. Maj 1911 96, 99, 101
- Hans Holstener, Kusk 15.
- Hansen, Skolelærer 13.
- Hansen, Kristen 18.
- Hedemann, Anton Rudolf, Admiral, f. 10. Okt. 1816, d. 24. April 1897 37.
- Henriksen, Chr., Tjener 15.
- Holten, Chr. Fred., General, f. 11. Marts 1817, d. 3. Dec. 1898 34.
- Holstein-Holsteinborg, Christian Christopher, f. 3. Aug. 1856, d. 16. Juli 1924,
Lensgreve 82.
- Jansen, Johan Jacob, Professor, d. 16. Jan. 1878, Tandlæge i Kbhvn. 18.
- Jens Møller 18.
- Jensen, Chr., Skovfoged i Møsten 11.
- Jørgensen, Johs., Forfatter, f. 6. Nov. 1866 67.
- Kauffmann, Heinrich Aug. Theodor, General, f. 13. April 1819, d. 17. Juni
1905 37.
- Kirchhoff, Magnus Hieronimus, Oberst, f. 8. Nov. 1830, d. 4. Jun. 1910 35.
- Knuth, Fr. Chr. Jul., Greve, Stiftsamtmand, f. 12. Juli 1787, d. 30. Okt.
1852 12.

Krüger, Barnepige 14.
 Kochen, William, Kmjkr., f. 10. Juni 1803 10.
 Kusk, Jørgen, Skovløber 11.
 Lerche, Vincens, Greve, f. 29. Juli 1815, d. 8. Juli 1891 35.
 Linde, Julius Georg, Ingeniør, Oberst, f. 1816, d. 11. Maj 1881 32.
 Louise, Dronning, gift m. Chr. IX, f. 7. Sept. 1817, d. 29. Sept. 1898 57, 101.
 Løschau, Godsforvalter, Dragsholm 9.
 Løvenskjold, Eggert (Agga) Christopher Fredrik, Overførster, f. 5. Juli 1788, d. 4. Febr. 1861 12.
 — Herman, f. 24. Jan. 1783, d. 24. Nov. 1825 XI.
 — Bertha Henriette Frederikke, gift m. G. F. O. Zytphen-Adeler, Forfatterindens Bedstemoder, f. 20. Juli 1814, d. 9. Juni 1875 XI, XVIII, XXI, 3, 3—19, 37, 79.
 MacDougal, George Julian Gordon, Admiral, f. 28. Sept. 1818, d. 1. April 1894 35.
 Madsen, Jomfru i Forf.s Hjem 75, 80.
 Moe, Meta, Forfatterinde 20.
 Moltke-Bregentvel, Bertha, f. 16. Nov 1787, d. 2. Maj 1846, gift m. Frederik Adeler X.
 Moltke, Heinrich Adam, Ritmester, f. 11. Aug. 1829, d. 10. Jan. 1892 35.
 Nellesmann, Johs. Magnus Valdemar, Minister, f. 1. Nov. 1831, d. 26. Aug. 1906 XXVI, XXVIII.
 Niels Kusk 15.
 Pechlin, Frederikke Henriette Polyxene, f. 23. Nov. 1798, d. 31. Maj 1857, Hofdame hos Prinsesse Juliane XI, 18.
 — Louise Augusta, f. 12. Febr. 1787, d. 13. Nov. 1869 (Oldemor Zytphen, gift m. Ernst Fr. v. Zytphen (1765—1835) XV, 44, 44.
 — Marie Elise, f. 24. Okt. 1792, d. 15. Maj 1858, Hofdame hos Prinsesse Juliane XI, 18.
 — Nicolaj Otto, Amtmand, f. 16. Dec. 1752, d. 17. Aug. 1807 XI.
 Petersen, Sine, Husjomfru, f. 14. Marts 1848 21, 92—96.
 Plessen, Carl Theodor Aug., Greve, f. 18. Marts 1811, d. 7. Juli 1892 11.
 Roest, Elisabeth Henriette, Grevinde, gift m. Prins Julius af Glycksborg, f. 18. Juni 1856, d. 20. Nov. 1887 100.
 Rosen, Dorothea Hermine Charlotte, Kammerfrøken hos Enkedronning Caroline Amalie, f. 1. Marts 1823, d. 1901 16.
 Rosenørn-Lehn, Erik Chr. Hartvig, til Hvidkilde, f. 26. Maj 1825, d. 5. Okt. 1904 38.
 Rørdam, Jutta, se Carlsen 53.
 Schmidt, Drejer, Dragsholm.
 Scheel, Charlotte Lucie, f. 28. Febr. 1836, d. 4. Febr. 1899, Stiftsdame i Vallø 17 f.
 Schulin, Louise Christiane, gift m. Grev Dannemand, f. 5. Dec. 1815, d. 11. Juni 1884 38.
 Sehested, Hannibal Adelsten, f. 31. Okt. 1811, d. 16. Nov. 1871 17.
 Stampe, Janina Emilie, f. 18. Sept. 1833, d. 28. Sept. 1861 38, 58.
 Svejstrup, Frue, Hotelejer, Roskilde 17.

- Thomsen, Chr. Albrecht Fr., General, f. 31. Maj 1827, d. 28. Juni 1896 XXVI.
 Toft, Marie 53.
 Thyra, Prinsesse, f. 29. Sept. 1853, d. 26. Febr. 1933 73.
 Valdemar, Prins, f. 27. Okt. 1858 73.
 Warnstedt, Charlotte Marie Louise, f. 28. April 1787, d. 27. Nov. 1868, gift m.
 Amtmand Chr. Lente Adeler, f. 29. Nov. 1784, d. 7. Marts 1844 L6.
 Wiedemann, Ole, Præst, f. 17. Aug. 1802, d. 27. Jan. 1886 73.
 Wilhelm, Landgreve af Herren, f. 24. Dec. 1789, d. 5. Sept. 1867 9.
 Wilhelmine, Prinsesse, gift m. Carl, Hertug af Glycksborg, f. 18. Jan. 1808,
 d. 30. Maj 1891 98, 98, 99 f.
 Vincent, Restauratør, Hotel d'Angleterre, f. 1837, d. 2. Decbr. 1883 18.
 Zytphen, Johan Fredrik Ferdinand, Broder til foranstaaende og G. Fr. O.
 Zytphen-Adeler, f. 1821, d. 8. Aug. 1861 19.
 — Anna Amalie Louise Øllegaard, gift m. Chr. C. S. Danneskjold-Samsøe,
 f. 12. Febr. 1818, d. 23. Juli 1903 9, 16.
 Zytphen-Adeler, Bertha, se Løvenskjold.
 — Bertha Frederikke Thusnelda Caroline, f. 7. Marts 1842, d. 6. April 1909
 XXI, XXII, 11, 37.
 — Elise Vilhelmine, f. 29. Dec. 1844, d. 14. Nov. 1906 XXII, 37.
 — Ferdinand Vilh. Georg, Baron, f. 11. Sept. 1847, d. 30. April 1920, Kasse-
 Kontrollør i D.S.B. XXI.
 — Frederik Herman Chr., f. 10. Febr. 1840, d. 1. April 1908, Lensbaron
 XXI, XXI, 44.
 — Georg Frederik Otto, f. 10. Maj 1810, d. 18. April 1878, Lensbaron
 XI—XX, XIII, 3—19, 3, 12, 37.
 — Gebhard Elimar Otto, f. 2. Nov. 1843, d. 30. April 1920 XXI, XXII, XXI.
 — Gerhard Christopher, f. 31. Aug. 1851, d. 8. Juni 1915 XXI, XXI, XXXX.
 — Hedvig (Anna Charlotte), f. 1838, d. Juni 1876 XXII, 9, 17, 37, 44, 99.
 — Louise Bertha Sophie, f. 21. Okt. 1836, d. 14. Juli 1922, gift m. Vilhelm
 Ahlefeldt, Forfatterindens Moder XI, XII, XXI, XXV, 4 ff., 9, 17, 20—25,
 34, 44, 99, 100.
 Hendes Digte 26—41.
 Oehlenschläger, William Conrad, f. 19. Dec. 1814, d. 8. Okt. 1885, Kmjr.,
 Intendant 35.

(En Række Personer, nævnte i Referaterne XII—XXII og XXV—XXXIX samt
 20—25, er ikke optagne i Registret.)

